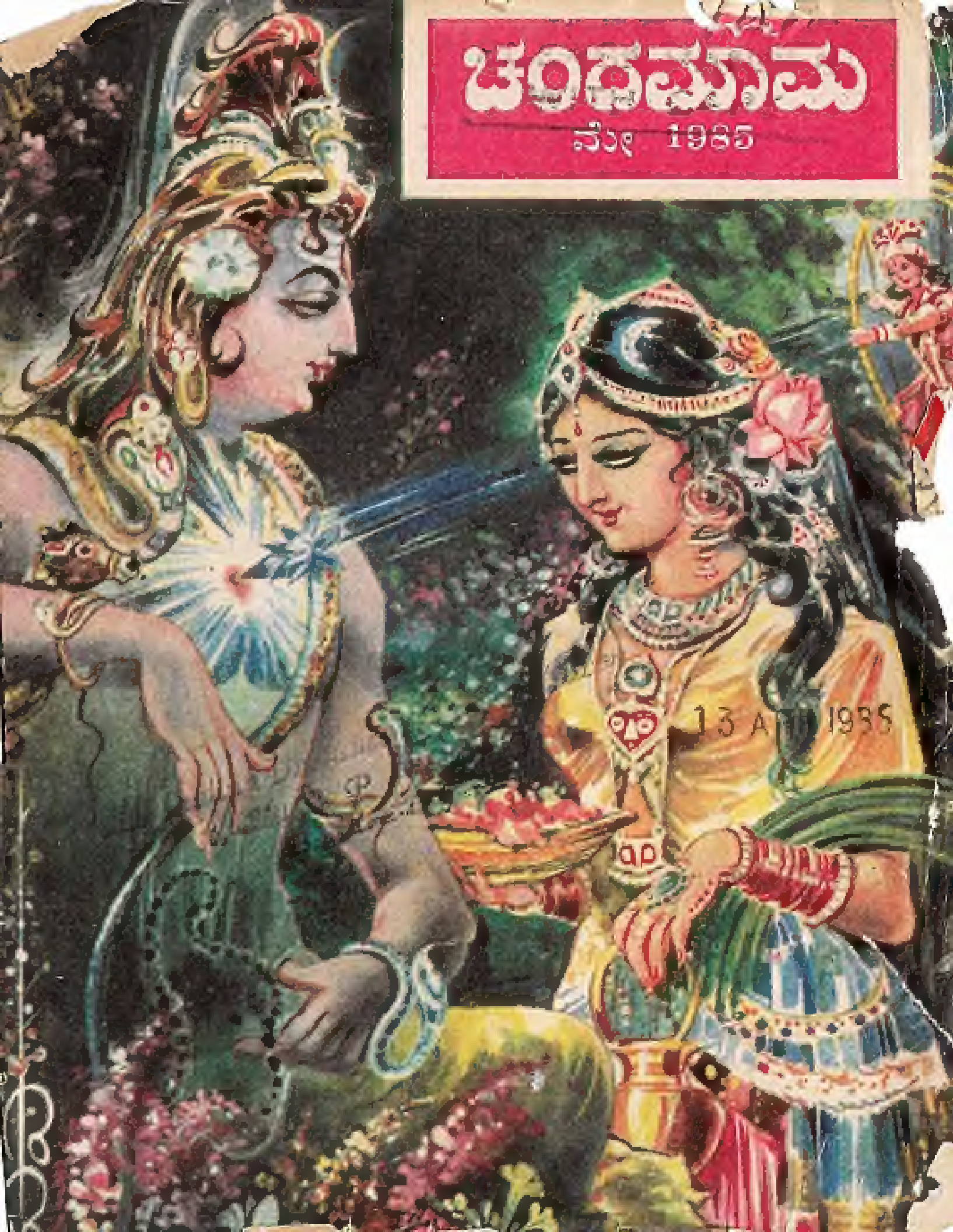

ಚಂದ್ರಮಾಮ

ಮೇ 1985

13 April 1985

100

ಚಂದ್ರಮಾವು

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಚಕ್ರವಾಣಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು : ನಾಗರೇಡ್ಡಿ

ಯಾವುದನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕಾದರೂ ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾದ ಆಸಕ್ತಿ ಬಹುಮುಖ್ಯ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ ಒಂದೇ ವಿಷಯವನ್ನು ಕಲಿಯುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ಮಿದುಳಿಗೆ ಹತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲಾರದು. ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಯಸ್ಸಿನ ನಿರ್ಬಂಧವೂ ಇಲ್ಲ. ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾದ ಆಸಕ್ತಿ ಪುಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟರೆ ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನಿಗಾದರೂ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ಈ ಸಂಚಿಕೆಯು "ಗುರುಶಿಷ್ಯರು" ಎಂಬ ಕಥೆ ನಿರೂಪಿಸುತ್ತದೆ.

ಅನುರವಾಣಿ

ಗುಣಪ್ರಪಂಕತಿ: ಸ್ವಲ್ಪ ಗಿರಿವದ್ಯ ಹುಮನೈಕೇ,
ಗುಣ ಹೀನೇ ತು ಗಿರಿವಚಃ ಕೃತಾಕು ಲಭುತಾಂ ಪ್ರದೇಶಃ
ಗುಣವಂತನಿಗೆ ಚಿಕ್ಕ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಅದನ್ನು ಗುಡ್ಡದಂತೆ
ಮೇಲೆಕೊಳ್ಳುವನು. ಗುಣಹೀನನಿಗೆ ಗುಡ್ಡದಷ್ಟು ಉಪಕಾರ
ಮಾಡಿದರೂ, ಅದು ಒಂದು ಸಣ್ಣದೊಂದು ಭಾವಿಸುವನು.

ಸಂಪುಟ : ೭೪

ಮೇ : ೮೫

ಸಂಚಿಕೆ : ೫

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೨-೦೦ :: ವಾರ್ಷಿಕ ಬೆಂದಾ ರೂ. ೨೪-೦೦

ಚಂದಮಾಮನ ಹರಟೆ

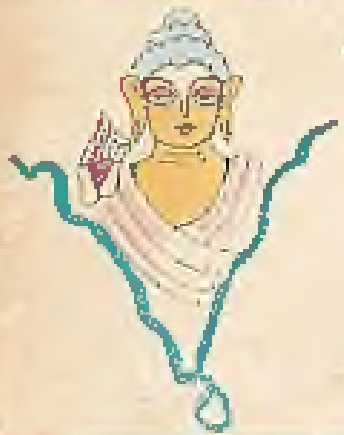

ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿಯ ವಿಗ್ರಹ

ಅಮೆರಿಕಾದಲ್ಲಿರುವ 'ಲಿಬರ್ಟಿ' ವಿಗ್ರಹದ ಹಾಗೆ ಬೋಂಬಾಯಿಯ ಸಮೀಪ ಸಮುದ್ರದ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವಾದ ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿಯ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಕೆಲವುಂದಿ ವಾರಿಪ್ರಾಮಿಕರು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಎಂಬತ್ತೈದು ವರ್ಷಗಳ ಯುವಕ !

ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡ ಮಾರ್ಕೆಯ ಕಿಟೋಲ್ಕಿಟಾ ಎಂಬ ಎಂಬತ್ತೈದು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದ ವ್ಯಕ್ತನು ಪಕ್ಕಗಳನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿರಲೂ, ಭಯಂಕರವಾದ ಕಾಯ ಕೋಣ ಆವನ ಮೇಲೆ ಧಮಕಿತು. ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹೆದರದೆ ಆ ಮೃಗದ ಕೊಂಬುಗಳನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು, ಅದರೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಗುಟಿ ತೂತ್ತು ಹೋರಾಡಿದನು. ಕಡೆಗೆ ಆ ಕೋಣ ಬಹಳ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟು ಅವನಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಅಡವಿಯೊಳಗೆ ಹಿಡಿದುಹೋಯಿತು.

ಅಂತರ್ದೇಶೀಯ ಬುದ್ಧ ಪ್ರದರ್ಶನ ಶಾಲೆ

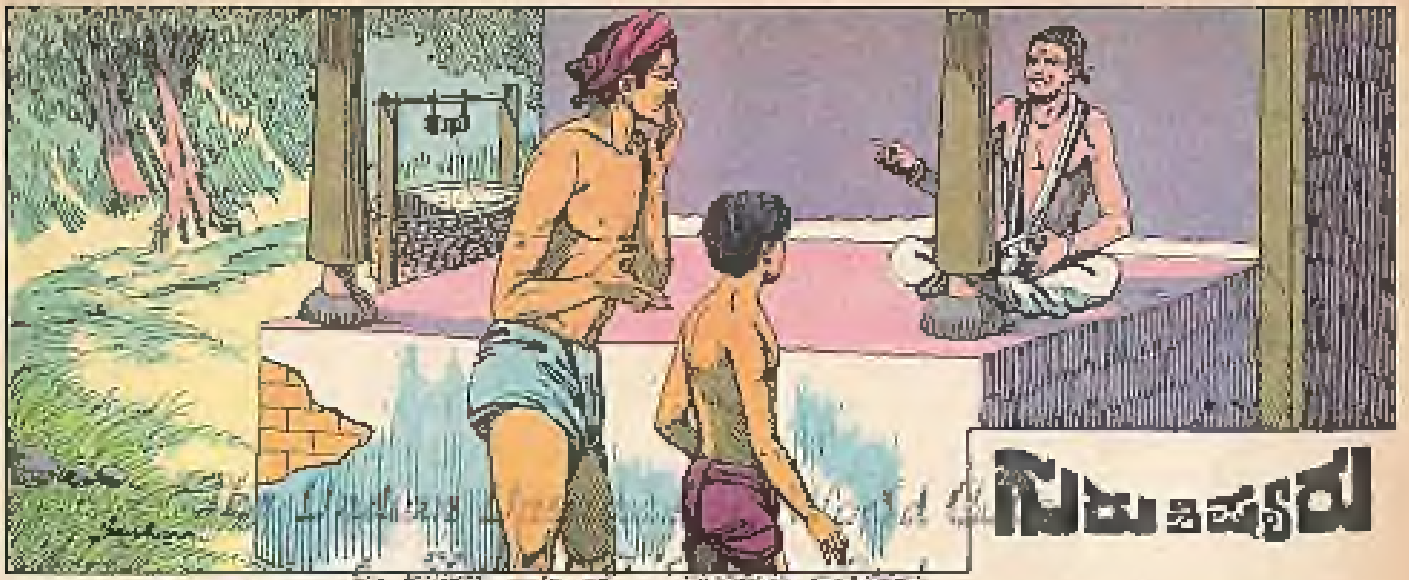
ಗೌತಮ ಬುದ್ಧನ ಜೀವಿತವನ್ನೂ ಬೋಧನೆಗಳನ್ನೂ ವಿಶದೀಕರಿಸುವ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವಾದ ಪ್ರದರ್ಶನ ಶಾಲೆಯನ್ನು, ಬುದ್ಧನ ಜನ್ಮಸ್ಥಳವಾದ ಲುಂಬಿನಿ ವನದಲ್ಲಿ ನೆರೆ ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಭಾರತ-ನೇಪಾಳ ಸಂಹದ್ದಿನಲ್ಲಿ ರೂಪಿಸಲ್ಪಡುವ ಈ ಪ್ರದರ್ಶನ ಶಾಲೆಯ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ಭಾರತ ದೇಶವು ಸೂರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುತ್ತದೆ.

ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ?

೧. ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ ಮೌರ್ಯನ ಆಸ್ಥಾನವನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿದ ಗ್ರೀಷ್ಮ ರಾಯಭಾರಿ ಯಾರೊಂದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ?
೨. ಹ್ಲಾಸೀ ಯುದ್ಧವು ಯಾವಾಗ, ಯಾರ ನಡುವೆ ನಡೆಯಿತು ?
೩. 'ಗೀಟ್ ಪೀ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾ' ಯಾರ

- ಗೌರವಾರ್ಥವಾಗಿ ನಿರ್ಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತೆಂದು ತಿಳಿದಿದೆಯೇ ?
೪. ಮಹಾ ರಾಣಾಪ್ರತಾಪನ ಕುಮಾರಿಯ ಹೆಸರು ನೆನಪು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ ?
೫. ಪ್ರದಂತದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಪ್ರಾಚೀನವಾದ ಪ್ರಜಾ ಸ್ವಾಮ್ಯ ದೇಶವು ಯಾವುದು ?

(ಉತ್ತರ ೬೪ ನೇ ಪುಟದಲ್ಲಿ)

ಗಿರಿಜಾಪುರ - ೨೧

ಓರಿದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಸುಬ್ಬನೆಂಬ ಹುಡುಗನಿದ್ದನು. ಕಂದೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನವಟ್ಟರೂ ಅವನಿಗೆ ಓದು ಬರಹ ಹಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆ ಊರಿಗೆ ಹೊಸತಾಗಿ ಒಬ್ಬರು ಗುರುಗಳು ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದ ತಂದೆ, ಸುಬ್ಬನನ್ನು ಆ ಗುರುಗಳ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು, “ಈ ನನ್ನ ಮಗನು ಯಾಕೋ ಬಹಳ ದಡ್ಡನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಇವನಿಗೆ ಅಕ್ಷರ ಜ್ಞಾನ, ಪ್ರಪಂಚಜ್ಞಾನ ನೀವೇ ಕಲಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಈ ದಡ್ಡ ಹುಡುಗನನ್ನು ಮನುಷ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ನಿಮ್ಮ ಭಾರ” ಎಂದನು.

“ನನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದು, ಒಂದು ವರ್ಷ ಶುಶ್ರೂಷೆ ಮಾಡಿದವನಿಗೆ ಓದುಬರಹ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳದೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಂಬುಗೆ ಇಟ್ಟು, ಇವನನ್ನು ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗು” ಎಂದರು ಗುರುಗಳು.

ಗುರುಗಳ ಮನೆ ಸೇರಿದ ಸುಬ್ಬನಿಗೆ ಮರುದಿನ, ಮನೆಗೆಲಸ ಪೂರಾ ಮಾಡಲು ಹೇಳಿದರು. ಹಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಎಮ್ಮೆಗಳಿದ್ದುವು. ಅವನು ಅವುಗಳನ್ನು ಊರ ಹೊರಗೆ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ

ಮೇಯಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು. ಹಟ್ಟಿಯನ್ನು ಗುಡಿಸಿ ತೊಳೆದು ಶುಭ್ರಪಡಿಸಬೇಕು. ಸೊಸೆಯನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಬೆರಣಿ ತಟ್ಟಬೇಕು. ಗುರುಗಳ ಮನೆ ಯೊಳಗಿನ ಮುಸುರೆ ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ತಿಕ್ಕಬೇಕು, ತೊಳೆಯಬೇಕು.

ಸುಬ್ಬನು ಈ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಹಳ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಮಾಡಿದನು. ಮೊದಲನೇ ದಿನ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಗುರುಗಳು ಅವನನ್ನು ಕರೆದು, “ಏನೋ, ಸುಬ್ಬಾ, ದಿನವಿಡೀ ಬಡುವಿಲ್ಲದಂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಿ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸ ಯಾವುದೆಂದು ಹೇಳು. ಆ ಕೆಲಸ ನೀನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಓದುವುದನ್ನೂ ಬರೆಯುವುದನ್ನೂ ಕಲಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದರು.

ಓದುವಾಗ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯವೇನಿಲ್ಲ. ಹಾಯಾಗಿ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡು ಗುರುಗಳು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದರಾಯಿತು. ಅದೇಬಂದಿ ಸುಬ್ಬನ ದೃಷ್ಟಿ ಓದಿನ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಿತೆಂದು ಗುರುಗಳು ಅಂದುಕೊಂಡರು. ಆದರೆ ಸುಬ್ಬನು ತನಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದೇ

ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆಂದೂ, ಓದುಬರೆಹ ಬೇಡವೆಂದೂ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಗುರುವಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.

ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಮೈಮುರಿದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಅವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಗುರುಗಳು ನೋಡಿ ವರು. ಆದರೆ ದಿನಗಳು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸುಬ್ಬನಲ್ಲಿ ಯಾವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಬಿಡುವಿಲ್ಲದೆ ಕೆಲಸಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದನು.

ಆಗ ಗುರುಗಳು ಅವನನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಕೊಂಡು, "ಎಲೋ, ಎಮ್ಮೆಗಳು ಮೇಯುವ ಪುಲ್ಲು ಹಾಲಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ವೇನೆಂದರೆ, ಎಮ್ಮೆಯ ಶರೀರ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆ, ಇದೇ ವಿಧವಾಗಿ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಬರುವ ಅನುಭವಗಳು ಜ್ಞಾನವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತವೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಓದು ಶಿಲದಿರಬೇಕು. ಆ ವಿಶೇಷಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ, ಮನಸ್ಸು ಕೊಟ್ಟು ಕೇಳುವಿಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

"ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತು ಕೇಳುವ ಕೆಲಸವೆಂದರೆ ವನಗೆ ಅಗದು. ತಲೆಗೂ ಹತ್ತದು, ಬರೀ ಬೇಜಾರು" ಎಂದನು ಸುಬ್ಬ.

ಮತ್ತೆ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಗುರು ಗಳು ಅವನನ್ನು ಕರೆದು, "ಎಲೋ, ಒಂದು ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿತರೆ ನೀನು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರಬಹುದು. ನೀರಿನ ಮೇಲೆ ನಡೆಯಬಹುದು. ಅಂತಹ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ನೀನು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು. ಕಲಿಯುವಿಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಸುಬ್ಬನು ಸರಿ ಎಂದನು. ಗುರುಗಳು ಅವನಿಗೆ ಅಕ್ಷರ ಕಲಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿದರು. ಕಲಿಯುವಷ್ಟು ಹೊಕ್ಕೂ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಮನೆ ಕೆಲಸಗಳ ಕಡೆಗೆ ಓಡುತ್ತಿತ್ತು. ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ತಿದ್ದಿದರೂ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಅಕ್ಷರವೂ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಆಗ ಗುರುಗಳು ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಐದು ವರ್ಷದ ಪುಡುಗನೊಬ್ಬನನ್ನು ಕರೆದು ತಂದು, "ನೋಡು ಸುಬ್ಬಾ, ಇವನಿಗೆ ಐದು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯವಷ್ಟೇ. ನನಗೆ ಹತ್ತು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯ. ಇವನು ಈಗ ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಕಲಿಯುತ್ತಾನೋ ನೋಡು" ಎಂದರು.

ಆ ಸಣ್ಣ ಪುಡುಗನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಅಕ್ಷರಗಳು ಬಂದು ಬಿಟ್ಟುವು. ಸುಬ್ಬನು ಅವನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿ, "ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಐದು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸೇ ಇರಬೇಕು. ನಾನು ದೊಡ್ಡವನಾಗಿ ಹೋದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ವನಗೆ ಅಕ್ಷರಗಳು ಬರುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಗುರುಗಳು ಕಾಂತತೆಯಿಂದ, "ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಇಷ್ಟೇ ವಯಸ್ಸು ಎಂಬ ನಿರ್ಬಂಧವೇ ನಿಲ್ಲ. ನೀನು ಬೇರೆ ಯಾರಾದರೂ ದೊಡ್ಡವನನ್ನೇ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಕಲಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಸುಬ್ಬನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಒಬ್ಬ ರೈತನನ್ನು ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ತಿದ್ದಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು.

"ನೋಡಿದೆಯಾ? ಓದುಬರೆಹ ಕಲಿಯಲು ಶ್ರದ್ಧೆ ಇದ್ದರೆ ಸಾಕು. ವಯಸ್ಸು ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಆಗ ಬಹುದು" ಎಂದರು ಗುರುಗಳು ಸುಬ್ಬನಿಗೆ.

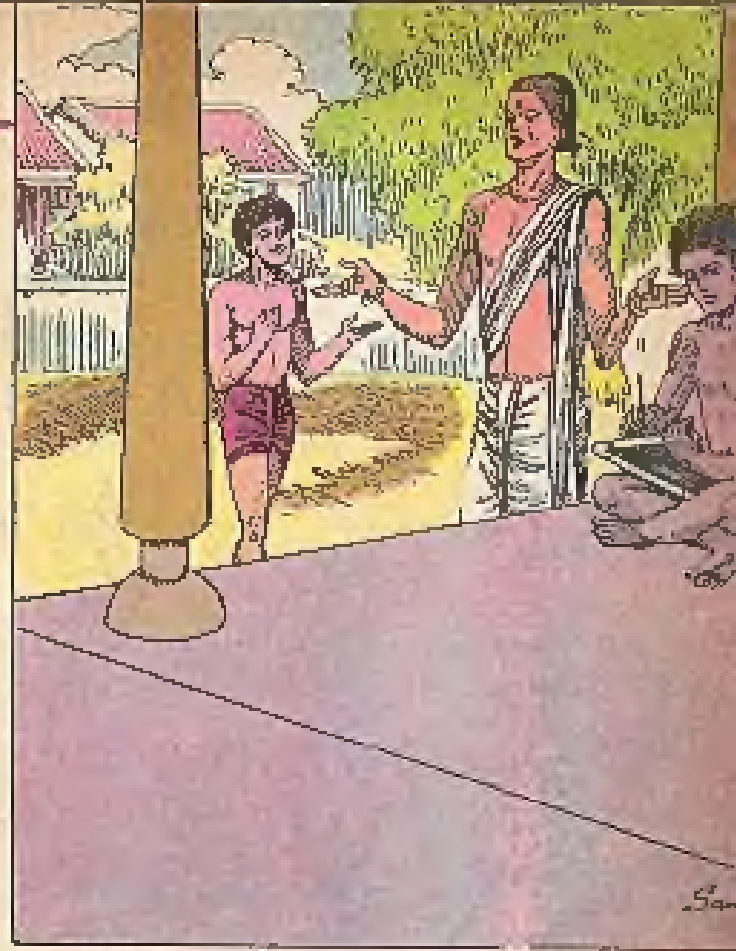
"ನಾನು ಕರೆದು ತಂದವನಿಗೆ ಇವತ್ತು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸು. ಅದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಬೇಗನೇ ಬಂದಿತು. ನನಗೂ ಇವತ್ತು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸು ಬಂದರೆ ನಾನೂ ಓದು ಬರೆಹ ಕಲಿಯುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಸುಬ್ಬ.

"ಹೋಗಲಿ, ಹತ್ತು ವಯಸ್ಸಿನವರಾದರೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ಅವನು ಶೇಗೆ ಕಲಿಯು ತಾನೋ ನೋಡು" ಎಂದರು ಗುರುಗಳು ಸಹನೆಯನ್ನು ಬಿಡದೆ.

ಸುಬ್ಬನು ಹೋಗಿ ಊರೊಳಗೆಲ್ಲಾ ತಿರುಗಿದನು. ಹತ್ತು ವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗರೆಲ್ಲಾ ಓದುಬರೆಹ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಓದುಬಾರದ ಹತ್ತು ವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬನೂ ಅವನಿಗೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಗುರುಗಳು, "ನೋಡಿದಿಯಾ? ಅಷ್ಟು ಮಂದಿ ಹುಡುಗರ ನಡುವೆ ನಿನಗೊಬ್ಬನಿಗೇ ಓದು ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಬಹಳ ಅವಮಾನವಷ್ಟೆ. ಅದರಿಂದ ಇನ್ನಾದರೂ ಶ್ರದ್ಧೆ ಇಟ್ಟು ಕಲಿಯುವಾ" ಎಂದರು.

"ನನಗೆ ಅದರಿಂದ ಯಾವ ಅವಮಾನವೂ ಆಗಿ ಸಂಭವಿಲ್ಲ. ಅವರವರ ಅದೃಷ್ಟ ಅವರವರಿಗಾಯಿತು. ನನ್ನದು ಹೀಗೆ. ನೀವು ಬಹಳ ಕುಳಗಿರುವರೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ನಗುತ್ತಾರಷ್ಟೆ? ಅದು ನಿಮಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ಅವಮಾನವೆಂದೂಕೊಂಡರೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ನೀವು ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಬೆಳೆದು ಬಿಡಲು ಸಾಧ್ಯವೆ? ನನಗೂ ಓದು ಬಾರದು. ಅಷ್ಟೇ!" ಎಂದನು ಸುಬ್ಬ.

"ನೋಡು! ನೀನು ಓದುಬರೆಹ ಕಲಿಯಲಾರೆ ನೆಂದರೆ ದಿನಾ ನೀನು ಹತ್ತು ಕೊರಡೇ ಪೆಟ್ಟು ತಿನ್ನ ಬೇಕಾಗುತ್ತೆ! ಜಾಗ್ರತೆ!" ಎಂದು ಹೆದರಿಸಿದರು ಗುರುಗಳು.

"ಇದು ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯ ಸ್ವಾಮಿ!" ಎಂದನು ಸುಬ್ಬ.

"ಅನ್ಯಾಯ ವೇನಿದೆ?" ಎಂದು ಗುರುಗಳು ಕೇಳಿದರು.

"ಸ್ವಾಮಿ, ಓದು ಕಲಿಯುವುದು ನನ್ನ ಬಾಧ್ಯತೆ. ಆ ಬಾಧ್ಯತೆಯಲ್ಲಿ ಲೋಪವಿದ್ದರೆ ಅದರ ತಪ್ಪು ನನ್ನದು. ಅದಕ್ಕೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾದವನು ನಾನು. ಹಾಗೆಯೇ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸುವುದು ನಿಮ್ಮ ಬಾಧ್ಯತೆ. ನನಗೆ ಓದು ಬಾರದೇ ಹೋದರೆ ನೀವು ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಡಲಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ನಿಮ್ಮ ತಪ್ಪು. ನನ್ನ ತಪ್ಪಿಗೆ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವೆನ್ನುವಿರಿ. ಹಾಗಾದರೆ ನಿಮ್ಮ

ತಪ್ಪಿಗೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಯಾರು ಶಿಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ ?”
ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು ಸುಬ್ಬ.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಗುರುಗಳು ಬೆರಗಾಗಿ, “ಅಪ್ಪಾ, ನೀನು ನನ್ನ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯಿಸುವಂಥ ಮಾತು ಹೇಳಿದಿ. ನಿನ್ನ ಲೋಪಗಳು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಗೊತ್ತಾದರೂ ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಲೋಪ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿ, ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನಿನಗೆ ಓದು ಕಲಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇ ನನ್ನ ತಪ್ಪು. ಇನ್ನು ನೀನು ಇಲ್ಲಿರಬೇಡವ್ವ. ಸಂತೋಷದಿಂದ ಮನೆಗೆ ಹೋಗು” ಎಂದರು.

“ನನ್ನ ಅಪ್ಪ, ಒಂದು ವರ್ಷದವರೆಗೆ ಮನೆಗೆ ಬರಕೂಡದು ಅಂದಿದ್ದಾರಲ್ಲಾ!” ಎಂದನು ಸುಬ್ಬ ಅನುಮಾನದಿಂದ.

“ಒಂದು ವರ್ಷ ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗೆ ಗುರುವಿಗೆ ಅವರ ತಪ್ಪು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟೆನೆಂದು ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳು, ಆಮೇಲೆ ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಕಳುಹಿಸಲಾಗದು, ಹೋಗಿಬಿಡು” ಎಂದರು ಗುರುಗಳು.

ಸುಬ್ಬನು ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಅವನ ತಂದೆ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದು, ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಗುರುಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದನು. “ನಿನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಓದು ಒಂದರ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಏನು ಕಲಿಸಿದರೂ

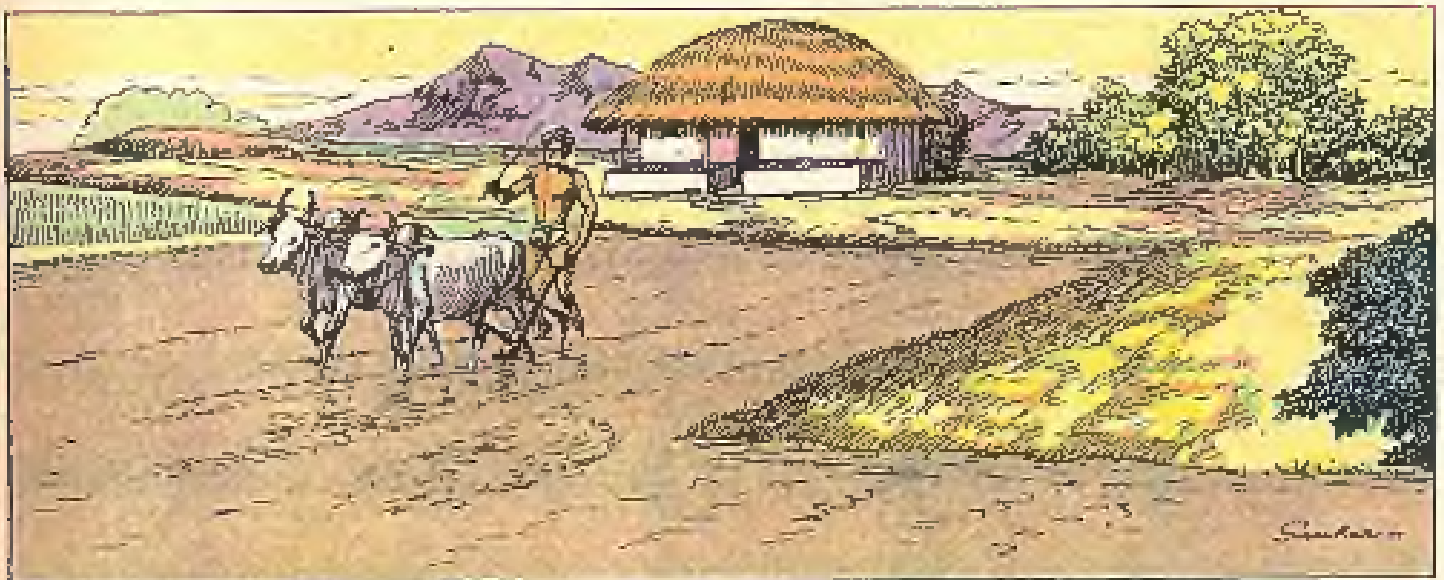
ಬುದುಬಿಡುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ನನ್ನನ್ನು ತೊಂದರೆಪಡಿಸಬೇಡ” ಎಂದು ಗುರುಗಳು ಅವನನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಕಳುಹಿಸಿದರು.

ಸುಬ್ಬನಿಗೆ ಒಂದಕ್ಷರವೂ ಬಾರದೆ ಹೋದರೂ, ದೊಡ್ಡವನಾದ ಮೇಲೆ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟಿಗೆ ನಾದನು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಓದಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಆಗತ್ಯ ತಿಳಿದು ಬಂತು. ಅದರಿಂದ ಅವನು ತಾನಾಗಿ ಗುರುಗಳ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಆಶ್ರಯಿಸಿದನು.

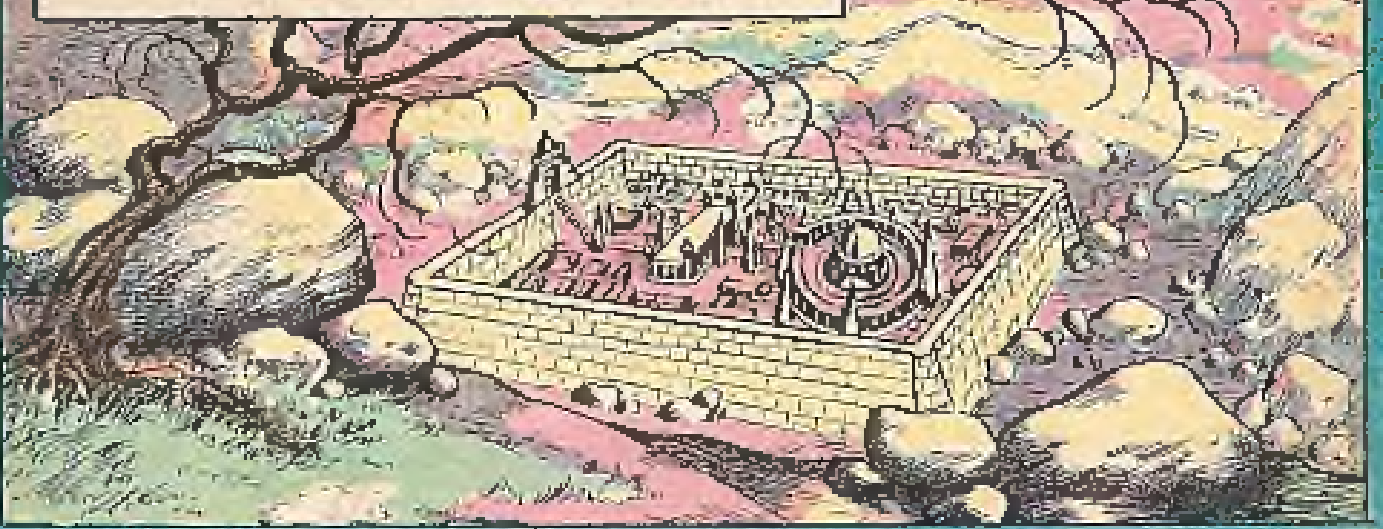
ಗುರುಗಳು ಮೊದಲು ಹೆದರಿದರೂ, ಈಜಾರಿ ಅವನಿಗೆ ಓದು ಬರಹಗಳು ಬಹು ಬೇಗನೆ ಬುದುಬಿಟ್ಟಿತು.

“ನೋಡಿದಿರಾ ಸ್ವಾಮಿ! ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಆಯಿತು. ಓದು ಬರಹ ಕಲಿಯಲು ಐದನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಾದರೂ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲವು, ವಯಸ್ಸು ದಾಟಿದಾಗ ಕಲಿಯಬೇಕು. ಆಗಲೇ ಬರುತ್ತದೆ!” ಎಂದನು ಸುಬ್ಬ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ.

“ಹಾಗೇನು ಸಂಗತಿ? ಈ ಮೊದಲು ನಿನಗೆ ಓದು ಬರಹ ಬಾರದೆ ಹೋಗಲು ನನ್ನ ಲೋಪ ಅಲ್ಲವೆಂದಾಯಿತು. ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದ ನಿನ್ನ ಲೋಪ ಮೆದೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಸಂತೋಷವಪ್ಪ!” ಎಂದರು ಗುರುಗಳು ನಗುತ್ತ.

ಕೆಂಪುಕೋಟೆ

೭

[ಸರ್ಪಳಿತು ಇನ್ನಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವೊಂದಿಗೆ ನಗರವೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿಬಿಟ್ಟುದರಿಂದ, ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಛಾವು ವಿಫಲವಾಯಿತು. ಅವನು ಸುಪಾಹುನೊಂದಿಗೆ ಜಗದದ ಅಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಗುಡ್ಡಗಳ ಕಡೆಗೆ ಓಡತೊಡಗಿದನು. ಶತ್ರುಗಳು ಬೆಂಬಿಟ್ಟಿರುವುದೇ ಇದಲ್ಲ, ಬೇರೆ ಉಪಾಯ ಕಾಣದೆ ಚಂದ್ರವರ್ಮ ಸುಪಾಹುಗಳೊಬ್ಬರೂ, ಕಣವೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ನದಿಯೊಳಗೆ ಧುಮುಕಿದರು. —ಇನ್ನು ಓದಿ]

ಈಜರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಂತೆ ಹೊರಳಿ ಸುಳಿದು ಸುತ್ತಿ ದೊಡ್ಡ ಒಯ್ಲಿನೊಂದಿಗೆ ಸಾಗುವ ಆ ಕಣವೆಯ ನದಿಯ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಧುಮುಕಿದ ಚಂದ್ರ ವರ್ಮನು ಚಡವಡಿಸುತ್ತ ಈಜಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಪ್ರವಾಹ ವೇಗದ ಒಯ್ಲು ಸೆಳೆತಗಳು ಅವನನ್ನು ಅಚ್ಚುಗೊ ಕೂಟಗೊ ದೂಡಿದೂಡಿ ಹಾಕು ತ್ರಿದ್ಧವು. ಬೆಟ್ಟದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ಶತ್ರು ಸೈನಿಕರು ಕೂಗಿ ಅರಚಿ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಗಲಾಟೆ ಮಾಡುವ ಧ್ವನಿ ಅವನಿಗೆ ಕೇಳತ್ತಾ ಇದ್ದಿತು. ಸುಪಾಹು ವಿಫಾದನೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಬಹಳ ತಡ

ಕಾಡಿದನು. ಅವನೂ ತನ್ನ ಹಾಗೆ ನದಿಗೆ ಹಾರಿದನೆ ? ಶತ್ರುಗಳ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಗಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದನೆ ? ಅಥವಾ ಶತ್ರು ಗಳು ಹೊರಳಿಸುವ ಕಲ್ಲುಗಳಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಜಜ್ಜಿ ಹೋದನೇ ?

ಈ ಬಗೆಯ ತಲೆಬುಡವಿಲ್ಲದ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಂದ ತಪಿಸುತ್ತ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಪ್ರವಾಹ ವೇಗದೊಂದಿಗೆ ಸಾಗುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಸರಿಯಾಗಿ ಈಜರಿಕ್ಕಂತೂ ಅವನಿಂದ ಆಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆದ ಒದ್ದಾಟದಲ್ಲಿ ತೋಳುಗಳೂ ಕಾಲುಗಳೂ ನೋಯ ತೊಡಗಿದುವು. ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ ಆಯಾಸ ತಾಳ

ರಾಗದೆ ಬವಳಿ ಬರತೊಡಗಿತು. ಇನ್ನು ತನಗೆ ಸಾವು ತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳೂ ತನ್ನ ಕೈಬಿಟ್ಟರು. ಇನ್ನು ತಂದೆಯ ಗತಿ ಏನಾಗುತ್ತದೋ! ಅವರು ಆಧಾರವಾಗಿ ನಂಬಿರುವ ಈ ಮಗನ ಗತಿ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತಾಯಿತಲ್ಲಾ! ಅಯ್ಯೋ! ಕಡೇ ಸಾರಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ! ಎಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ದೊಡ್ಡ ನಿಸ್ಪೃಹತೆಯಿಂದ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡನು.

ಮತ್ತೆನಾಯಿತೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ನೋಡುವಾಗ ಸೂರ್ಯನು ಆಕಾಶದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದನು. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಒತ್ತೊತ್ತಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಮರಗಳು ತುಂಬಿದ ಅಡವಿ. ತಾನು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ನೀರು ತುಂಬಿದ ಮಡುವಿನ ಹತ್ತಿರ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆಂದು ಅವನು ತಿಳಿದನು. ಅದು ಹೇಗೋ ಅದ್ಭುತವಕಾತ್ತಾಗಿ ತಾನು ನದಿಯ ನೀರ್ಗುಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಸಾಯದೆ, ದಯಾಮಯಿ

ನದಿಯ ತೆರಗೈಗಳು ತನ್ನನ್ನು ತೀರಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿರಬೇಕು ಎಂದು ತೋರಿತು. ತನ್ನ ಅರಿವು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ಸುಬಾಹುವಿನ ನೆನಪು ಬಂದಿತು. ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ಸಂಜಾಯ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಕಾಣುವನೇ ಎಂದು ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದನು. ಅವನ ಸುಳಿವೇನೂ ಇಲ್ಲ.

ಸ್ಮಲ್ಪಕೊತ್ತಿಗೆ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ತನಗೆ ಹಸಿವೆ ಯಾಗುತ್ತಿರುವುದು ತಿಳಿಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ದ್ವು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಮರದ ಬುಡಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿಯ ಕೆಲವು ಮರಗಳು ಫಲದ ಭಾರಗಳಿಂದ ಬಗ್ಗಿದ ಹಾಗಿದ್ದುವು. ಕೈಗೆ ಎಟಕುವಂತೆ ದೊಡ್ಡ ಪಣ್ಣುಗಳಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಕಿತ್ತು ಅತುರದಿಂದ ತಿಂದನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಅದು ಎಷ್ಟು ಪಯಂಕರವಾದ ಅಡವಿ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗರಿಲ್ಲ.

ಹಸಿವೆ ಅಡಗಿದ ಮೇಲೆ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ತನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸ ತೊಡಗಿದನು. ತಾನು ಶತ್ರುಗಳ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದೀಳೆದೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ದೇನೋ ಆಯಿತು. ಅದೊಂದು ಅದ್ಭುತ ನಿಜ. ಈಗ ತಾನಿರುವ ಈ ಅಡವಿ ಪ್ರಾಂತ ಯಾವುದು? ಎಲ್ಲಿಯದು? ಇದೇನೋ ಮನವಮಾತ್ರರು ಯಾರಾದರೂ ಇರುವರೆ? ಅಥವಾ ಕ್ರೂರ ಮೃಗ ಗಳಿಗೂ, ಭೂತಪ್ರೇತಗಳಿಗೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಅರಣ್ಯವೇ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಹುಡುಕಲು ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಹೋಗತೊಡಗಿದನು. ಅವನು ಮರಗಳ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಸ್ಮಲ್ಪದೂರ ನಡೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಫಕ್ಕನೆ ಬಿರುಗಾಳಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಹಾಗೆ ಮರಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಭೂಮಿಯ ಕಡೆಗೆ ಒರಗಿದುವು. ಮೈನವಿರೇಳುವ ಹಾಗೆ ನಾಲ್ಕು ಸುತ್ತಲೂ ಸಿಕ್ಕಿಸ ಧ್ವನಿಗಳೂ, ಕೂಕ ಕೂಗುಗಳೂ ಕೇಳತೊಡಗಿದುವು. ಕಿವಿ ತೂತಾಗುವಂತಹ ಒಂದೇ ಬೊಬ್ಬೆ.

ಈ ದಿಶೆ, ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ನೋಡಿ. ಚಂದ್ರ ವರ್ಮನು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟನು. ಮರದ ಕೊಂಬೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಅವನ ಕಡೆಗೆ ಕೈಗಳನ್ನು ಚಾಚುವಂತೆ ಕೊಂಬೆಗಳನ್ನು ಅಡಿಸುತ್ತಾ ಕೀಚು ಕಂಠದಿಂದ ಕೂಗಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನು ಪೆವರಿ ಎತ್ತರವಾಗಿ ಹೋಗಲು ತಿರುಗಿದನು. ಅವನು ಎತ್ತ ತಿರುಗಿದರೆ ಅತ್ತಲೇ ಕೊಂಬೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಚಾಚಿ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿಯುವಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ತಾನು ಯಾವುದೋ ಮಂತ್ರಗ್ರಸ್ತನಾದ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಚಂದ್ರ ವರ್ಮನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಈಗ ಈ ಸಂಕಟದಿಂದ ಪಾರಾಗುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ತನ್ನನ್ನು ಈ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿ ಎರಿಯು ಉದ್ದೇಶವೇನು?

ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ತನ್ನ ಒರೆಯಲ್ಲಿಿದ್ದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಸೆಳೆದು ತನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಬರುವ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಹೊಡೆದು ಕಡಿದನು. ಅದುವರೆಗೂ ಕರ್ಕಶವಾಗಿ ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದ ಮರಗಳ ಶಬ್ದ, ನರಳಿಕೆಯ ಆತಳನಾದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿತು. ಅದರಡೆಯಲ್ಲಿ

ಭಯಂಕರವಾದೊಂದು ಆತಳನಾದವೂ ಕೇಳಿಸಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಅಗ್ನಿ ಪರ್ವತವು ಸೀಳಿದಂತೆ ಬಿಡಿಬಿಡಿ ಗಾಳಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಆ ಪ್ರದೇಶವೆಲ್ಲಾ ಮಾಮೂಲಿಗಿರುವಂತೆ ಭೂ ಭೂ ಎಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ಶಬ್ದವೆದ್ದಿತು.

ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಸರ್ವಾಂಗ ಕಂಪಿತನಾದನು. ಕ್ಷಾತ್ರ ವೀರನಾದ ಅವನಿಗೆ ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಧೈರ್ಯವೂ, ಸಾಹಸವೂ ಆವೇಶಿತವಾಯಿತು. ಅವನು ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹಾವಿನ ಭುಸುಗುಡುವಿಕೆಯೂ, ಬಿಡಿ ಗಾಳಿಯೂ ಹೊರಡುವ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ತಿರುಗಿದನು.

ಆಗ ಅವನ ಮುಂದೆ ಹರಿದುಕೊಂಡು ಬರುವ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಮೂರು ತಲೆಗಳಿರುವ ಸರ್ಪವೊಂದು ಕಂಡುಬಂತು. ಅದು ನಾಲಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೊ, ಒಳಕ್ಕೊ ನೀಡಿ ಎಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ದೊಡ್ಡ ಶಬ್ದದಿಂದ ಭುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತಾ ಅವನನ್ನು ಸವಿಸವಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಒಂದೊಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ಒಂದೊಂದು

ತಲೆ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಕತ್ತಿಬಿಟ್ಟು ಎತ್ತಿದನು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಅಡವಿಯೊಳಗಿಂದ ಎಕಾರ ಮಾಡ ಕಂಠಸ್ಥರಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಾಸಕತೆಯನ್ನು ಕುಳಿಸಿ ಸುವ ಮಾತು ಬರುವುದು ಕೇಳಿತು.

“ಕಂದಾ, ಕಾಲನಾಗೂ! ಈ ಮಾನವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಬೇಡ. ಕಪ್ಪುಗಲಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ದಿಕ್ಕುಗಾಣದೆ ನಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬಂದವನು ಇವನು. ಅತಿಥಿಗೆ ಸಮಾನ ನಾದ ಇವನನ್ನು ಕ್ಷಮವಾಗಿ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಬಾರಪ್ಪಾ!” ಒಡಕು ವೀಣೆಯು ಧ್ವನಿ ಯುಂಟಿತ್ತು ಆ ಕಂಠಸ್ಥರ.

ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಮೂರು ತಲೆಗಳ ಕಾಲ ಸರ್ವವು ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಸವಿಸವದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಬಾರದೆ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಿತು. ಕಾಡಿನೊಳಗಿನ ಮರ ಗಳಲ್ಲಿವೂ ನಿಂತವಾಗಿ ಎದ್ದುಕೊಂಡು ಬೊಡಲಿ ನಂತೆ ಸ್ತಬ್ಧವಾಗಿ ನಿಂತುವು. ಗಾಳಿಯೂ ಸ್ತಂಭಿಸಿ ಹೋಯಿತು.

ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಆ ಮಾತು ಸರ್ವವನ್ನೇ ನೋಡು ತ್ತಿರಲು, ಅದು ಕನ್ನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಒಂದುವರೆ ಸೂಜಿನೆಡಾಗ್ಗಿ, ಮೂರು ತಲೆಗಳನ್ನೂ ಒಂದು ಸಾರಿ ಹಿಂದಕ್ಕೂ ಮುಂದಕ್ಕೂ ಅಡಿಸಿ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಅತ್ಯವಾಗಿ ಹೊರಟಿತು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗ ಕಾಣದುದರಿಂದ, ಅದರ ಹಿಂದೆ ಹೋಗದೆ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ಈ ಅಡವಿ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಂತ್ರಶ್ಚಯಿಂದ ಯಾವನೋ ವಶಪಡಿಸಿ ಕೊಂಡ ಪಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹೆಣ್ಣಿನಮೋ ಇಂದಿ ನದೋ ತಿಳಿಯದುತಹ ಆ ಕಂಠಸ್ಥರವು ಆ ಮಂತ್ರ, ವಾದಿಯದೇ ಆಗಿರಬೇಕು. ಅದುವರಿಂದ ಈ ಮೂರು ತಲೆಗಳ ಸರ್ವದ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿ ಅವನ ಬಲವಂತಪಡುವುದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ತಾನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ನೋಡಿದವ ಈ ನಿಮಿಷ ದಲ್ಲೇ ನಾಯಬೇಕಾದೀತು.

ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಹೀಗೆ ಅಲೋಚಿಸುತ್ತ, ಕತ್ತಿ ಬಿಟ್ಟು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕಾಲಸರ್ವ ವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋದಾಗ ಮರಗಳ ನಡುವೆ, ಹದ್ದಿನ ತಲೆಯೂ, ರೆಕ್ಕೆಗಳೂ, ಸಿಂಹದ ಶರೀರವೂ ಇರುವ ಘೋರ ವಿಕ್ಕಿತಾಕಾರವು ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಸರ್ವವು ಅದರ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತು, ಮೂರು ತಲೆಗಳನ್ನೂ ಒಂದೇ ಸಾರಿ ಬಾಸಿ ದೊಡ್ಡ ಶಬ್ದದಿಂದ ಭುಸು ಗುಟ್ಟಿತು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಆ ವಿಕ್ಕಿತಾಕಾರವು ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿಯವರೆಗೆ ಎರಡಾಗಿ ಸೀಳಿ, ಎರಡು ಪಕ್ಕಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಹೋಯಿತು.

ಅಷ್ಟೊಂದು ಶಫಿಲಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗೃಹ, ಅದರ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಗಿನ ತಲೆಹೊದಲುಗಳಿಂದ, ನಿರಿಗೆ ಗಟ್ಟಿದ ಶರೀರದಿಂದ, ಸೊಂಟ ಒಗ್ಗಿ ಹೋದ ಸ್ತ್ರೀ ಯೊಬ್ಬಳು ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಮಾತೇ ಹೊರಡ

ಲಿಪ್ತಿ ಬರೆದರೆ ಆ ಸ್ತ್ರೀ ಪಕ್ಕಾ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ
ಅವಳು ಅಪರಾಧಿಯೇ ಮಾಡಿದ ಸ್ತ್ರೀಯೋ ಎಂದು
ಸಂದೇಹ ಬರುವಂತಿದ್ದಳು.

ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಆ ಸ್ತ್ರೀ, ಕೈ
ಯೆತ್ತಿ ಕೂಲಿಸ್ತು ಮೂರು ಸಾರಿ ಮೂವಿಂಚು
ಮೇಲೆ ಕುಟ್ಟಿ "ಕಾಲಬಾಗಾ, ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ಹೊಸ
ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು" ಎಂದು ಚಂದ್ರವರ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿ,
"ಬಾರದವ್ವಾ, ಬಾ, ನಿನ್ನಾಗಾಗಿ ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದ
ಇದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಇದ್ದೆನು. ಈ ದಿನ ನಿನ್ನ
ಪ್ರೇಮಪಂಕ್ತಿಯೇ ಬಂದಿರುವೆ!" ಎಂದಳು ಪ್ರೀತಿಯ
ದನಿಯಿಂದ.

"ನನ್ನನ್ನು ಇದನ್ನು ನೋಡುವುದೆಂದರೇನು?
ಯಾರು ನೀನು?" ಎಂದನು ಚಂದ್ರವರ್ಮ.
ಅಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ತುಳುಕಿಸುತ್ತ.

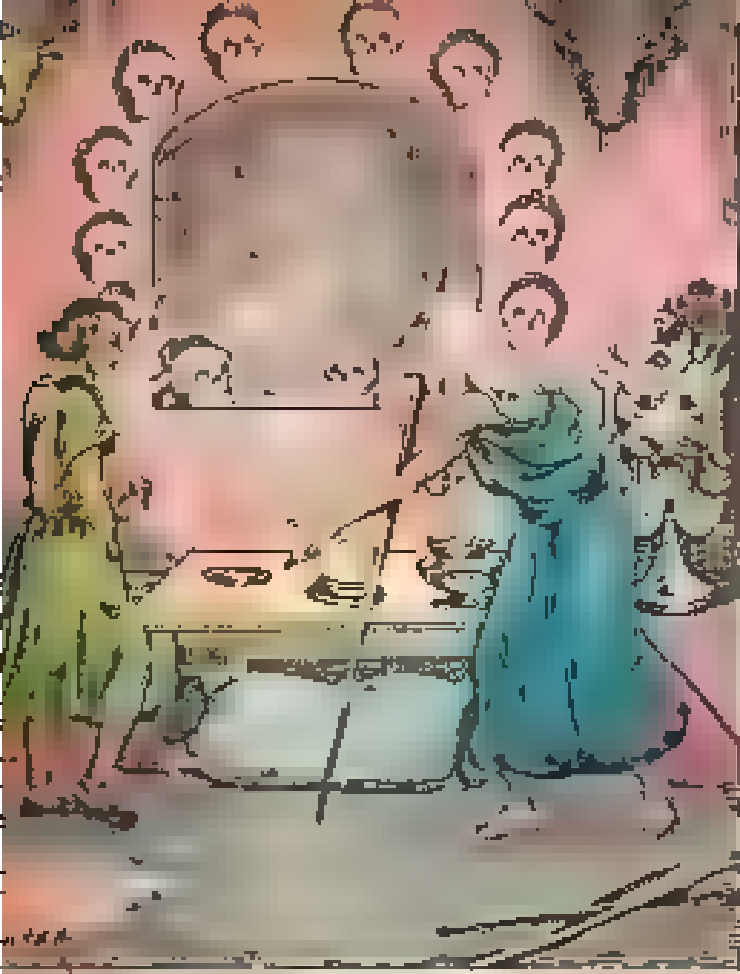
"ತಂದೆವ್ವ, ನಿನ್ನದಾಗಿಯೇ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ
ನಾನು ನೀನಿಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಸಹಾಯವೂ, ನೀನು
ನನಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಸಹಾಯವೂ ತುಂಬಾ ಇದೆ.

ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಬಾರವ್ವ" ಎಂದಳು ಆ ಸ್ತ್ರೀ. ಅವಳ
ಮುಖವುಳ್ಳವು ಕೆಳವಾಗಿ ಅವಳ ಮುಖವು
ಸ್ತ್ರೀಯೇ ಅನಿಸಿತು. ಬಹುಮೊದ್ದೆ ಮುಂತ್ರಿಕಳೇ
ಇವಳು ಎಂದುಕೊಂಡನು ಚಂದ್ರವರ್ಮ.

"ನಾನು ಯಾರೆಂದು ನೀನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾ
ಮಾತು? ನಿನ್ನ ತಂದೆಮ್ಮ?" ಎಂದು ಕೆಳಕ್ಕೆ
ಅವಳ ಬಾಗಿ ನೆರೆದನು.

"ನನ್ನ ಹೆಸರು ಕಾವಾಲಿನಿ, ನಾನು ನೀನಿಗೆ ಯಾವ
ವಿಷಯ ಮಾಡುವೆನು, ಅತ್ತಿಂದ ಆ ಕೆಲಸ
ಯನ್ನು ಬರೆಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿಕೊ, ಒಂದು ವೇಳೆ
ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಮೂವತ್ತೈದು ವರ್ಷ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಂದು
ನೋಡಿದರೆ ಆ ಕೆಲಸ ನೀನಿಗೆ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೂ
ಬಾರದು. ನೀನು ಈ ಅರಣ್ಯದೊಳಗೆ
ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ನನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ನೋಡಿದ
ಯೆಷ್ಟೆ? ಕೆನ್ನಾ ಬಾಡುಗಳ್ಳವ ಮರದೊಳಗಿಂದ
ಮಾಕಾಡಿಸುವವಳು ನಾನು ಅವಳಿಗೇ ನಿನ್ನನ್ನು
ತಂದೆವೆ" ಎಂದಳು ಕಾವಾಲಿನಿ.

ತಾಳೂಗೆ ನಿನ್ನವಾಯಿತು ಸ್ಥಿತಿಬದ್ಧಿರುವನೆಂದು ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನು ಕತ್ತಿ ಯನ್ನು ಒರೆಯೊಳಗೆ ಹಾಕುತ್ತ, "ಅಯ್ಯೋ, ಕಾಪಾಲೋ! ನಾನು ಕೆವಲ ಅಶಾಫಸಗಿದ್ದೇನೆ. ರಾಜ್ಯವನ್ನೂ, ಸ್ನೇಹಿತರನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡು, ಈ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದುಬಿದ್ದ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯರ ರಾಜಕುಮಾರರಾದ ನಾನು, ನಿನ್ನಿಗೆ ಯಾವ ಒಗೆಯ ಹಾನಿಯನ್ನೂ ಮಾಡಲಾರನು. ನಾನು ಕತ್ತಿ ಹಿಡಿದವು ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣ ರಕ್ಷಣೆಗೇ ಹೊರತು ಅನಾವಶ್ಯಕ ಪ್ರತಿ ಕಾರಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲ. ಬಂದ ಬದಲಿಗೂ ಕಿರುಕುಳ ವೆಂದು ಅಭಿಮಾನಪ್ಪಿತು. ನಂಬುವುದಕ್ಕೆ? ಹಿಂದೆ ಬೇರೆ ವಾಯಿಬಿಡುವಂತಲೂ ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದನು ಸಣ್ಣಗೆ ನಗುತ್ತ.

"ನಿನ್ನ ಬರಬೇಕೆಂಬುದೇ ಇದ್ದಿರಿ ನೋಡಿಕೊಂಡಿ ರುವ ನಾನು ನಿನ್ನ ಕೆಡುಕು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ? " ಎಂದು ಕಾಪಾಲಿ ಕೆತ್ತಕದಿಂದ ಚಂದ್ರವರ್ಮ

ನನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, "ಚಂದ್ರವರ್ಮ, ನಾನು ನಿನ್ನ ಕೈಲಾದವು ನಿನ್ನ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಇದ್ದೇ ನೆಂದು ನಂಬು, ಆದರೆ ನಾನು ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು, ನಾಗೋಚರು ಸಹಾಯ ನೀನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ" ಎಂದಳು.

ತನ್ನ ಹೆಸರು ಹಿಡಿದು ಸಂಯೋಧಿಸುವವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಆ ಕಾಪಾಲಿ ನೆಯ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳ ಮೇಲೆ ನಂಬುಗೆ ಯುಂಟಾಯಿತು. ಓಹುಶ! ಇವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಸವಾ ಸಮಾಚಾರವು ಗೊತ್ತಿರಬೇಕು. ಈಗ ಮರವರ ದಲ್ಲಿ ಏನು ನಡೆಯುತ್ತದೆಯೆ, ಸವಾಸೇನಾನ್ ಧೀರ ಮಲ್ಲನೂ, ಸುವಿಮಳೂ ಎಂದರೊಬ್ಬರನ್ನು ಕೂಡಾ ಇವಳು ಹೇಳಬಹುದೇನೋ?

ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ನಿರ್ಭೀತನಾಗಿ ಕಾಪಾಲಿಯು ಹೀರ ಹತ್ತಿರ ಮೊದಲು ಅವಳು ಅವಳನ್ನು ತುಂಬ ಗೌರವದಿಂದ ಮನೆಯ ಬಳಿಭಾಗಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಕೊಯು ಹೋದಳು. ಬಳಿ ಭಾಗದ ಗೋಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ತಲೆಗಳೂ, ಮಾನವ ಕವಾಲ ಗಳೂ ನೇತಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದುವು. ಮೊಟ್ಟೆ ಗವಾಕ್ಷ ವಿರುವ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ತಯಾರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಒಂದು ಮೇವೆಯ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಇಜಿನ ಗೋಳವು ತಳತಳನೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು.

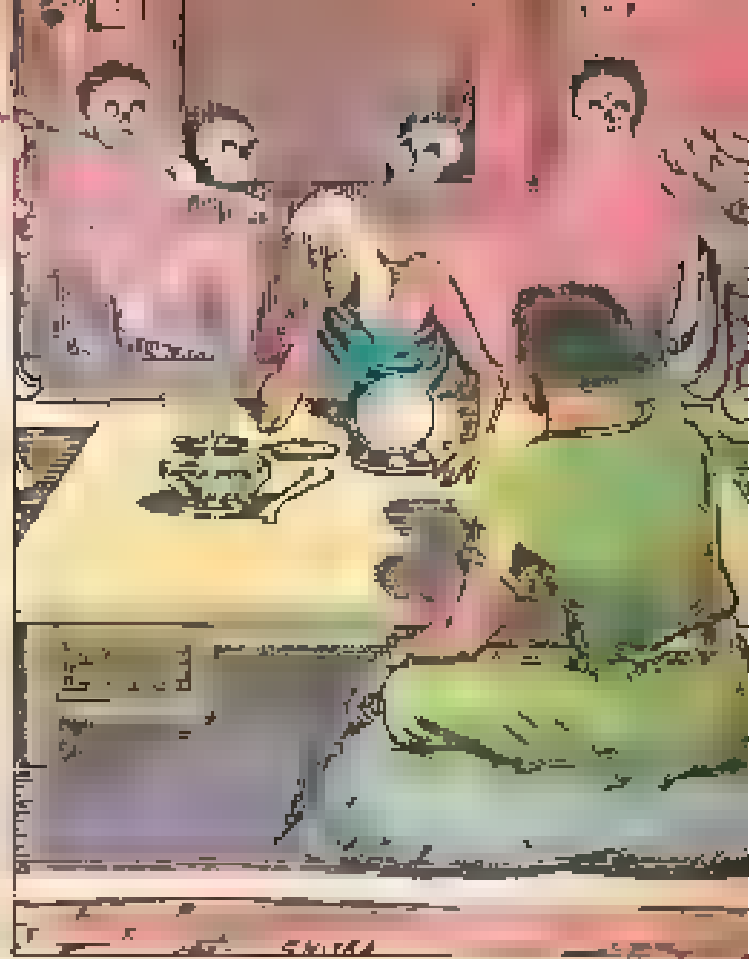
ಕಾಪಾಲಿ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಗಾಜಿನ ಗೋಳ ವಿರುವ ಮೇವೆ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಮೆತ್ತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ "ಚಂದ್ರವರ್ಮ, ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೋ. ನೀನು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಸಾವುವೆ ಬದುಕಿ ಹೋರ ರೈವರು ನಿಜಕ್ಕೂ ನನ್ನ ಧನ್ಯವೇ ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದ ಒಂದು ಕಾರ್ಯವು ನಿನ್ನಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಿನ್ನ ಹೊರತು ಬೇರೆ ದೂರದವರೂ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗು ವಂತಹವಲ್ಲ" ಎಂದಳು.

ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಅವಳು ಹೇಳಿದ ಮೆತ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು, "ಕಾವಾಲಿನೀ, ಈ ಗೋಳವು ಒಳಗೆ ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇಂತಹುದು ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಕುರಿತು ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ನಂಬಲು ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಇಂತಹುದ ರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಂತಹ ಮನುಷ್ಯರ ಭೂತ ಭವಿಷ್ಯ ವರ್ತಮಾನ ಕಾಲಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ನೋಡಬಹು ದೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ನಿಜವೇನು?" ಎಂದನು.

ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಾವಾಲಿನಿ ನಿಶ್ಚಯವಿಲ್ಲದ ಉದ್ವೇಗದೊಂದು ಉಸಿರುಬಿಟ್ಟು, "ಅಪ್ಪಾ, ಚಂದ್ರವರ್ಮ, ನೀನು ಅದುವೇನು ಹೇಗೆ ಈ ಗಾಡಿನ ಗೋಳವು, ನಿಜಕ್ಕೂ ಭವಿಷ್ಯತ್ತನ್ನು ಕೂಡಾ ತಿಳಿಸುವಂತಹುದಾಗಿದ್ದರೆ, ನಾನು ಇಷ್ಟು ನಿರಾಶೆಪಡಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಗೋಳವು ಭೂತಕಾಲ, ವರ್ತಮಾನಕಾಲಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೋರಿಸು ತ್ತದೆ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ನಾನು ಒಂದಾನೊಂದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೈ ನಿಷ್ಠೆ ಸಹಾಯವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದಳು.

"ಆ ಕಾರ್ಯವು ಅಷ್ಟೊಂದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ ವಾಗಿದ್ದರೆ ನನ್ನಂಥವೊಂದ ಮೂತ್ರ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ ವಾದೀತು?" ಎಂದನು ಚಂದ್ರವರ್ಮ.

"ಅಪ್ಪಾ, ಅದು ಒಂದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವೆಂಬುದು ನಿಜವೇ ಅದೂ, ಅಸಾಧ್ಯವಾದುದು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ನೂರಂ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ದೂರದಲ್ಲಿ ಕಂಡಿವೆಂಬ ಹೆಸರಿನ ಒಬ್ಬಾನೊಬ್ಬ ಮಾಂತ್ರಿಕ ನಿಡ್ತಾನೆ. ನೀನು ಅವನ ಮಂತ್ರ ಮಂದಿರದೊಳಗೆ ಹೋಗು, ದನಗಾಗಿ ಒಂದಾನೊಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ತಂದು ಕೊಡಬೇಕು. ಆ ವಸ್ತು ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಲಭಿಸಿದರೆ, ನಾನು ಇನ್ನೊಂದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷ ಕಾಲ ರೂಪ ಯೋಜನ ಆರೋಗ್ಯಗಳಿಂದ ಸುಖ ವಾಗಿರುತ್ತೇನೆ. ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ಮಾತ್ರ..."

ಕಾವಾಲಿನಿ ಮಾತು ಮುಗಿಸಿದೆಯೇ, ಕಂಠ ಬಿಡುಕೊಂಡವಳಾಗಿ ಬಿಕ್ಕಿಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುತ್ತ, ಉಸಿಕ್ಕಿ ಬರುವ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಸೆರೆಗಿನ ತುದಿಯಿಂದ ಒರೆಸಿ ಕೊಳ್ಳ ತೊಡಗಿದಳು. ಆಗ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಂತ ಕರುಣೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಈ ಮಂತ್ರವಾದಿನಿ ತನಗೆ ಬೊಸ ಮಾಡಿ ತನ್ನನ್ನು ಹತ ಮಾಡುವಳೇನೋ ಎಂಬ ಸಂಶಯವು ಅದು ವರೆಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿತ್ತು. ಈ ಅವಳ ದುಃಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಅದೆಲ್ಲಾ ಮಹಿ ಮಾರುವಾಯಿತು.

"ದುಃಖಿಸಬೇಡವಮ್ಮಾ, ನಾನು ನಿಗೆ ನನ್ನ ಕೈರಾದಷ್ಟೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ, ಮೊದಲು ನೀನು ನನಗೊಂದು ಸಣ್ಣ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ವೀರಪುರ ನಗರವು ಈಗ ಯಾವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದೆ? ನಮ್ಮ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಧೀರ ಮಲ್ಲನೂ, ನಮ್ಮ ನಂಬುಗೆಯ ಸೇವಕ ಸುಭಾಷುವೂ

ಬದುಕೆಯೇ ಇರುವರೋ? ಆ ವೃತ್ತಾಂತವಿಷ್ಟು ಈ ಗಾಜಿನ ಗೋಳದಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ಹೇಳುತ್ತೀಯಾ? " ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಚಂದ್ರವರ್ಮ.

ಕಾಪಾಲಿನಿ ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ ಎದ್ದು, ಗೋಡೆಗೆ ತಗಲಿಸಿದ್ದ ಒಂದು ಮೂಸವನ ಎಲುಪಿನ ಕೋಲನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಗೋಳದ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ಮಂತ್ರ ವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತ, ಗೋಳವನ್ನು ಎಲುಪಿನ ಕೋಲಿನಿಂದ ಮುಟ್ಟುತ್ತ — "ಇದಿಗೋ ಚಂದ್ರ ವರ್ಮಾ, ನಿನ್ನ ವಿರಪುರ ನಗರವನ್ನು ನೋಡು! ಗುರುತುಹಿಡಿ" ಎಂದಳು.

ಭಗಭಗನೆ ಉರಿಯುವ ಬೆಂಕಿಗಳಿಂದ, ಅಕಾಶ ವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕವಿದ ಹೊಗೆಯಿಂದ, ಸಿಕ್ಕಸಿಕ್ಕ ದಾರಿ ಗಳಲ್ಲಿ ದಿಕ್ಕುಬೆಸೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಓಡುತ್ತಿರುವ, ಪಾಪಾಕಾರದ ದೀನಾರ್ತ ಜನರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ವೀರಪುರ ನಗರವನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ, ಚಂದ್ರ ವರ್ಮನು ವಿಕ್ರಮವಾಗಿ ಕೂಗಿ, ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು, "ಅಯ್ಯೋ! ಕಾಪಾಲಿನೀ! ನಾಕು ನಾಕು! ಆ ಘೋರ ದೃಶ್ಯ ನೋಡಲಾರೇನು!" ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕಿರಿಚಿದನು. ಕಾಪಾಲಿನಿ ಮತ್ತೊಂದು ಮಂತ್ರ ಹೇಳುತ್ತ ಮೂಸವಾಸ್ಥಿಕೆಯಿಂದ ಆ ಗೋಳ ವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ್ದೇ ತಡ, ಆ ಭಯಪಡಿಸುವ ಗೃತ್ಯವು ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಯಿತು.

"ಆಕೋ, ನಿನ್ನ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಧೀರಮಲ್ಲಿನನ್ನು ನೋಡು" ಎಂದು ಕಾಪಾಲಿನಿ, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಆ ಗಾಜಿನ ಗೋಳಕ್ಕೆ ಮಾನವಾಸ್ಥಿಕೆ ತಾಗಿಸಿದಳು.

ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಆ ಗೋಳವನ್ನು ಅತ್ಯಾಕುರದಿಂದ ನೋಡಿದನು. ಏನು ತಗ್ಗುಗಳಾದ, ಹೊಂಡದಿಣ್ಣೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಗುಡ್ಡ ಬೆಟ್ಟಗಳ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇನಾಪಿ ಧೀರಮಲ್ಲಿನು ತನ್ನ ಅಶ್ವಿಕರೋದಿಗೆ ವೇಗವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಿಂದಲೂ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕು ವಂತೆ ಸಹಕೇತುವಿನ ಬಳಗವು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಧೀರಮಲ್ಲಿನು ಕುದುರೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಕತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ತನ್ನ ಅನುಚರರಿಗೆ ಏನೋ ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಕುದುರೆ ಯನ್ನು ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ಇದಿರಾಗಿ ಧುಮುಕಿಸಿದನು.

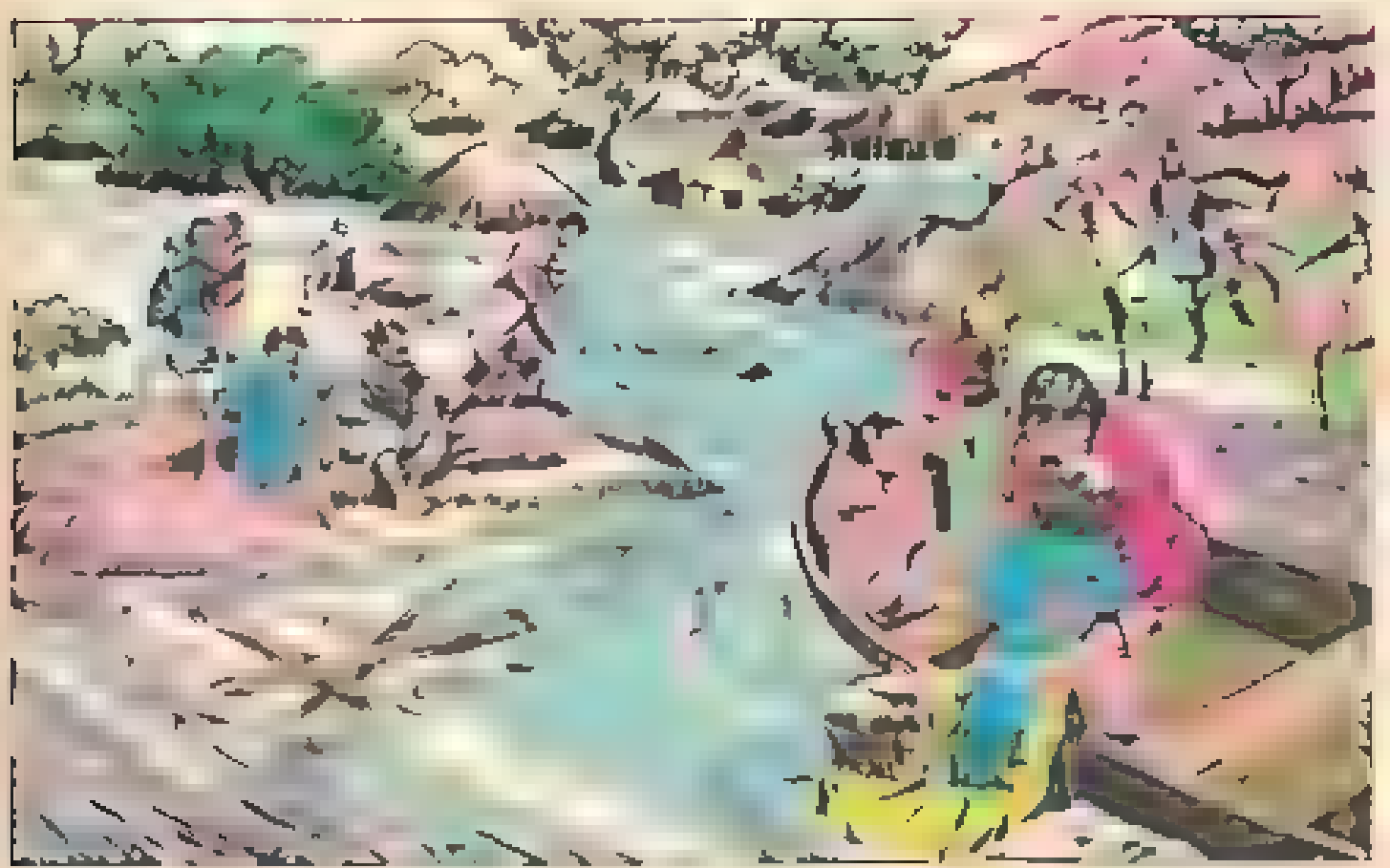
"ಈ ಘಟನೆ ಈ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಡೆದುದು. ಆಮೇಲೆ ಧೀರಮಲ್ಲಿನು ಏನಾದನೋದು ನೀನು ನೋಡುತ್ತಾ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವಷ್ಟಾ" ಎಂದು ಕಾಪಾಲಿನಿ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಾನವಾಸ್ಥಿಕೆಯಿಂದ ಗಾಜಿನ ಗೋಳದ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಮಾಯಗೊಳಿಸಿದಳು.

ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಏನೂ ತೋರದವನಂತೆ ನಿರ್ವಿಣ್ಣತೆಯಿಂದ, ಆ ಗೋಳವನ್ನು ಹಿಡಿದು ನೋಡುತ್ತಾ ಹಾಗೆಯೇ ಸ್ವಲ್ಪಸಿ ತಿರುಗುವ ತಲೆ ಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಿಂತನು. - (ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

ಮೂಲೆಯ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಬೀದಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಶತ್ರು
 ರವರನ್ನು, ಕಳ್ಳರ ಕುಳಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ರಾವಣ
 ಒಳಿಕ್ಕಲ್ಪಟ್ಟು ಶತ್ರುಗಳ ಕಂಪನ ಮೂಲೆ ಮೂಲೆಗೆ
 ಗಳಿಕ್ಕಲ್ಪಟ್ಟು ವ್ಯಾಪಿಸಿಹೋದಿತ್ತಿತ್ತು. ಅವರ ಪ್ರಕೃತಿ
 ವೈಪರೀತ್ಯಗಳಿಂದ ಅತಿವೈಷಮ್ಯವಾಗಿ, ಅನಾವೃತ್ತಿಯೇ
 ಸಂಭವಿಸಿತ್ತು. ಮತ್ತೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಬೀದಿ
 ತಿರುಗಿ. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವತಃ ರಾವಣನೇ
 ಉಪಾಧ್ಯಾಯನಾಗಿದ್ದು ಸುಪರಿಗೂ ಕಪ್ಪದಷ್ಟಿ ಸಿಕ್ಕಿ
 ದವರಿಗೆ ಪಾಠವಾಚಮ್ನು ಸುಪಾರು ಮೂಡಿಸಿದ್ದಾನೆ.
 ಅನುಸಾರ ರಾವಣ ಮೊಗ ಪ್ರಕಾಶ ಗೊಗಗುವ
 ಪಟ್ಟಿತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ಸಾರಿ ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ, ಆ ದೇಶದ
 ಒಂದು ಪ್ರವಾಸಿಗನಿಗೆ ಬೀದಿಯಾದ, ಸೆವೆಯಿಂದ
 ಒಳ್ಳೆ ಕೆಲವು ಪ್ರಾಂತಗಳನ್ನು ಮೂಲೆಗೆ, ಪಾಕಿತ್ತು.
 ಈ ಕೆಲವು ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿದು ಶಂಕಾಪರಮ್ನು
 ಕೆಲವು ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನರಿಯಾಗಿ, ಸುಪಾರದ ದಾರಿ
 ಇದ್ದದ ಅ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ಮೊಗ, ಮೂಲ ಮನೆಗಳನ್ನು
 ಕಳೆದುಕೊಂಡವನಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿಂದ
 ಅವನು ರಾವಣನಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಒಂದು
 ಅರಣ್ಯ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಒಂದು ಕುಪ್ಪಾಡುಮನಸ್ಸು
 ನೋಡಿದನು. ಮೊಗಿಸಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಾಶ್ರಮ
 ನೆನು ಮುಗಿ ಇರ.ವನೇವನು, ಅವನು ತಪ್ಪಿ ಮತ್ತೆ
 ವಿಸ್ತರಿಸಿ ಮುಪ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಬಿಡಾಗಿ ಒಂದು ತಿಳಿಯಲು
 ಶಂಕಾಪರಮ್ನು ರಾವಣನು ಮೊಗಗೆ ಆ ಮುನಿ
 ಯನ್ನು ದರ್ಶನ ಮಾಡಿದನು. ಮುನಿ ಅವರನ್ನು
 ಅವರೊಂದ ಸ್ನಾನ ತೀರಿ ಬರುವುದಿರಿಸಿದನು,
 "ರಾಜಾ, ನಿನ್ನ ಸಂಗತಿ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ, ನೀನು
 ಕುಪಾ ಧರ್ಮಗುಪ್ತನು, ಪ್ರವೇಶ ಸುಪರಿಸಿ ನಿನ್ನ
 ಸುಪರಿಸಿದು ತಿಳಿದವನು ನಿನ್ನಂತಹ ರಾವಣನು
 ಅವನವನೇ ಸರಿ ನೀನು ಈಗ ಸ್ವಸ್ತು ನೋಡಲು
 ಒಂದಿರವನಿಂದ, ನಿನ್ನ ಮುಪ್ಪಿನಲ್ಲಿರುವ ಕೋರಿಕೆ
 ಯನ್ನು ಮೇಲೆ ನಿನ್ನಂಥವನ ಒಳ್ಳೆ ಕೆಲವು
 ಕೋರಿಕೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕಾದುದು ನಿನ್ನಂಥವನ
 ಕರ್ತವ್ಯ" ಎಂದನು.

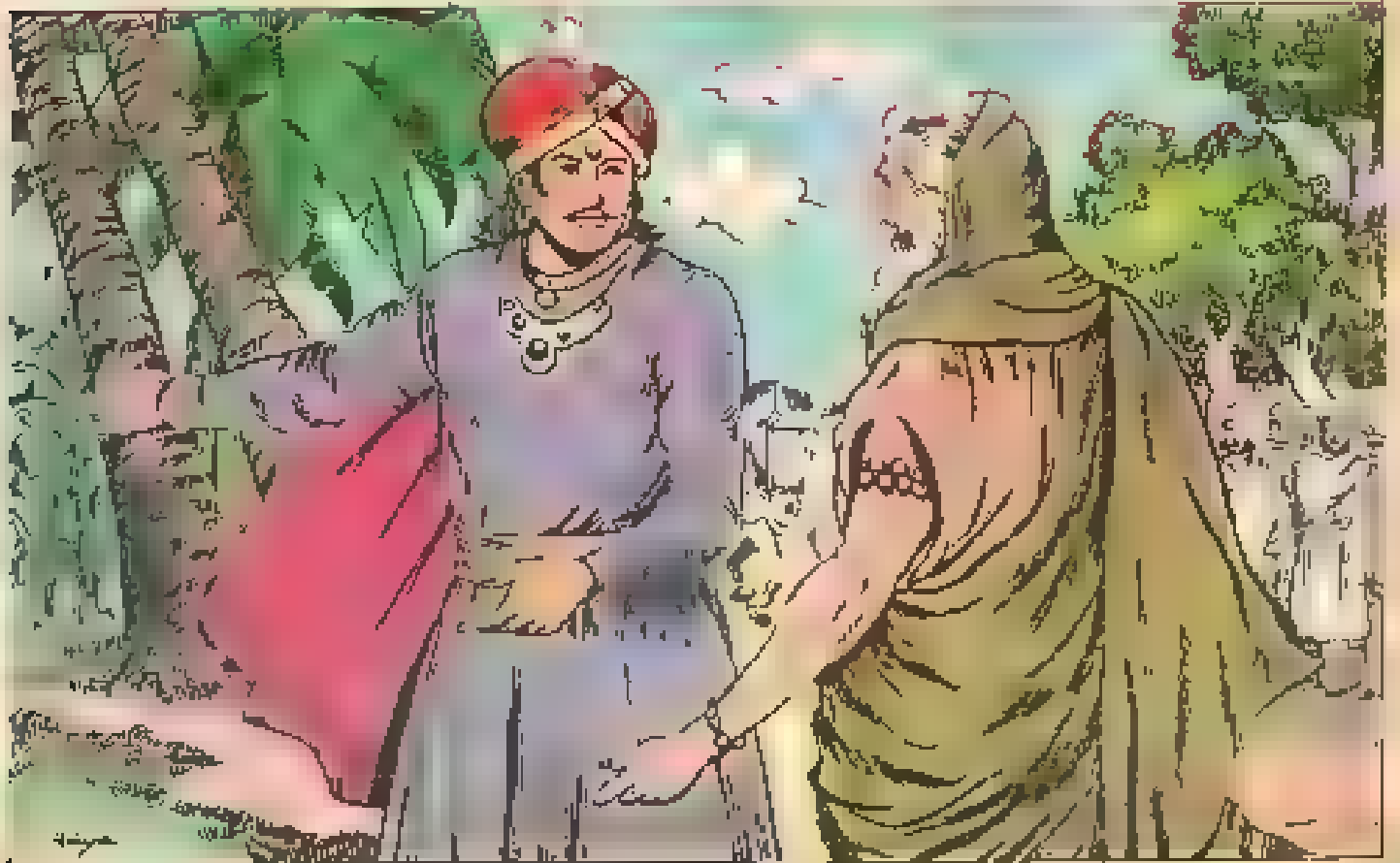
ಶಂಕರವರ್ಮನು ವಿನಯದಿಂದ, "ಮಹಾತ್ಮಾ! ಪ್ರಜೆಗಳ ಕ್ಷೇಮಕ್ಕಾಗಿ ಎನ್ನೋ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೀನಿ. ಆದರೆ ಅವು ನಾನು ಆಶಿಸುವಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಬಂದವೂರು, ನೀರಿನ ನದಿ ಬೊದಲಾದ ಪ್ರಕೃತಿ ವಿಕೋಪಗಳನ್ನು ತಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ನಿಜವೇ. ಆದರೆ ಮುಂದಾಗಿ ತಿಳಿದರೆ ಅವುಗಳಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳು ವಿಪರೀತ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗದಂತೆ ತಕ್ಕ ರಕ್ಷಣೆಯ ವಿವಾಡು ಮಾಡಬಹುದವ್ವೆ? ಅದು ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಹಾ ಜ್ಞಾನಿಗಳಾದ ತಾವು ಏನಾದರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾರ್ಗ ಹೇಳಿದರೆ ಶ್ವಪ್ತನಾಗುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಜ್ಞಾನಾಶ್ರಯ ಮುನಿ ಮುಚುಳುನಗುತ್ತ, "ನಿನ್ನ ಕೋರಿಕೆಯೇನೋ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನಾದರೂ ಕ್ರಮವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾದರೆ ಮೊದಲು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಆಗ ಕಾರ್ಯವು ಜಯಪ್ರದವಾಗುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಕಾರ್ಯದಕ್ಷರಾದ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರು ಇದ್ದಾರೆಯೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಇರುವ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರ ದಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನನಗೆ ನಂಬುಗೆ ಇದೆ. ಅವರು ರಾಜ್ಯಪಾಲನಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕಕ್ಕ ಆಸೆ"ಯೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪುಗಳೇನೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಜಾ ಸೇವೆಯಾಗಬೇಕೆಂಬುದು ನನ್ನ ಅಭಿಲಾಷೆ. ಅದುವೂ, ಲಂದು ಕೊಂಡಂತೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನನಗೆ ಚಿಂತೆ" ಎಂದನು ಶಂಕರವರ್ಮ.

ಮುನಿ ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಮೌನವಾಗಿ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು, ಅನೇಕ, "ರಾಜಾ, ಹಾಗಾದರೆ, ಅರ್ಜುನ ಶಕ್ತಿಗಳಿರುವ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಉಂತ್ರವನ್ನು ನೀನು ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಅದನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಾ, ನೀನು ಏನು ನಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಆಶಿಸು

ಎಯೋ ಅದನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಂದುಕೊಂಡರೆ ಸಾಕು. ಆಗ ಯಂತ್ರದಿಂದ ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಸೂಚನೆಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ದಂತದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಶಂತನವರ್ಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

"ಮಹಾ ಪ್ರಸಾದ!" ಎಂದು ಶಂತನವರ್ಮನು ಅದನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡನು.

ಆಗ ಜ್ಞಾನಾತ್ರಯ ಮುನಿ, "ರಾಜಾ, ಈ ಯಂತ್ರವನ್ನು ಕುರಿತು ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯ ನಿನಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ನನ್ನ ತಪಸ್ಸಿನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಧಾರೆಯೆರೆದು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅದರಿಂದ ಇದರ ಮಹಿಮೆ ನಾನು ಬದುಕಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲದವರೆಗಷ್ಟೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಈಗ ನಾನು ಎಂಬತ್ತು ವರ್ಷ ಮೀರಿದವನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಹದಿನೈದು ವರ್ಷದವರೆಗೆ ಬದುಕಿರಬಲ್ಲೆನು. ಅದು ವರೆಗೂ ಇದನ್ನು ನೀನು ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು. ಆಮೇಲೆ ಅದರಿಂದ ಯಾವ

ಸೂಚನೆಯೂ ಬಾರದು. ಅದು ಕೇವಲ ದಂತದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ" ಎಂದನು.

ಶಂತನವರ್ಮನು ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ, ಯಂತ್ರವನ್ನು ಮುನಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತ, "ದಯಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ಇದನ್ನು ನಾನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾರೆನು ಸ್ವಾಮಿ. ತಾವು ಕೋಪಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಬೇಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಮುನಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ, "ರಾಜಾ, ಇದನ್ನು ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ ಬಿಡುವೆನ್ನುವಿ? ಈ ಯಂತ್ರವನ್ನು ಹದಿನೈದು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿದಷ್ಟುವೆ? ಅದು ವರೆಗೆ ನೀನು ಬಯಸುವ ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಜೋಪಯೋಗವಾದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಂತೆಯೇ ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ನೆರವೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಲ್ಲಾ!" ಎಂದನು.

"ಮಹಾತ್ಮಾ, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಯಂತ್ರದಿಂದ ನನಗೆ ಕಾತ್ಯಾಲಿಕವಾಗಿ ಪ್ರಯೋಜನ ಸಿಕ್ಕಬಹುದಾದರೂ, ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇದಿರಾಗುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಷ್ಟೆ? ಅಂತಿ ಉತ್ತಮತೆಯನ್ನು ಬಯಸುವುದು ಕೂಡಾ ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಿಂತೆಗೇ ತಕ್ಕಬಹುದು. ಅದುದರಿಂದ ಈ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ತಾಳಲಾಗದ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಬಿಡುವೆನ್ನುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಮುನಿ ಮತ್ತೆನೂ ಹೇಳದೆ ಮುಗುಳು ನಕ್ಕು ಗೋಪಾಡಿಸಿ, ರಾಜನನ್ನು ಅಶೀರ್ವದಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನು.

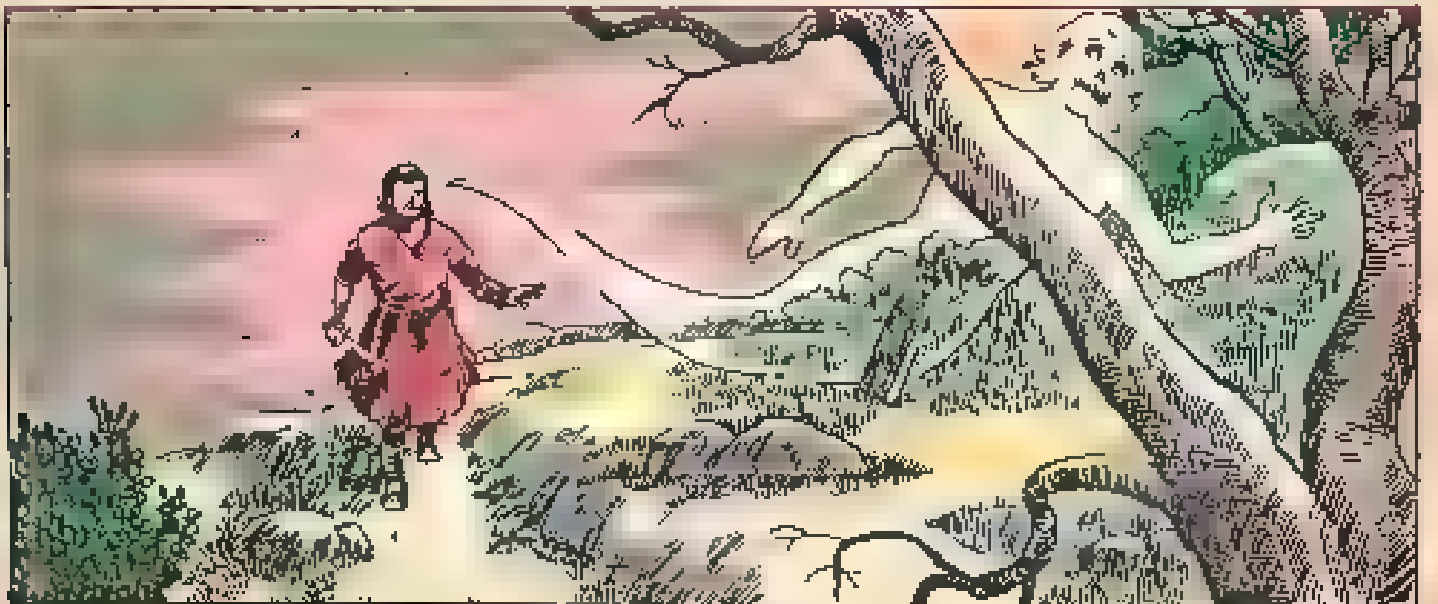
ಬೇತಾಳವು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, "ರಾಜಾ, ನನಗೆ ಆ ಶಂತನವರ್ಮನು ದುರಾಶೆಯವನಾಗಿಯೂ,

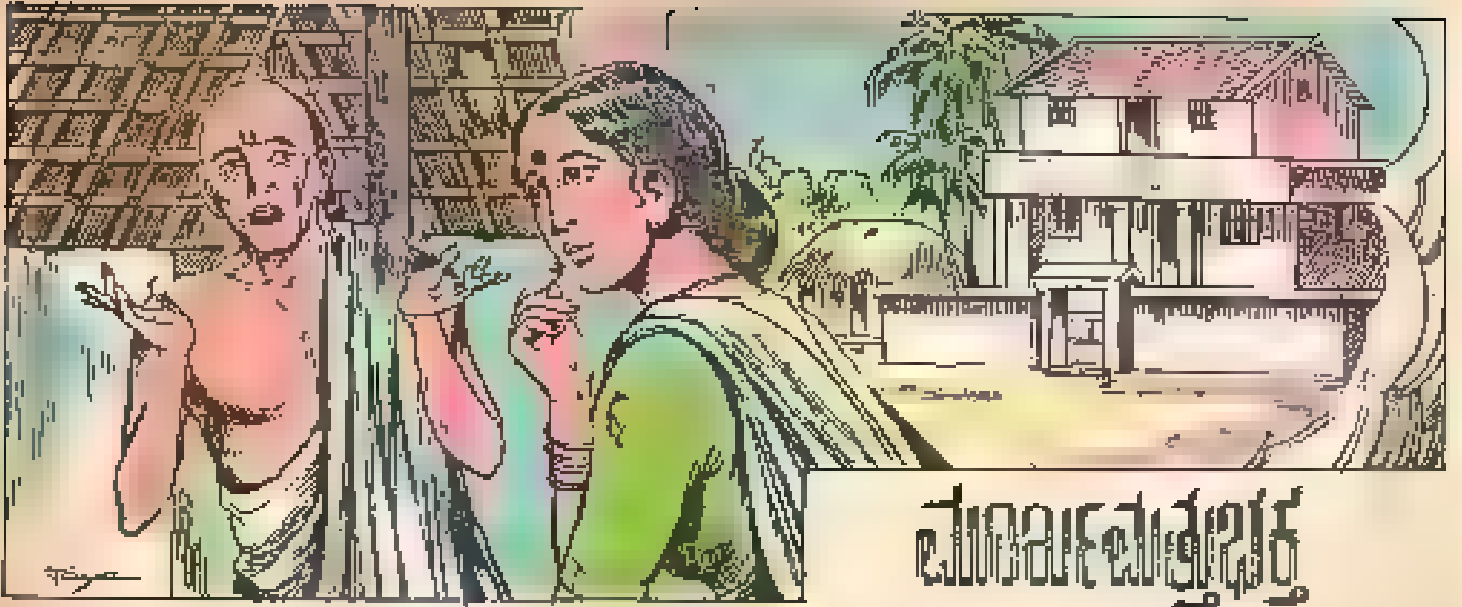
ಕೇವಲ ಮುಗ್ಧ ಬುದ್ಧಿಯವನಾಗಿಯೂ ಕಾಣು ತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಬಯಕೆಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ಮುನ್ನ ತನ್ನ ಯಾವತ್ತೂ ತಪಃಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಭಾರ ಯೆರವು ಆಲೋಚನೆಯ ಯಂತ್ರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಆ ರಾಹು ತೃಪ್ತಪಡಲಿಲ್ಲವೆಂದರೇನು ? ಮುನಿಯನ್ನು ಅವಮಾನಿಸುವಂತೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸುವುದು ಎಂದರೇನು ? ಅದರ ಮೇಲೆ ಎಂದೋ ಬರುವ ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿನ ಸಮಸ್ಯೆ ಹೇಳುತ್ತ, ಪ್ರವೇಶಗಳಿ ಮಹೋಪಕಾರ ಮಾಡುವ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಜಾರ ಬಿಟ್ಟುದನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಮುಗ್ಧನೆಂದೂ ಕಾಣು ತ್ತದೆ. ಅಥವಾ ಪ್ರಜ್ಞಾಪಯೋಗವೆಯಿದು ಅವನ ಬಹಿರಂಗದ ವೇಷ ಮಾತ್ರವೇ ? ಈ ಸಂದೇಹ ಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಕುತ್ಸರ ತಿಳಿದಿಲ್ಲದೆ ಜೇಳಿ ಜೀವ ಉಳಿಸಿಕೋ ! " ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು.

ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗಿರುವನು : " ಶುತನವರ್ಮ ರಾಜನು ಮುನಿ ಕೊಟ್ಟ ಆಲೋಚನೆಯ ಯಂತ್ರ ವನ್ನು ಮುನಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿದುದರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಇಂಗಿತ ಜ್ಞಾನವೂ, ವಿವೇಕವೂ ಇದೆ. ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೇ ಲೋಪಗಳಿದ್ದರೂ, ಮುಕ್ತಿ ಮುಂತಾದವರು ಹೇಳುವ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರಿಂದ ರಾಜ್ಯ ಪರಿಪಾಲನೆ ಸಾಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ಇದ್ದಾನೆ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಮುನಿ ಕೊಟ್ಟ

ಯಂತ್ರವನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು, ಅದರಂತೆ ಮಾಡಲು ತೊಡಗಿದರೆ, ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಆಲೋಚನೆ ಜೀವಾತ ಅಗತ್ಯವೇ ಬಾರದು. ಅದರಿಂದ ಮುಕ್ತಿ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರ ಮಿದುಳಿಗೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲರೂ ಮೊದ್ಬುಗಳಾಗುವ ಭಯವಿದೆ. ಹದಿನೈದು ವರ್ಷ ಗಳ ಮೇಲೆ ಯಂತ್ರವು ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಳೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ, ಇತರರು ಸಕ್ರಮವಾಗಿ ಆಲೋಚ ನೆ ಸಲು ಮೊದಲಿನಿಂದ ಮತ್ತೆ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಆಲೋಚನೆಯ ಶಕ್ತಿ ಇರುವುದರಿಂದಲೇ ಮನುಷ್ಯನು ಇತರ ಜೀವರಾಶಿಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ಪಾಲು ಅಧಿಗಮಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಂತಾಗಿದೆ. ಆ ಶಕ್ತಿ ಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮೂಲೆಗೆ ಹಾಕಿ, ಮೂತ್ರಯಂತ್ರಗಳಿಂದ ಪಡೆಯುವ ಪ್ರಯೋಜನವು ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಷ್ಟೆ ಎಂಬ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಜ್ಞಾನಾತ್ರಯ ಮುನಿ ಸೂಚಿ ಸುತ್ತಾನೆಂದು ರಾಜನು ತಿಳಿದು ಅದನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಸಿದನು. ಇದರಿಂದ ರಾಜನ ಆಲೋಚನೆಯ ಶಕ್ತಿ ಕಡಿಮೆಯದಲ್ಲವೆಂದೂ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ ".

ಹೀಗೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮ ರಾಜನ ಮನಃನಿಭಂಗವಾದ ಕೋಪೇ ಅವನ ಹೆಗಲು ಹಗಲವಾಗಿಹೋಗಿತ್ತು. ದೇಹಾಳವು ಶವ ಸಮೇತ ಮೂಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ, ಎಂದಿನಂತೆ ಅದೇ ಮರದ ಕೊಂಬೆ ಹಿಡಿದು ನೇತಾಡ ತೊಡಗಿತ್ತು.

ಮೂರ್ಖವುತ್ಪತ್ತಿ

ಕಾಡುಗಳಿಗೆ ಸಮೀಪವಾಗಿದ್ದ ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಬಡಬ್ರಾಹ್ಮಣನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಅವನ ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರವೇ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಟ್ಟಿಗೆ ತಂದುಕೊಂಡು, ಅದನ್ನು ಮಾರಿ ಒದುಕೊಂಡಿರುವ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಬಡವನಿದ್ದನು.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಊರೊಳಗೆ ಆಗಾಗ ಘಡೆ, ಪುನಸ್ಕಾರ ಮೊದಲಾದ ಪೌರೋಹಿತ ವೃತ್ತಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ ದಾನ ಧರ್ಮ ದಕ್ಷಿಣೆಗಳೇ ಅವನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಆಧಾರ.

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಒಡವನಲ್ಲಿ ಒಹಳ ಒಡಲಾವಣೆ ಕಾಣ ತೊಡಗಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಗುಡಿಸಲನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪಕ್ಕದಲ್ಲೊಂದು ಮೂಳಿಗೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡನು. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಅವನೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳೂ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ಭೂಪ ಣಾಲಂಕಾರಗಳನ್ನು ಧರಿಸ ತೊಡಗಿದರು. ದಿನ ದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಅವನು ಶ್ರೀಮಂತವಾಗುವ ಚೆಂದ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಹೀಗೆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಡೆಯುವವನಲ್ಲಿ ಒಂದ ಮಾರ್ಪಾಟನ್ನು ಕೂಡಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ

ಆತ್ಮಯಾವಾಯಿತು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಹೆಂಡತಿ ಗಂಡ ನೊಂದಿಗೆ, " ನೀವು ಏನೂ ಮಾಡಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿರಿ. ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಆದ್ಯವ್ವ ಬಾತೆಂಬದನ್ನೆಲ್ಲ ಕಂಡು ಹಿಡಿದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನೋಡಿ " ಎಂದಳು.

ಮೂರು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಹೆಂಡತಿ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ, " ಆ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಡೆದು ಒದುಕುವವನು ಹೇಗೆ ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಮಂತನಾಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂಬ ಗುಟ್ಟು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಆ ರಹಸ್ಯ ನನಗೆ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಳು " ಎಂದು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದಳು.

ಕೆಲವಾರು ತಿಂಗಳ ಕೆಳಗೆ ಒಂದುಸಾರಿ ಎಡೆಬಿಡದೆ ರಾತ್ರೀ ಹಗಲೂ ಭಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಮಳೆ ಬುದಿತ್ತು. ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಡೆಯುವವನಿಗೆ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿದ್ದ ನಾಲ್ಕು ಕಾಸು, ಮುಪ್ಪು ಕಾಳು ಎಲ್ಲಾ ಮಿರ್ಚು ಮಾಡಿ ಮುಗಿದುಹೋಯಿತು. ಆ ಮೇಲೆ ಎರಡು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ತಿನ್ನಲು ಏನೂ ಇಲ್ಲದೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲರೂ ಉಪವಾಸ ಬಿದ್ದರು.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಕಟ್ಟಿಗೆಯವನಿಗೆ ಫಕ್ಕನೆ ಒಂದು ಆಲೋಚನೆ ಬಂತು. ಊರಿನ ಹೊರಗೆ ನದಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಳುಬಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ಪುರಾತನ ದೇವಾಲಯವಿದ್ದಿತು. ಅದರೊಳಗೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಮೂರ್ತಿಯ ಕೆತ್ತಲ್ಪಟ್ಟ ದೇವರ ವಿಗ್ರಹವಿದ್ದಿತು. ಅದರ ನೆನಪು ಬಂದು ಕಟ್ಟಿಗೆಯವನು ಕೊಡಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಆ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಆ ಮೂರದ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಗೆ ತುಂಬ ಗಲಾಗಿ ಒಡೆದುಬಿಟ್ಟರೆ, ಎರಡು ದಿನಗಳ ಖರ್ಚಿಗೆ ಕಾಕಾಗುವಷ್ಟು ಹಣ ಒರಬಹುದೆಂದು ತೋರಿತ್ತು.

ಅದನ್ನು ವಿಗ್ರಹದ ಮುಂದೆ ಕೊಡಲಿ ಎತ್ತಿ ಪ ಕೊಡಲೇ, ವಿಗ್ರಹದೊಳಗಿನಿಂದ “ನಿಲ್ಲು” ಎಂಬ ಮಾತು ಕೇಳಿತು.

ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಡೆಯುವವನು ಕೊಡಲಿಯನ್ನು ಕಿಳಗಿಳಿಸದೆ ಹಾಗೆಯೇ ನಿಂತನು. ಆಗ ಮೂರದ ವಿಗ್ರಹದೊಳಗಿನ ಮಾತುಗಳು ಹೀಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು “ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದುದು ಹಣತಾನೆ? ಪ್ರತಿ ಸೋಮ ವಾರವೂ ಕೂಲೋಗಾದಯಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂಚಿತ ವಾಗಿ, ಈ ಬದಿಯಲ್ಲಿರುವ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಳುಗು ಹಾಕಿ ಮೇಲೆ ಏಳು. ಆಗ ನಿನ್ನ ಕೈಗೆ ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯ ದೊರಕುತ್ತದೆ. ಸುಖವಾಗಿ ಬದುಕಿಕೊಂಡಿರು.”

ಅಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿಗೆಯವನು ವಿಗ್ರಹವು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತ, ಪ್ರತಿ ಸೋಮವಾರವೂ ಒಂದೊಂದು ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯ ಸಂಪಾದಿಸಿ, ಹೀಗೆ ಶ್ರೀಮಂತನಾಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಹೆಂಡತಿ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಈ ಸಮಾಚಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ, “ಕೇಳಿದಿರಷ್ಟೆ? ನಾವು ಕೂಡಾ ಶ್ರೀಮಂತರಾಗಲು ದಾರಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ನೀವು ಕೂಡಾ ಒಂದು ಕೊಡಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು

ಆ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ವಿಗ್ರಹದ ಇದಿರಿನಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಿ ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಿರಿ. ಅಮೇಲೆ ನಮಗೂ ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯ ದೊರಕುವ ದಿನ ಮುಳುಗಿದರೆ ಒಕ್ಕುತ್ತದೋ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಉಪಾಯ ಹೇಳಿದಳು.

ಹೆಂಡತಿಯ ಮಾತು ಬಡ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಮೊದಲು ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ದೇವರ ವಿಗ್ರಹದ ಮೇಲೆ ಕೊಡಲಿ ಎತ್ತಲು ಹೆದರಿದನು. ಅದು ಮಹಾಪಾಪ ವೆಂದುಕೊಂಡನು. ಮತ್ತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡುವಾಗ, ತನ್ನ ಹಾಗೆಯೇ ಒಡ ಮನುಷ್ಯನಾದ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಡೆಯುವವನು, ಅದನ್ನು ಒಡೆಯಲು ಮೋಡಿ ಲಾಭ ಸಂಪಾದಿಸು ವಾಗ, ತಾನೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ ವೆನಿಸಿ ಧೈರ್ಯ ಬಂದಿತು. ತಾನು ಧನವಂತನಾಗಲು ಅದರ ಹೊರತು ಬೇರೆ ದಾರಿಯಿಲ್ಲ. ನಿಜಕ್ಕೂ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಒಡೆದುವುದಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ?

ರಾತ್ರಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಕೊಡಲಿ
ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ತಾನು
ಮಾಡುವುದು ದೈವ ದ್ರೋಹವೆಂದು ಹೆದರುತ್ತ,
ವಿಗ್ರಹದ ಮೇಲೆ ಕೊಡಲಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿದನು.
ಆದರೆ ವಿಗ್ರಹದೊಳಗಿನಿಂದ ಯಾವ ಶಬ್ದವೂ
ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ, ಕೊಡಲಿ
ಯನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಜೋರಾಗಿ ಎತ್ತಿದನು. ಹೆದರಿಸು
ವಂತೆ ಕಣ್ಣು ತಿರುಗಿಸಿದನು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿರುವುದು ದೀಪದ
ಕಾಂತಿ ವಿಗ್ರಹದ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ವಿಗ್ರಹದ
ಮುಖವು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಂಡಿತು.
ಅವನ ಸರ್ವಾಂಗವೂ ಕಂಪಿಸಿತು. ಕೊಡಲಿ ಕೈತಪ್ಪಿ
ವೀಳುವಾಗ ಅವನೂ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದನು.

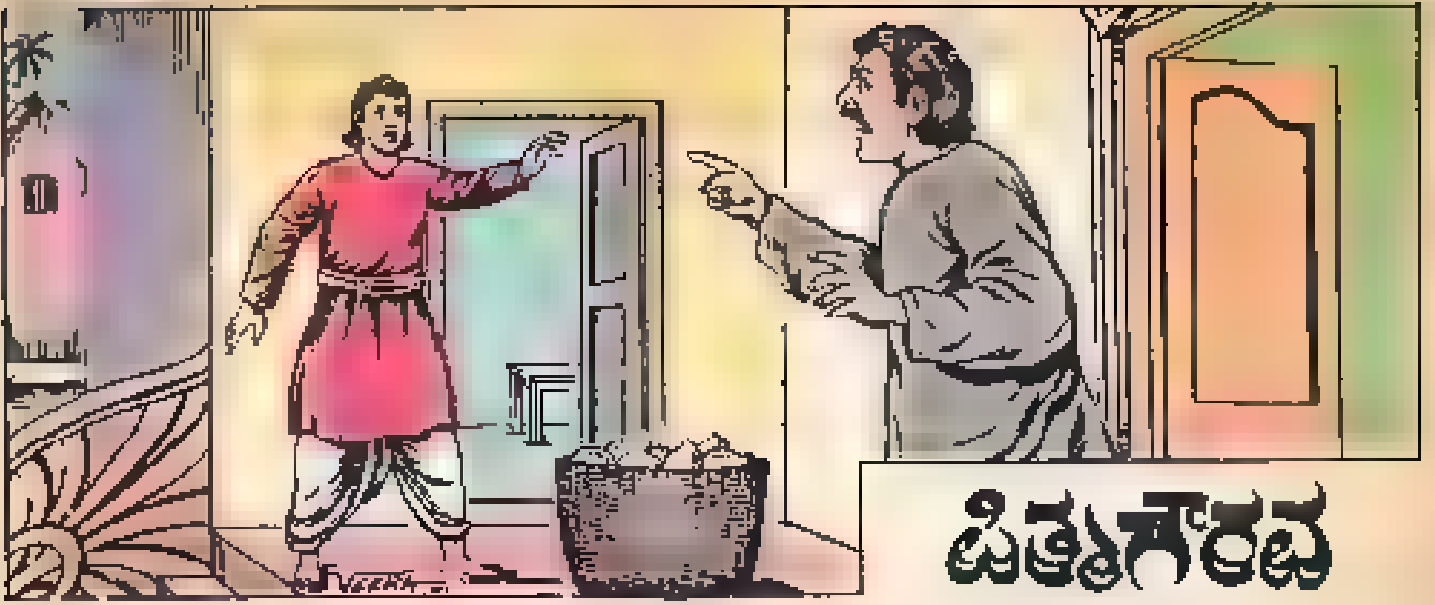
ಆಗ ವಿಗ್ರಹದೊಳಗಿನಿಂದ "ಅಪ್ಪಾ, ನೀನು
ದೈವಭಕ್ತಿ ಉಳ್ಳವನು. ದೇವರ ವಿಷಯ ತಿಳಿ
ದವನು, ಅಂಶಹ ನೀನು ಮೂರ್ಖನಾದ ನಿನ್ನ
ಶತ್ಕದ ಮನೆಯುವನ ಹಾಗೆ ಪ್ರವರ್ತಿಸಬಹುದೆ?
ಅವನೇನೋ ಮೂರ್ಖತನದಿಂದ ನನ್ನ ಮೇಲೆ
ಕೊಡಲಿಯಿಂದ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು, ಏಕೆಂದರೆ ಅವನ
ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಬರೀ ಬೊಂಬೆ ಮಾತ್ರ.
ನಿನ್ನಂಥವನು ಅವನಷ್ಟು ಮೂರ್ಖತೆಯನ್ನು
ತೋರಿಸಬಹುದೆ? ಆ ಮೂರ್ಖನ ಮೇಲೆಯೂ,

ಭಕ್ತನಾದ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆಯೂ ದೇವರು ಒಂದೇ
ವಿಧವಾಗಿರುವನೆಂದು ತಿಳಿದುದು ನಿನ್ನ ತಪ್ಪು.
ಒಂದುಮೇಲೆ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಡಲಿಯಿಂದ ಹೊಡೆದಿದ್ದರೆ
ನೀನು ಮಹಾವಾಙ್ಮಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿ. ಏಕೆಂದರೆ ದೇವರ
ವಿಗ್ರಹವೇನೆಂಬುದರ ರಹಸ್ಯ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತು.
ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಡೆಯುವವನ ಸಂಗತಿ ಬೇರೆ. ಅವನಿಗೆ
ನಿನ್ನಂತಹ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲ" ಎಂಬ ಮಾತುಗಳು
ಮೂರ್ಛೆಯಿಂದ ವಿಳುಕ್ಕಿದ್ದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಕಿವಿಗೆ
ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿ ಬಿದ್ದವು.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಎದ್ದು ವಿಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಸಮಸ್ಕಾರ
ಮಾಡಿ, ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಏನು ನಡೆಯಿ
ತೆಂದು ಹೆಂಡತಿ ಕೇಳಿದಳು. ಗಂಡನು ಹೇಳಿದ
ವಿವರಣೆ ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ, ತನ್ನಿಂದಾದ ತಪ್ಪನ್ನು
ನನೆದು ಅವಳಿಗೂ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಯಿತು.

ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ, ಆ ಪಾಳು ಗುಡಿಯ ವಿಗ್ರಹಕ್ಕೆ
ದೀಪ ಪೆರಗಿಸಿ ಹಣ್ಣು ಕಾಯಿ ಸಮರ್ಪಿಸಿ, ಪೂಜಾ
ಸಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿದರು. ಅದನ್ನು
ನೋಡಿದ ಕೆಲವು ಜನರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲಾರಂಭ
ಸಿದರು. ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಆ ದೇವಾಲಯದ
ಅರ್ಚಕನೂ ಆದನು. ಎಂದೋ ಪಾಳು ಬಿದ್ದ
ಗುಡಿಯೂ, ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಜೀವನವೂ ಒಹು
ಬೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳಗತೊಡಗಿತು.

ಪಿತ್ತೂರಗೌರವ

ಅದೇಕೆ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಧರ್ಮಪುರದ ಅಗ್ರಹಾರದಲ್ಲಿ ಸೋಮಸುಂದರನೆಂಬೊಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಜನಾರ್ಥನನೆಂಬ ಒಬ್ಬನೇ ಮಗನಿದ್ದನು.

ಸೋಮಸುಂದರನು ಒಹಳ ಕೋಪದ ಮನುಷ್ಯ. ಮಗನನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಬೈದುಕೊಂಡೇ ಮಾತಾಡುವನು. ಜನಾರ್ಥನನು ತಂದೆಯ ಬೈಗುಳನ್ನು ಶಾಂತವಾಗಿ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಿರುವವನೇ ಹೊರತು ತುಟಿ ಬಿಚ್ಚಿ ಇದಿರಾಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಜನಾರ್ಥನನಿಗೆ ಮದುವೆಯ ಪ್ರಾಯ ಬಂತು. ಆದರೆ ಯಾರೂ ಅವನಿಗೆ ಹುಡುಗಿ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಮುಂದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ನೆನೆಯ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಜನಾರ್ಥನನ ದೊಡ್ಡಮ್ಮನ ವರಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಪೂಜನಾಗುವ ದಂಡವಾಣಿ ಎಂಬವನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಒಂದೆ ಮೀನಾಶ್ರಿ ಎಂಬ ಮಗಳೂ ಇದ್ದಳು. ಆದರೂ ದಂಡವಾಣಿ ಜನಾರ್ಥನನಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡುವೆನೆಂದು ಹೇಳಲು ಬರಲಿಲ್ಲ.

ದಂಡವಾಣಿಯ ಹಾಗೆಯೇ ಇನ್ನೂ ಹೆಣ್ಣು ಹೆತ್ತ ಅನೇಕರಿಗೆ ಕೂಡಾ ಜನಾರ್ಥನನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಉಂಟಾಗಿವೆ. ಅವನೊಬ್ಬ

ಸಾಧುವೆಂದೂ, ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲಗೆ ಇಲ್ಲವವನೆಂದೂ, ಅದುವರಿಂದಲೇ ತಂದೆ ಅವನನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಬಯ್ಯುಕೊಂಡಿರುವನೆಂದೂ ಅಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಅವನ ಮದುವೆ ಕೂಡಿಬಾರದೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡೇ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ಸೋಮಸುಂದರನು ಜನಾರ್ಥನನನ್ನು ಕರೆದು, ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ, ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ತಾಮ್ರಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಹೇಳಿ, ಬರುವಾಗ ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಬರಲು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅಗ್ಗವಾಗಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರವೇ ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದನು.

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ತಾಮ್ರಪುರಕ್ಕೆ ಹೋದ ಜನಾರ್ಥನನು, ಕತ್ತಲೆಯಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಐವತ್ತು ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಹತ್ತು ಎರಡು ಗಳಿಗೆ ಕೊಂಡುಕೊಂಡಿರುವನೆಂದು ತಿಳಿದು ಸೋಮಸುಂದರನು ಕೋಪದಿಂದ, "ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಇಷ್ಟೇ. ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಬರುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಅಗ್ಗದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಮಾತ್ರ

ತಾರೆಂದು ಒತ್ತಿ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಐವತ್ತು ಹಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಡರಹ ಕೊಟ್ಟು ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಏನು ಹೇಳಬೇಕು? ಅವಕ್ಕೇ ಯಾರೂ ನಿನಗೆ ಹುಡುಗಿ ಕೊಡಲು ಮುಂದೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದನು ಫಡಫಡನೆ.

ಪ್ರಯಾಣದ ಬಳಲಿಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಜನಾರ್ಥನನು, ಬಹಳ ಶಾಂತತೆಯಿಂದಲೇ, "ಅಪ್ಪಾ, ಯಾವ ವಸ್ತು ವಾದರೂ ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆ ಇದ್ದು ವಕ್ಕದ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆ ಇದ್ದರೆ ಅದು ಅಗ್ಗ ವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರಷ್ಟೆ? ಅದಲು ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಮೂವಿನಹಕ್ಕೇ ಇಲ್ಲ. ತಾಮ್ರವರದಲ್ಲಿ ಐವತ್ತು ಹಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಹದಿಮೂರು ವರಹ ಬೆಲೆ ಹೇಳಿದರು, ನಾನು ಚೌಕಾಸಿ ಮಾಡಿ ಒತ್ತು ವರಹಗಳಿಗೆ ಕೊಂಡು ಕೊಂಡರೆ ಭುಬಾರಿ ಬೆಲೆ ಹೇಗಾದೀತು? ಬಾರೀ ಖರ್ಚು ಗಾಡೀ ಬಾದಿಗೆ ಎರಡು ವರಹಗಳಾಗಿವೆ" ಎಂದು ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ ಹೇಳಲಿದ್ದನು.

ಸೋಮಸುಂದರನು ಮತ್ತೆ ಅವನನ್ನು ಮಾತಾಡಲು ಬಡದೆ, "ಈ ವಿವರಗಳೆಲ್ಲ ಯಾರು ಕೇಳಿದರು? ಒಟ್ಟಾರೆ ಬೆಲೆ ಹೆಚ್ಚೇ ಆಯಿತು. ಬಿಟ್ಟು ಒರಬೇಕಿತ್ತು" ಎಂದನು.

"ಸರಿ ಅಪ್ಪಾ, ಆ ವಿಷಯ ಬಿಡಿ. ಈಗ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಹಣ ಕೊಡದೆ ಬಾಕಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ರಾಮಚಂದ್ರಯ್ಯ ನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಮನೆಗೆ ಕರೆದರು. ನಿಮ್ಮ ಕ್ಷೇಮ ಸಮಾಚಾರವೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ, ನೂರು ವರಹ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದು ಜನಾರ್ಥನನು ತಂದೆಗೆ ಹಗಾವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, "ಅಪ್ಪಾ, ಒಂದು ವಿಷಯ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಸುಮ್ಮನುಮನೆ ಇಷ್ಟಿಷ್ಟು ಉದ್ದಕ್ಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಬಯ್ಯುತ್ತಾ ಇರುವುದರಿಂದಲೇ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಹುಡುಗಿ ಕೂಡಾ ನಿಮ್ಮ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಬೈಗಳು ಕೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂದುಕೊಂಡು, ಯಾರೂ ನನಗೆ ಹುಡುಗಿ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗು ವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದಕ್ಕೇ ಹೇಳಿದೆ" ಎಂದನು.

ಅಗ ಮನೆಯೊಳಗಿಂದ ಅವನ ಮಾವ ದಂಡ ಪಾಣಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಜನಾರ್ಥನನು ಬೆರಗಾಗಿ, "ನೀವು ಯಾವಾಗ ಬಂದಿರಿ ಮಾವಯ್ಯಾ?" ಎಂದನು.

"ಈಗತಾನೇ ಬಂದು ಮನೆಗೆ ಬಂದೆ ಕೈಕಾಲು ಮುಖಾ ತೋಳೀತಾ ಇದೆ. ನೀನು ತಾಮ್ರವರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರುವುದಾಗಿ ಬಾವಯ್ಯ ಹೇಳಿದರು. ಈಗ ತಾನೇ ಬಂದೆಯಾ?" ಎಂದನು ದಂಡಪಾಣಿ.

ಮಾವನ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ತಾನು ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ದಂಡಪಾಣಿ ಮಾವ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ ವೆಂದುಕೊಂಡು, "ಹೌದು ಮಾವಾ, ಈಗತಾನೇ ಬಂದೆನು. ನೀವೇನು ಫಕ್ಕನೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ನನ್ನ ಮಗಳ ಮದುವೆ ಸಮಾಜಾರ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಕಿವಿಗೂ ಹಾಕೋಣವೆಂತಲೇ ಬಂದೆ” ಎಂದನು ದಂಡಪಾಣಿ ನಗುತ್ತ.

“ಮಿನಾಕ್ಷೀ ಮದುವೆಯಾ? ಯಾವಾಗ? ಯಾರು ವರ?” ಎಂದನು ಅಶ್ವರ್ಥದಿಂದ.

“ಯಾರು ವರಾ ಅಂದ್ರೇನಪ್ಪಾ! ನೀನೇ!” ಎಂದನು ದಂಡಪಾಣಿ

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ನೋಮಸುಂದರನು ಸಂತೋಷ ದಿಂದ, “ಇದೇನು ಬಾವಾ! ನೀವು ಬಂದು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾದರೂ ಈ ಸಂಗತಿ ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಹೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ! ಮಗ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳುವಿರಿ. ಇದೇನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ ಬಾವಾ!” ಎಂದನು.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲರೂ ಬಹು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತ ಊಟ ತೀರಿಸಿದರು.

ಮರುದಿನ ದಂಡಪಾಣಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ, “ಜನಾರ್ಥನನೊಂದಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮಿನಾಕ್ಷೀ ಮದುವೆಯನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದನು.

ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತ, “ಇದೇನು ವಿಚಿತ್ರ! ನೀವು ಹೋಗುವಾಗ ಈ ವಿಷಯ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಚಕಾರ ಹೇಳ್ಕೊಳ್ಳಿ. ನಮ್ಮ

ಮಡುಗೀನ ಆ ಜನಾರ್ಥನನಿಗೆ ಕೊಡುವುದೆಂದ ರೇನೋ! ಅವನು ಬರೀ ಹೆಡ್ಡನೊಂದು ನಮಗಿಲ್ಲ ಗೊತ್ತು. ಕೋಪವೇನಿಲ್ಲದ ಸಾಧು ಮೂಕ ಪ್ರಾಣಿ ಯಂಥವ!” ಎಂದಳು.

ದಂಡಪಾಣಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೆಂಡತಿ ಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ, “ಅವನು ಮಾವಿನ ಹಳ್ಳಿ ನೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವಾಗ ನಾನು ಅಲ್ಲಿರುವ ಸಂಗತಿ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಅವನು ತಂದೆ ಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆಂದು ಕೊಂಡು, ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಬಿದ್ದನು. ಅವನು ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತ ಗೊತ್ತಾ? ತಂದೆಯ ಮೇಲೆ ತುಂಬ ಗೌರವವಿಟ್ಟವನು. ಅದಕ್ಕೇ ಅವನ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಕೋಪವನ್ನೂ, ಬೈಗುಳ್ಳನ್ನೂ ಸಹಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಆಗತ್ಯಬಿದ್ದಾಗ ತಂದೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಈ ದಿನ ನನಗೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಾಯಿತು” ಎಂದನು.

ದಂಡಪಾಣಿಯ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಜನಾರ್ಥನನ ಮೇಲಿದ್ದ ದುರಭಿಪ್ರಾಯ ಹೋಯಿತು. ತನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಅದು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಬಂಧವೆಂಬ ನಂಬುಗೆಯೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಮತ್ತೇನು? ದಂಡಪಾಣಿಯ ಮಗಳೊಂದಿಗೆ ಜನಾರ್ಥನನ ಮದುವೆ ಸಾಂಗವಾಗಿ ನೆರವೇರಿತು.

ಬಿಡುಬಿಡು

ಬ್ರಿಹದತ್ತನು ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸತ್ತನು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮವೆತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ತಂದೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾದರೂ ವ್ಯಾಪಾರ ವೃತ್ತಿ ಹಿಡಿದ ವನು. ಬೆರೆ ಬಾಳುವ ವಜ್ರಗಳನ್ನೂ, ಮಾಣಿಕ್ಯಗಳನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೇರಳ ಲಾಭವನ್ನೂ ಗಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ತಂದೆಯ ಇಚ್ಛದಂತೆ ಬೋಧಿಸತ್ತನು ಹದಿನಾರು ವಯಸ್ಸಿನವರೆಗೂ ಗುರುಕುಲದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ, ಸಕಲ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಕಲಿತನು. ಗುರುಗಳು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಹರಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದರು.

ಬೋಧಿಸತ್ತನು ಗುರುಕುಲದಿಂದ ವಿದ್ಯೆ ಮೆಗಿಸಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಒಂದ ಮೇಲೆ ಅವನ ತಂದೆ "ಅಪ್ಪಾ, ನಮ್ಮ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಜಾಗರೂಕತೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬೇಗನೇ ಬಡವರಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ನನ್ನ ಒಪ್ಪವೇ ಮಗನಾದ ನೀನು ವ್ಯಾಪಾರದ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಅದನ್ನು ನಾನೇ ಸ್ವತಃ ನೀನಿಗೆ ಕಲಿಸ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲಾ ಯೋಗ್ಯತೆ ಗಳೂ ಈಗ ನೀನಿಗೆ ಬಂದಿವೆ" ಎಂದನು.

ಬೋಧಿಸತ್ತನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಒಪ್ಪಿದನು. ಮುಂದೆ ಒಂದು ವಾರ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ, ತಂದೆಯೂ ಮಗನೂ ಬೆರೆ ಬಾಳುವ ಮಾಣಿ ಮಾಣಿಕ್ಯಗಳನ್ನು ಗಳಿಸಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಕಡೆಗೆ ವಾರಣಾಸಿ ನಗರದ ದಾರಿ ಹಿಡಿದರು.

ಅನೇಕ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತಂದೆಯೂ ಮಗನೂ ಲಾಭ ಬರುವ ಹಾಗೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೇಗೆ ಸವಿಮಾತಿನ್ದ ಚೌಕಾಸಿಯನ್ನು ಸಮಾಳಸವೇಕೆಂಬುದನ್ನು ತಂದೆ ಮಗನಿಗೆ ತಿಳಿಯಪಡಿಸಿದನು.

ಹೀಗೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ತಂಗಿ ವ್ಯಾಪಾರಮಾಡುತ್ತ ವಾರಣಾಸಿ ನಗರದ ಹತ್ತಿರ ಬರುವಾಗ ಸಂಜೆಯಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಸುತ್ತಲೂ ಕತ್ತಲೆ ಮುತ್ತುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಬೇಗ ಬೇಗ ಕಾಲು ಹಾಕಿ ನಡೆದರು.

ಅವರಿಬ್ಬರೂ ನಗರದ ದ್ವಾರಪಾಲಕನ ಸಮೀಪ ಬಂದು ನಗರದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಅನುಮತಿ ಕೇಳಿದರು.

ದ್ವಾರಪಾಲಕನು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿ, "ಅಯ್ಯಗಳಿರಾ, ನೀವು ನೋಡಿದರೆ ಧನಕ

ವರ್ತಕರ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ರಾಜಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸೂರ್ಯ ಮೂಳಗಿದ ಮೇಲೆ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿ, ಮತ್ತೆ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗುವವರೆಗೂ ನಗರ ಛಾದಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಬಾರದು ಎಂದು ರಾಜನ ಮಿಡಿತವಾದ ಆಜ್ಞೆ" ಎಂದನು.

ಈಗ ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂಬ ಸಮಸ್ಯೆ ಆ ತಂದೆ ಮಗಂದಿರ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿತು. ಬೋಧಿಸತ್ತನ ತಂದೆ ದ್ವಾರಪಾಲಕನೊಂದಿಗೆ, "ಅಪ್ಪಾ, ನಾವು ರಾತ್ರಿ ಹೇಗೆ ಊಟ ಮಾಡುವುದು? ಮಾರದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರೆ, ಯಾವ ಭತ್ಯದಲ್ಲೆಯಾದರೂ ಊಟ ಮಾಡಿ, ಹಾಯಾಗಿ ವಿಶ್ರಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಇಡೀ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಉಪವಾಸದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಕಳೆಯುವುದು? ಅದರ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯಾಣದ ಒಳಲಿಗೆ ಬೇರೆ" ಎಂದನು.

ದ್ವಾರಪಾಲಕನಿಗೆ ಆ ತಂದೆ ಮಗಂದಿರ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕನಕರ ಉಂಟಾಯಿತು. "ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಅಡಿಗೆಗೆ ಬೇಕಾದುದೆಲ್ಲ ಇದ್ದರೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಗೋಷಯ ಒದಿಯಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಸಣ್ಣ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅವೈ: ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯ" ಎಂದನು.

ತಂದೆ ಮಗಂದಿರು ದ್ವಾರಪಾಲಕನು ಹೇಳಿದ ಸಣ್ಣ ಗುಡಿಸಲಿನೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ಒಂದು ಗಂಟೆ ಪೂತ್ರಿನೊಳಗೆ ಅಡಿಗೆ ಊಟ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡರು ಆದರೆ ಅದು ಒಹು ಚಿಕ್ಕ ಕುಟೀರವಾದುದರಿಂದ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಲು ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳ ವೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಬೋಧಿಸತ್ತನ ತಂದೆ ದ್ವಾರಪಾಲಕನಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡು, "ಇನ್ನು ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಕಳೆಯುವುದು ಹೇಗೆಂದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಯಾವುದಾದರೂ ಸ್ವಕ ತೋರಿಸುವೆಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅಯ್ಯಾ, ನಗರದ ಹೊರಗೆ ಅದೋ, ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪರ್ಣತಾಲೆ ಇದೆ. ಅದು ಭೂತ ಪ್ರೇತಗಳ ಸ್ಥಳವೆಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದದರಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ಪಾಲಿಯಾಗಿರುವ ಇರುತ್ತ, ಅಲ್ಲಿ ಭಯವಿಲ್ಲದೆ ಮಲಗಬಹುದೆಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳಲಿ?" ಎಂದನು ದ್ವಾರಪಾಲಕ.

ಭೂತಪ್ರೇತಗಳ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ, ಬೋಧಿಸತ್ತನ ತಂದೆ ಹೆದರಿಹೋದನು. ಆದರೆ ಬೋಧಿಸತ್ತನು ತಂದೆಗೆ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳುತ್ತ, "ಅಪ್ಪಾ, ನೀವೇನೂ ಸಂಶಯಪಡಬೇಡಿ! ಒನ್ನಿರಿ, ಅಲ್ಲಿಗೇ ಹೋಗೋಣ. ಹತ್ತು ವರ್ಷ ಕಾಲದ ವರೆಗೆ ನಾನು ಗುರುಕುಲದಲ್ಲಿ ಒಹಳ ಶ್ರಮವಟ್ಟು ಆಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ ನನ್ನ ವಿದ್ಯೆಯು ಪ್ರಭಾವ ಎಷ್ಟೆಂಬುದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ!" ಎಂದನು.

ಮಗನು ಹೇಳದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ತಂದೆಗೆ ಧೈರ್ಯ ಬಂದಿತು. ಕೂಡಲೇ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಆ ಪರ್ಣ

ಶಾಲೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋದರು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರೂ ಪರ್ವತಶಾಲೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಗೋಡೆಯ ಒದಿಯಲ್ಲಿವೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಹಾಸು ಗಲ್ಲಿನ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡರು.

ಆ ಪರ್ವತಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ನರವಾಹನ ಭಕ್ಷಕನಾದ ಒಬ್ಬ ಯಕ್ಷನು ದ್ವಾರಬಂಧದ ಮೇಲೆ ವಾಸಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಈ ನಡುವೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಆಹಾರವೇನೂ ಸಿಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಸಂಕಟಪಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಒಮ್ಮೆಗೇ ತಂದೆಯನ್ನೂ ಮಗನನ್ನೂ ಸೋದಿದ ಕೂಡಲೇ, ಒಕ್ಕೆಯ ಆಹಾರ ದೊರಕುವುದೆಂಬ ಸಂತೋಷ ಅವನಿಗಾಯಿತು.

ಅದರ ಅವನಿಗೊಂದು ಋಷಿಯ ಶಾಪವಿತ್ತು. ಸಿಕ್ಕಿದ ಆಹಾರ ಇಷ್ಟದಂತೆ ತಿಂದುಬಿಡಲು ಅವನಿಂದಾಗದು. ಅವನಿಗೆ ಆಹಾರವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿದವನು ಸೀನ ಬೇಕಿತ್ತು. ಸೀನಿದ ಕೂಡಲೇ "ಚಿರಂಜೀವ" ಎನ್ನುವುದು ವಾಡಿಕೆ. ಸೀನಿದ ಮೇಲೆ "ಚಿರಂಜೀವ!"

ಎಂದು ಸೀನಿದವಾಗಲಿ, ಮತ್ತಾರೇ ಅಗಲಿ ಹೇಳಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಯಕ್ಷನಿಗೆ ತಿನ್ನಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಒಂದು ನಿಮಿಷದ ವರೆಗೂ "ಚಿರಂಜೀವ" ಎಂದು ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸದಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಸೀನಿದವನನ್ನು ಒಡಿದು ತನ್ನ ಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಯಕ್ಷನು ಆ ತಂದೆ ಮಗಂದಿ ರಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೊಬ್ಬರು ಸೀನುವರೇನೋ ಎಂದು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ಇಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಸೀನಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಯಕ್ಷನು ಮೇಲೆ ನಿಂದ ಒಂದು ಘಾಟಾದ ಭಸ್ಮವನ್ನು ಅವರ ಮೇಲೆ ಹಾರಿಸಿದನು.

ಆ ಭಸ್ಮವು ಮೂಗಿನೊಳಗೆ ಮುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಬೋಧಿಸತ್ವನ ತಂದೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಸೀನಿದನು. "ಚಿರಂಜೀವ" ಎಂದು ಬೋಧಿಸತ್ವನು ಘಟ್ಟನೆ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ.

ಯಕ್ಷನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ದ್ವಾರಬಂಧ ದಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದು ಬರತೊಡಗಿದನು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಗಮನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಬೋಧಿಸತ್ವನು ತಂದೆಯ ಬೆನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, "ಚಿರಂಜೀವ" ಎಂದನು.

ಯಕ್ಷನು ನಿರಾತೆಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಾಗಿ ಬೋಧಿಸತ್ವನು ತನ್ನ ಮೂಗಿನೊಳಗೊಂದು ಹುಲ್ಲು ಚೂರನ್ನು ಅಲೂಗಾಡಿಸಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಸೀನಿದನು.

ಯಕ್ಷನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಆಶೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಪಕ್ಕ ದಲ್ಲಿವೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬನು "ಚಿರಂಜೀವ" ಎನ್ನದೆ ಹೋದರೆ, ಬೋಧಿಸತ್ವನನ್ನು ತನ್ನಬಹುದೆಂದು ಮತ್ತೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅವರ ಒಳಗೆ ಬರತೊಡಗಿದನು ಯಕ್ಷ.

ಅಪ್ಪರೊಳಗೆ ಬೋಧಿಸತ್ವನ ತಂದೆ, "ಚಿರಂ ಜೀವ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬೋಧಿಸತ್ವನ ತಲೆಯನ್ನು ತಡವಿದನು.

ಅದನ್ನು ಮೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ ಯಕ್ಷನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ನರಾಶೆಯೂ, ದೊಡ್ಡ ಕೋಪವೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ತುತ್ತ ಬಾಯಿಗೆ ಬಾರವೆ ಹೋಯಿತೆಂದು ಬಹಳ ಸಂಕಟವೂ ಆಯಿತು. ಅದರ ಬೇರೆನೂ ಮಾಡಲಾಗದೆ, ಅಯ್ಯೋ ತನ್ನ ಗತಿಯೇ ಎಂದು ಹಳಹಳಿಸಿಕೊಂಡು ದ್ವಾರಬಂಧವ ಮೇಲೆ ವಿರೂಪಾಕ್ಷನನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತಾನೆ "ಯಕ್ಷಾ, ಹೀಗೆ ಬಾ" ಎಂದನು ಅದಕ್ಕೆ ಮೊಡುಮವನ ಹಾಗೆ ಗಂಭೀರ ಕಂಠದಿಂದ.

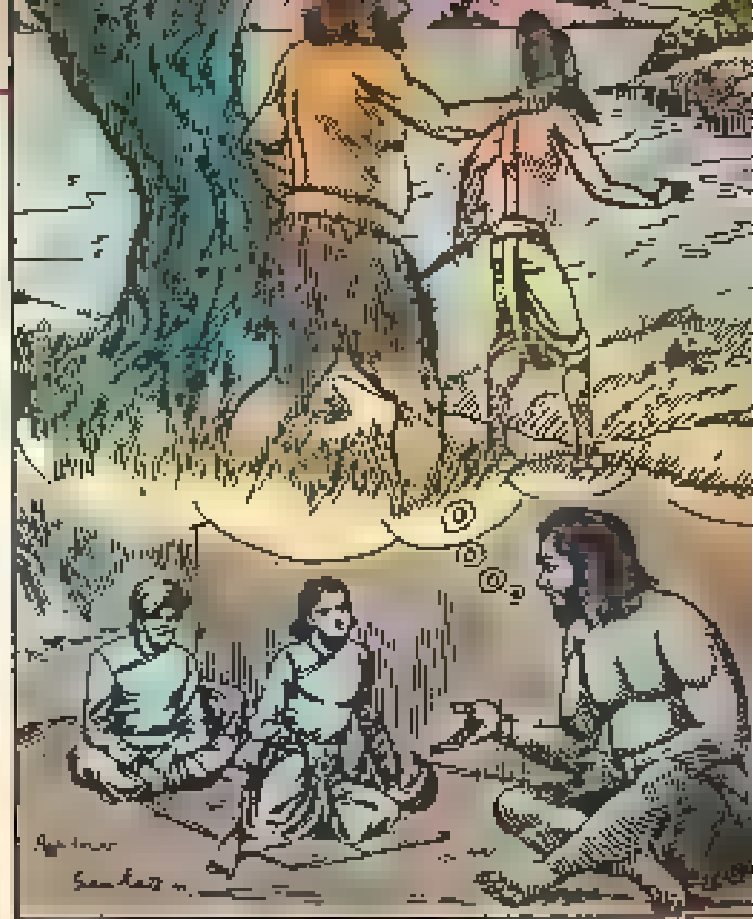
ಯಕ್ಷನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬೋಧಿಸುತ್ತಾನೆ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿ, ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕಂಡ ತೇಜಸ್ಸಿಗೆ ಹೆದರುತ್ತ, ಕೈಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಂದು ನಿಂತನು.

ಬೋಧಿಸುತ್ತಾನೆ ಅವನನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ. "ಯಕ್ಷಾ, ನೀನು ನರಭಕ್ಷಕ ಯಕ್ಷ ನೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ, ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರನ್ನು ತಿಂದು ನನ್ನ ಹಸಿವೆ ತೀರಿಸಲು ನೀನು ಬರುವ ಹಾಗೆ ಪ್ರತಿಪಾಠಿಸಿದಿ. ಅದರೂ ತನ್ನಲಾಗವ ಹಾಗೆ ನಿನಗೇನೋ ಅಡ್ಡ ಬಂದಿದೆ. ಏನಾಗಿದೆ ನೀನಿಗೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಯಕ್ಷನು ಬೋಧಿಸುತ್ತಾನೆ ಬಾಗಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, "ಮಹಾ ತೇಜಸ್ವೀ! ನನಗೊಂದು ಶಾಪ ಎದೆ, ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಮುಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಾಯಿತು" ಎಂದನು.

"ಅದಂಥ ಶಾಪ? ಏಕೆ ಬಂದಿತು? ನೀನೇನು ಮಾಡಿದಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಬೋಧಿಸುತ್ತ.

"ಈಗ್ಗೆ ಸುಮಾರು ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನಾನು ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ತಿರುಗಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ಒಂದು ದಿನ ಕತ್ತರೆಯಾಗುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ನದಿಯ ಹತ್ತಿರ ಸುತ್ತಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಮಲಗುವುದು

ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮರಗಳ ಮೇಲೆ ಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ನದಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗು ಎದು ಕಂಡಿತು. ಸದ್ದಾಗದಂತೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಅವನ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಹೋಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೆ, ಮುಟ್ಟಿದೇನೋ ಇಲ್ಲವೋ, ವಿದ್ಯುತ್ ಘಾತವಾದ ಹಾಗೆ ನಾನೇ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದೆ."

ಬೋಧಿಸುತ್ತಾನೆ ನಕ್ಕು. "ಓಹೋ! ನಿನ್ನ ಗರ್ವಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ದಂಡನೆಯಾಯಿತೋ? ಮನುಷ್ಯನೆಂದರೆ ಯಾರು ಏನು ಎಂಬ ಆಲೋಚನೆ ಇಲ್ಲದೆ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬುದ್ಧಿ ಬಂತೋ? ಯಾವನೋ ತಪ್ಪಿಯನ್ನೇ ತಿಂದುಬಿಡಲು ನೋಡಿ ದೆಯೋ?" ಎಂದನು

"ಮಹಾನುಭಾವಾ, ಹಾಗೆಯೇ ಆಯಿತು. ಕಳೆಗೆ ಬಿದ್ದ ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ ಎಚ್ಚರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಬಳಲಿಗೆ ನೋಡುವಾಗ, ದಂಡ ಕಮಂಡಲು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡಿದ್ದ ಆ ಮಹಿ ನನ್ನನ್ನು ಎಡದ ಕಾಲಿನಿಂದ

ತುಳಿದು 'ಎಲವೋ ಪಾಟೀ! ಈ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲೆ ನರಭಕ್ಷಕನಾಗಿ ತಿರುಗುವವನು ನೀನೇನಾ? ನೀನು ಮಾಡುವ ಘೋರಗಳಿಗಾಗಿ ನೀನಿನ್ನು ಮೇಲೆ ದೂವಾಗಲೂ ಹಸಿದಿನ ಸಂಕಟ ಅನುಭವಿಸಿಕೊಂಡೇ ಇರುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಯಾವಾ ಗಾದರೊಮ್ಮೆ ಮಾತ್ರವೇ ಸಿಗುವ ಒರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಸಿಗಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಆ ಸಿಗಿದವನಾಗಲೀ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದವನಾಗಲೀ ಬೆರಂದೇವ ಎಂದು ಹೇಳದೆ ಹೋದರೆ ಮಾತ್ರ, ಅಂಥವರನ್ನು ನೀನು ತಿನ್ನಬೇಕು. ಅಷ್ಟೇ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾವ ಮನುಷ್ಯರನ್ನಾದರೂ ತಿನ್ನಲು ನೋಡಿದರೆ ನೀನು ಸುಟ್ಟು ಒಂದಿ ಯಾಗುವಿ' ಎಂದು ಆ ಮುಷ ನನ್ನನ್ನು ತಪಿಸಿ ಬಿಟ್ಟನು" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು ಯಕ್ಷ

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಬೋಧಿಸತ್ವನಿಗೆ ಯಕ್ಷನ ಮೇಲೆ ಕನಿಕರ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅವನು ಪ್ರಾಣಿ ಹಿಂಸೆ ಮಹಾ ಪಾಪವೆಂಬುದನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಬೋಧಿಸಿ, ಹಣ್ಣುಹೂವಲು, ಎಲೆಚಿಗರು ಗಡ್ಡೆಗೆಣ್ಣುಗಳಿಂದಲೇ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅದರಿಂದ ಮುಷಯ ಶಾಶ್ವತವನ್ನು ಮೀರಿದಂತೆ ಅಗುಘದಿಲ್ಲದಂತಲೂ ತಿಳಿಯಪಡಿಸಿದನು.

ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಬೋಧಿಸತ್ವನು ಶಾಕಾ ಹಾರಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಪಟ್ಟ ಯಕ್ಷನನ್ನು ಕೂಡಾ ಕರೆದು

ಕೊಂಡು, ಕೆಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಕಾಶೀರಾಜ್ಯವನ್ನಾಳುವ ಮಹಾರಾಜನ ಒಳಗೆ ಹೋದನು.

ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ದಿನು ಬೋಧಿಸತ್ವ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ಬೋಧಿಸತ್ವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, "ನೀವು ಮಹಾ ಶಕ್ತಿಸಂಪನ್ನರು. ನಿಮ್ಮ ಕಾರಣದಿಂದ ಪನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ನರಪ್ರಾಂಸ ಭಕ್ಷಕ ವಾದ ಯಕ್ಷನ ಕಾಟ ತಪ್ಪಿತು. ಆ ಪರ್ಣಕಾಲೆ ನಿರಪಾಯಕಾರಿ ಆಯಿತು. ನಿಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಸೇನಾಧಿ ಪತಿಯಾಗಿ ಪದವಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳು ತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು

ರಾಜನ ಕೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಬೋಧಿಸತ್ವನು ಅಂಗೀ ಕರಿಸಿಕೊಂಡನು. ರಾಜನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಬೋಧಿಸತ್ವನ ತಂದೆಯನ್ನು ಒಹಳವಾಗಿ ಸನ್ಮಾನಿಸಿ, ಯಕ್ಷನನ್ನು ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ರಾಜಾ, ಈ ಯಕ್ಷನು ಈಗ ಬಿಡು ಸಾತ್ವಿಕ ನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಇವನಿಂದ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಯಾವ ಕಿಡುಕೂ ಬಾರದೂ, ಇವನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಆಶ್ವಶಾಲೆ, ಗುಲಾಶೆಗಳಿಗೆ ನಾಯಕನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿರಿ" ಎಂದನು ಬೋಧಿಸತ್ವ.

ರಾಜನು ಅದೇ ವಿಧವಾಗಿ ಯಕ್ಷನಿಗೆ ಗಜಾಶ್ವ ಶಾಲೆಗಳ ಅಧಿಕಾರದ ಪದವಿ ಕೊಟ್ಟನು

ನಮ್ಮ ಸದಿಗಳು :

ಕಾವೇರಿ

ಬೋಳಮಂಡಲವನ್ನು ತೊಂದವನೊಬ್ಬನು ಹಾಲಿ,
ಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾರಿ ತೀವ್ರವಾದ
ಬರಗಾಲವು ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಒಂದು ಹನಿಯೂ
ಬಾದರದೆ ವರ್ಷಕೂ ಕಳೆದು ಹೋಯಿತು.
ನದಿ, ತಟಾಕಗಳೆಲ್ಲ ಒಣಗಿಹೋದುವು. ಜನರೆಲ್ಲ
ಹೇಳಲಾಗದಷ್ಟು ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದರು.

ಪ್ರಜೆಗಳ ಸಂಕಟಗಳನ್ನು ನೋಡಲಾಗದೆ, ರಾಜ
ನಾದ ತೊಂದವನೊಬ್ಬನು ಏನೂ ತೋರದೆ ಬಹಳ
ಚಿಂತೆಗೆ ಬಿದ್ದನು. ರಾಜಭೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ
ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದೆ, ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿಯೂ ಕ್ಷಾಮದ
ಕಾಲವನ್ನು ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದನು ರಾಜ.

ಬರಗಾಲದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾದರೂ
ಹೋಗಲಾಡಿರಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ಆ ರಾಜನು
ಸಾಧಾರಣ ಪೌರನ ವೇಷದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ
ತಿರುಗಾಡಿ ನೋಡಿದನು. ಆದರೂ ಸಮಸ್ಯೆಯ
ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ದಾರಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಕಷ್ಟಗೆ ಎಲ್ಲ
ದಾರುಣ ದೃಶ್ಯಗಳಿಂದ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಏನಾದಕ್ಕಿ
ಬಿದ್ದನು ರಾಜ.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಗಸ್ತ್ಯ ಮಹಾಕವಿ ಸಹ್ಯಾದ್ರಿ ಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದವರೆಗೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆತನು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ವಿನಾದರೂ ಒಳನು ಮಾಡ ಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪರ್ವತ ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ಸಾಂಸಾರಮಿಗೆ ಬಂದನು.

ಜೊತೆ ಮತ್ತು ಕೊಡಗು ರಾಜ್ಯಗಳ ಸರಿಹದ್ದಿ ವಲ್ಲಿ ರಾಜಾ ತೊಂಡಮಾನನು ಅಗಸ್ತ್ಯಮುನಿಯು ಜರ್ವಣ ಮಾಡಿದನು. ಪ್ರಜೆಗಳ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನಿಗಿರುವ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಅಗಸ್ತ್ಯನು ತಿಳಿದು, ಆರಾತ್ಯ ವಿನಾದರೂ ಪರಿಹಾರ ಕೋರಬೇಕೆಂದು ಅಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು.

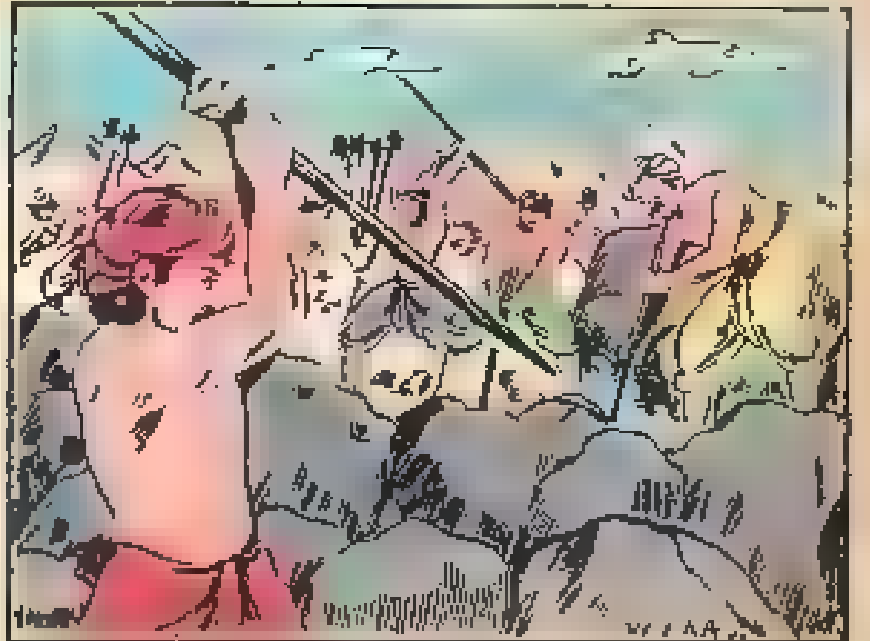
ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೊಡಗು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಾವೇರ ನೆಂಬ ರಾಜನು ವಾಳಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಗಸ್ತ್ಯನು ತೊಂಡಮಾನನನ್ನು ಕಾವೇರ ರಾಜನ ಅಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಸಹ್ಯಾದ್ರಿ ಪರ್ವತದ ಕಡೆಯಿಂದ ಒಂದು ನದಿ ಆವಿರ್ಭವಿಸುವುದೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಯಪಡಿಸಿದನು.

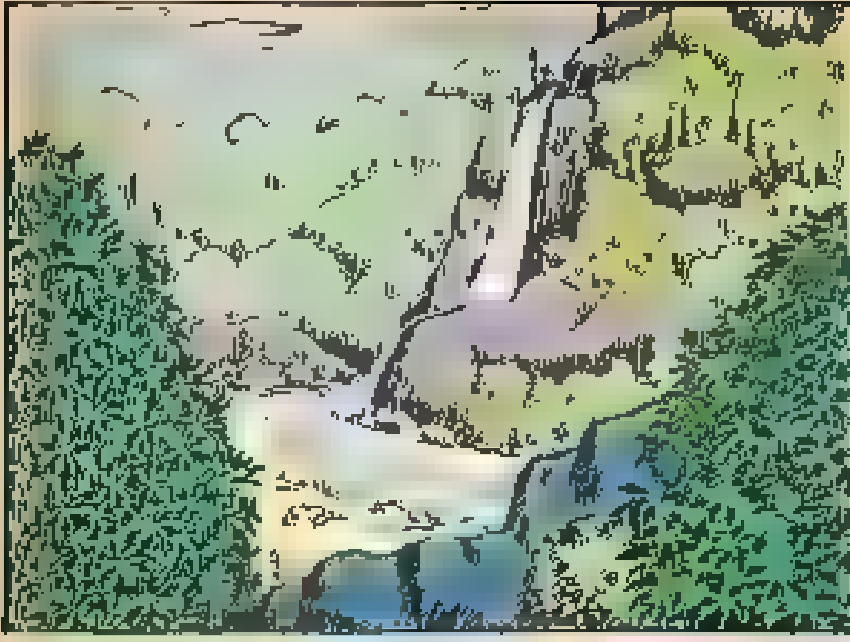
ಹುಟ್ಟಿರುವ ನದಿಯ ಪ್ರವಾಹವನ್ನು ಬೋಳ
ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿವೋಕೆಂದು ಅಗತ್ಯವೆನಿಸಿತು.
ಅದಕ್ಕೆ ಭಾವೇಶ ರಾಜನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು.
ಮುಷು ಅಧೀಶದಂತೆ ರಾಜನು ಅನೇಕ
ಮಂದಿ ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಸಹ್ಯಾದ್ರಿ ಪರ್ವತಗಳ
ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯಿಸಿದನು.

ಅಗತ್ಯವು ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಮೀರಿತು. ನದಿಯೊಳಗೆ
ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವ ನದೀ ಪ್ರವಾಹ
ವನ್ನು ಬೇಗನೆ ಅಂತ್ಯ ಹೊಡೆಗೆ ಒಡುವಂತೆ
ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು.

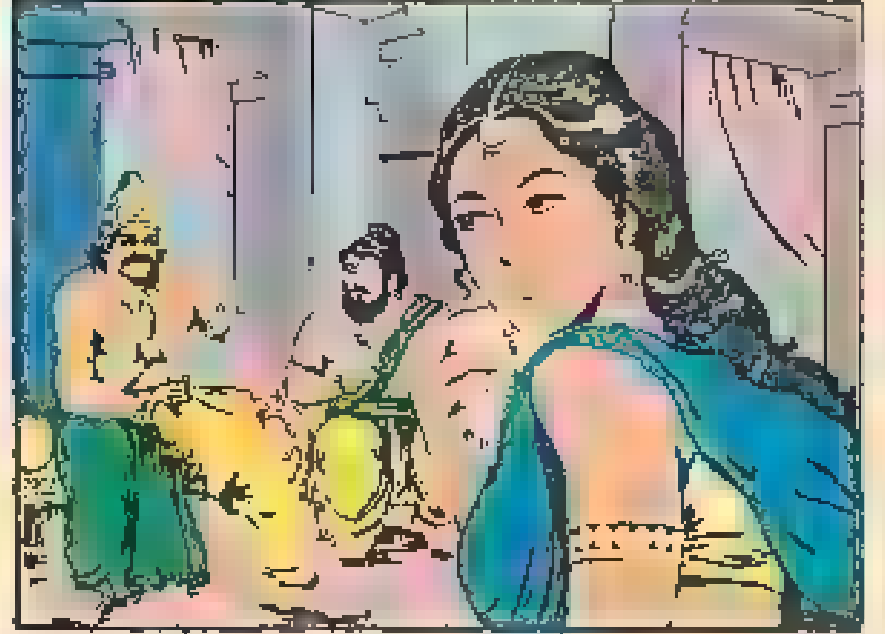
ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಅಗತ್ಯವು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ
ಕಾರ್ಮಿಕರು ನದಿಯ ಪ್ರವಾಹವು ಬೋಳ
ರಾಜ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ವ್ಯವಹರಿಸುವ ವಿಧದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ
ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆಗಳನ್ನು ಮೇಲೆ ಮಾರ್ಗವನ್ನು
ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ನರಿಸ್ತುತಿತ್ತ ಹಿರಿನ ಒಬ್ಬ ಶುಭ ಘಳಿಗೆ
ಯಲ್ಲಿ ಮೊಲಕ್ಕೆ ಚಿಮ್ಮಿ ಹಳ್ಳ ಕೊಳ್ಳ ಗುಡ್ಡ
ವೆಟ್ಟುಗಳ ಎಡೆಯಿಂದಾಗಿ ಜೋಳ ರಾಜ್ಯದ
ರಡೆಗೆ ಪ್ರವಹಿಸ ತೊಡಗಿತು ತೊಡವಮಾನ
ರಾಜನಿಗೆ ಪದನುಸಂದವಾಯಿತು.

ಕಾವೇರ ರಾಜನಿಗೆ ಕಾವೇರಿ ಎಂಬ ಸುಂದರಿ
ಯಾದ ಪುಮಾರಿಯೆಷ್ಟೊಲ್ಲಳು. ಅಗ್ಗುತು
ಹೊಸದಾಗಿ ಅರಿಚ್ಚೊಡಿದ ನದಿಗೆ ಯಾವ
ರಾಣಿಯ ಹೆಸರನ್ನೇ ಇಟ್ಟನು. ಅಗಿಂದ ಅ
ನದಿಗೆ ಕಾವೇರಿ ನದಿ ಎಂದು ಹೆಸರು ಬಂತು.

ಭಾರತ ದೇಶದೊಳಗಿನ ಎರಡು ಪ್ರಾಚೀನ
ರಾಜ್ಯಗಳ ಸ್ನೇಹಕ್ಕೆ ಚಿಹ್ನೆಯಾಗಿ ಕಾವೇರಿ ನದಿ
ಹರಿಯುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದೊಳಗಿನ ಪವಿತ್ರ
ವಾಹಿನಿ ನದಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ ಕಾವೇರಿಯನ್ನು
ದಕ್ಷಿಣ ಗಂಗೆ ಎಂದು ಕೂಡಾ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯರ ವಿವಾಹವೇನೋಗ

ಒಂದು ಸಾರಿ ಒಂದುನೊಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿದ್ದ ಮೂರು ಮಂದಿ ಸ್ನೇಹಿತ ಹುಡುಗರು ಗುರು ಕುಲದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯ ಕಲಿಯಬೇಕೆಂದು ಹೋರಟರು. ಅಲ್ಲಿ ಗುರುಕುಲ ನಡೆಸುವವರು ಬಹುದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸರಾಗಿದ್ದರು.

ಯಾರಿಗೆ ಯಾವ ವಿದ್ಯೆ ಬೇಕೋ ಅದನ್ನೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಲಿಸುವುದು ಅವರ ವಿಶಿಷ್ಟತೆ.

ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ವೈದ್ಯ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಕಲಿಯುವೆನೆಂದನು.

ಎರಡನೆಯವನು ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯವನ್ನು ಹಿಡಿದನು.

ಮೂರನೆಯ ಹುಡುಗ ತರ್ಕಶಾಸ್ತ್ರ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಲು ತೊಡಗಿದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನು ಗುರುಗಳ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ಜತೆ ಜಾತಕವನ್ನು ತಂದನು. ಅದರಲ್ಲಿನೊಂದು ಯುವಕನ ಜಾತಕ ಆ ಯುವಕನೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಕುಮಾರಿಯು ಜಾತಕವು ಕೂಡಿ ಒಂದರ ಮದುವೆ ಮಾಡುವುದು ಅವನ ಉದ್ದೇಶ.

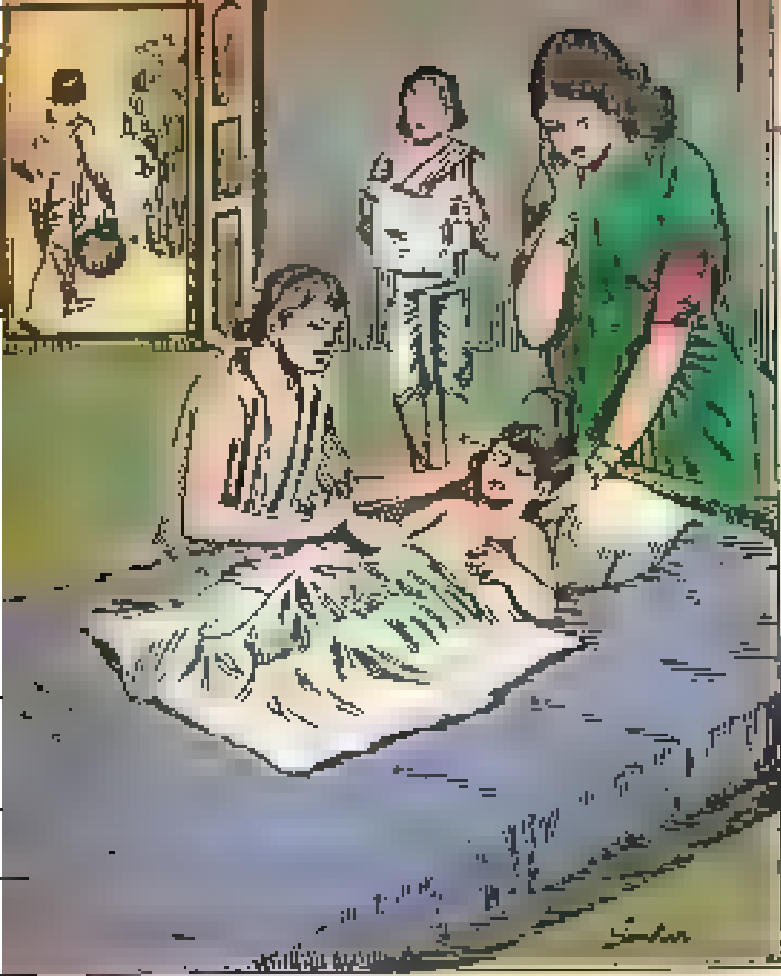
"ಉದೇಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗವೆ. ಜಾತಕ ಹೊಂದಿಬರುವುದೊಂದೇ ಉಳಿದು ಏನು.

ಅದನ್ನು ನೀವು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ಸಾಧಕಬಾಧಕಗಳನ್ನು ಯಥಾಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕು" ಎಂದನು ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ.

ಗುರುಗಳು ಜಾತಕಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನೋಡಿ, "ಈ ಹುಡುಗನಿಗೆ ವಿವಾಹವೇನೋಗಮೊಂದಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ದುಶ್ಚಗ್ರಹ ವೀಕ್ಷಣೆ ಕೂಡಾ ಇದೆ. ಮದುವೆಯಾದ ಮೂರು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಅವನು ರೋಗದಲ್ಲಿ ಬೀಳುವ ಭಯವಿದೆ. ಅದೊಂದು ತಪ್ಪಿದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಶುಭವೇ" ಎಂದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನು ದಿಗಿಲುಬಿದ್ದನು.

ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಮೂವರು ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ನೋಡಿ, "ನೀವು ಕೇಳಿದಿರಷ್ಟೆ? ನೀವು ಕಲಿತ ವಿದ್ಯೆಗಳ ಪ್ರಕಾರ, ಆಲೋಚನೆಮಾಡಿ, ಈ ದೊಡ್ಡ ವರಿಗೆ ಮದುವೆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಆಲೋಚನೆ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಕೂಡಲೇ ತರ್ಕಶಾಸ್ತ್ರ ಓದುವ ಶಿಷ್ಯ ಹೀಗೆಂದನು. "ಪ್ರತಿ ಜಾತಕದಲ್ಲಿಯೂ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಸಾರಿ ದುಶ್ಚಗ್ರಹ ವೀಕ್ಷಣೆ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇತರ ವಿಷಯಗಳೆಲ್ಲ ಅನುಕೂಲವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಆ

ಒಂದು ದೋಪವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳದೆ, ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ವಿವಾಹ ನಡೆಸಬಹುದು.”

ಆಮೇಲೆ ವೈದ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ ಕಲಿಯುವ ಶಿಷ್ಯ, “ವರನಿಗೆ ಏನೋ ರೋಗತಾನೇ ಬರುತ್ತದೆ? ಜೀವನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರೋಗ ರುಜನೆಗಳು ಯಾರಿಗೆ ತಾನೇ ಬರುವುದಿಲ್ಲ? ಒಳ್ಳೆಯ ವೈದ್ಯರಿಂದ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ಎಷ್ಟು ದವ್ವವಾದ ರೋಗವಾದರೂ ಗುಣವಾಗಬಿಡುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಮದುವೆ ನಡೆಯಲು ಅಡ್ಡಿಯೇ ಇಲ್ಲ” ಎಂದನು.

ಅನಂತರ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಕಲಿಯುವ ಶಿಷ್ಯನು ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಳಿದನು. “ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ತಲೆ ಕೆರೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಗ್ರಹದ ವೀಕ್ಷಣೆ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದರೂ, ಆ ಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಮದುವೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಶಾಂತಿ ನಡೆಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ಗ್ರಹವೀಕ್ಷಣೆ ಸರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ರೋಗವೇ ಬಾರದು. ಸುತೋಪವಾಗಿ ಮದುವೆ ನಡೆಯಲಿ.”

ಗುರುಗಳು ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಗ್ರಹಶಾಂತಿಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಲಾಭಿಸಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

ಇದಾಗಿ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿನ ಗುರುಗಳು ನೆರೆಯ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳ ಚಿಕ್ಕ ಮಗುವಿಗೆ ಏನೋ ಜ್ವರ ಬಂದಿತು.

ಗುರುಗಳ ಹೆಂಡತಿ ಮಗುವಿನ ವೈಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ, “ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ! ಮಗುವಿನ ಮೈ ಕೆಂಡದ ಹಾಗಿದೆ. ಏನು ಮಾಡಬೇಕೋ ತಿಳಿಯದು. ಅವ್ರನೂ ಊರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ನೀವಾದರೂ ನೋಡಿರವ್ವಾ” ಎಂದಳು. ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇರುವ ಮೂವರೂ ಶಿಷ್ಯರನ್ನೂ ನೋಡಿ.

“ಅದಕ್ಕೇಕೆ ಇಷ್ಟು ಗುಬರಿ ಆಮ್ನಾ? ಮೈಮೇಲೆ ತಣ್ಣೀರು ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟರೆ ಬಿಸಿ, ತನ್ನಂತೆ ತಗ್ಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ತರ್ಕಾಶ್ಚವ ಶಿಷ್ಯನು ಬಂದಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾವಿಯ ಒದಿಗೆ ಹೋದನು.

“ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಕಲಿಯುವವನು ಮಂಚಾಂಗ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಮಗುವಿನ ನಾಮಸಂಕ್ಷತ್ರಗಳಿಗೆ ತಾಳೆ ಹಾಡುಕುತ್ತ, ಯಾವ ಗ್ರಹದೇವತೆಯಿಂದ ಜ್ವರ ಬಂದಿದೆಯೋ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಲು ಕುಳಿತನು.

ವೈದ್ಯಶಾಸ್ತ್ರದ ಶಿಷ್ಯ ಮಗುವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ತಣ್ಣೀರು ತಂದವನನ್ನು ಸುಮ್ಮನಿರಲು ಹೇಳಿ, ಔಷಧದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ಬೇಕಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಲೇಪ ಕಯಾರಿಸಿ. ಜೇನಿನಲ್ಲಿ ಬೆರೆಸಿ ಮಗುವಿನಿಂದ ನೆಕ್ಕಿಸಿದನು.

ಆ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಗುರುಗಳು ನಾನಗೆ ಬಂದರು. ಆಗ ಮಗುವಿಗೆ ಜ್ವರ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿತ್ತು. ಎಂದಿನಂತೆ ಅಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಿತು.

ಗುರುಗಳ ಹೆಂಡತಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ, “ನೀವು ಈ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ

ಒಂದೊಂದು ಶಾಸ್ತ್ರ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯದಿಂದ ಉಪಯೋಗವಿರುವುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ವೈದ್ಯದಿಂದಲೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿದೆ. ಆದರೆ ಶರ್ಕಶಾಸ್ತ್ರದಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವಿದೆ? ಜ್ವರ ಬಂದ ಮಗುವಿಗೆ ತಣ್ಣೀರು ಸುರಿಯಬೇಕು ಅನ್ನುತ್ತಾನೆ" ಎಂದಳು.

"ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯವೂ, ವೈದ್ಯವೂ ಆಗತ್ಯವಿದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರ ಉಪಯೋಗವಾಗುವಂಥಾದ್ದು. ಶರ್ಕವು ಆಗಾಗ ಬೇಕಾಗುವಂಥಾದ್ದು. ನಾಳೆಯೇ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಇಡುತ್ತೇನೆ ನೋಡು" ಎಂದು ಗುರುಗಳು ಆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಎಂತಹುದೆಂದೂ, ಆಗ ಅವಳು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿದರು.

ಮರುದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಎಲ್ಲರೂ ಊಟಮಾಡುವಾಗ, ಗುರುಗಳು, "ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ! ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಚೌಳಿ ಬೀಜದಂಥ ವಿಷದ ಹುಳ ನುಂಗಿ ಬಿಟ್ಟೆ ನಷ್ಟೋ!" ಎಂದು ಕೂಗಿ ಬೋದ ತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದವರ ಹಾಗೆ ಗೋಡೆಗೆ ಒರಗಿ ಮರಗಟ್ಟಿ ಹೋದರು.

"ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ! ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಏನಾಯ್ತು, ನೋಡಿರಪ್ಪಾ!" ಎಂದು ಅವರ ಹೆಂಡತಿ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಕೂಗಿದಳು.

ವೈದ್ಯಶಿಷ್ಯನೂ, ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯದವನೂ ತಟ್ಟನೆದ್ದು ಕೈತೊಳೆದುಕೊಂಡರು. ವೈದ್ಯಶಿಷ್ಯ ಗುರುಗಳ

ನಾಡೀ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳೆಡಗಿದನು. ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಶಿಷ್ಯ ಪಂಚಾಂಗದ ಕಟ್ಟು ಬಿಚ್ಚಿದನು. ಶರ್ಕಶಾಸ್ತ್ರದ ಶಿಷ್ಯ ಮಾತ್ರ, ಗುರುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಕೆಲವುಕ್ಷಣ ನೋಡಿ, ತನ್ನ ವಾಡಿಗೆ ಊಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದನು.

ಆಗ ಗುರುಗಳ ಹೆಂಡತಿ ಅವನೊಂದಿಗೆ, "ವೀವು ಎಂಥ ಶಿಷ್ಯನೋ! ಗುರುಗಳು ವಿಷದ ಹುಳ ನುಂಗಿ ಬೋದವಿಲ್ಲದೆ ಬಿದ್ದಿರುವಾಗ ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಹೇಗೆ ಊಣ್ಣುತ್ತೀಯೋ!" ಎಂದಳು.

"ಗುರುಗಳು ಯಾವ ವಿಷದ ಹುಳವನ್ನೂ ನುಂಗಿಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಂದು ಹುಳವನ್ನು ನುಂಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು, ಅದು ವಿಷದ ಹುಳವೆಂದು, ಅದೂ ಚೌಳಿ ಬೀಜದಷ್ಟು ಇದೆ ಎಂದು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಿ ಹೇಳಿದವರು ನಿಜಕ್ಕೂ ನುಂಗುತ್ತಾರೆಯೇ? ಶಿಲೆಯವೆ ಸುಂಗುವಾಗ ಏನಾದರೂ ಅಡ್ಡ ಬಂದರೆ ಕೂಡಲೇ ಉಗುಳಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳು ಊಟದಲ್ಲಿ ಪಾಠ ಕಲಿಸಲು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರು." ಎಂದನು ತಾಳಿಕೆ ಶಿಷ್ಯ.

ಗುರುಗಳು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ಸರಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತು, ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ನೋಡಿದೆಯೋ ಶರ್ಕ ದಿಂದಾಗುವ ಉಪಯೋಗ?" ಎಂದರು.

ಹೀಗೆ ಮೂವರು ಶಿಷ್ಯರೂ ಆ ಗುರುಗಳ ಹತ್ತಿರ ಕಲಿತು ಮುಗಿ, ತಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಹೋದರು.

ಯಾರೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹ?

ಓಹು ದೊಡ್ಡ ಮೆಥಾವಿ ಎಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದ ಅಹಂತಿ ರಾಜ್ಯದ ಮಂತ್ರಿ, ಅಕ್ಕಾತ್ತಾಗಿ ತೀರಿಹೋದನು. ಅಹಂತಹ ಮೆಥಾವಿಯನ್ನೇ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ರಾಜನ ಮನಸ್ಸು. ಆ ಪದವಿಗಾಗಿ ರಾಮಕರ್ಮ, ಕೃಷ್ಣಕರ್ಮ, ಅನಂತಕರ್ಮ ಎಂಬ ಮೂವರು ಬಂದಿದ್ದರು.

ರಾಜನು ಮೊದಲು ರಾಮಕರ್ಮನನ್ನು ಕರೆಯಿರಿ. "ನಮ್ಮ ನೆರರಾಜ್ಯಗಳ ವಿರಸೇನನೂ, ಶಕ್ತಿಸೇನನೂ ಪುಸ್ತಕ ಓದಿ ವೈರಿಗಳು. ಅವರು ಈಗ ನನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕಾಗಿ ದೂತರನ್ನು ಕಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ವಿರಸೇನನು ಬರಿಷ್ಕನು. ಶಕ್ತಿಸೇನನು ದುರ್ಬಲನು. ನಾನು ಒಬ್ಬರೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕೋಪ ಬರುತ್ತದೆ. ಈಗ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ತಾವು ಬಲವಂತನಾದ ವಿರಸೇನನೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹ ಮಾಡಬಹುದು. ದುರ್ಬಲನ ಸ್ನೇಹದಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವೇನಿಲ್ಲ" ಎಂದನು ರಾಮಕರ್ಮ.

ರಾಜನು ಅವನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ, ಕೃಷ್ಣಕರ್ಮನನ್ನು ಕರೆಯಿರಿ. ರಾಮಕರ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಹೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಕೃಷ್ಣಕರ್ಮನು, "ತಾವು ದುರ್ಬಲನಾದ ಶಕ್ತಿಸೇನನೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ನಮಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಬಲವಂತನೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹವು, ಮೊಲವು ತೋಳದೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಹಾಗೆ ಆದೀತು" ಎಂದನು.

ರಾಜನು ಅವನನ್ನು ಕೂಡಾ ಕಳುಹಿಸಿ, ಅನಂತಕರ್ಮನನ್ನು ಕರೆಯಿರಿ. ಮೊದಲಿನ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೇ ಅವನಿಗೂ ಕೇಳಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಅನಂತಕರ್ಮನು, "ತಾವು ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾರ ಸ್ನೇಹವನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ದುರ್ಬಲನಾದ ಶಕ್ತಿಸೇನನು ಇಮ್ಮು ಸಹಾಯದಿಂದ ವಿರಸೇನನನ್ನು ಹತಮಾಡಲು ಕುತ್ರ ನಡೆಸಬಹುದು. ಆಗ ವಿರಸೇನನು ಇವನಿಗೆ ಶತ್ರುವಾಗುತ್ತಾನೆ" ಎಂದನು.

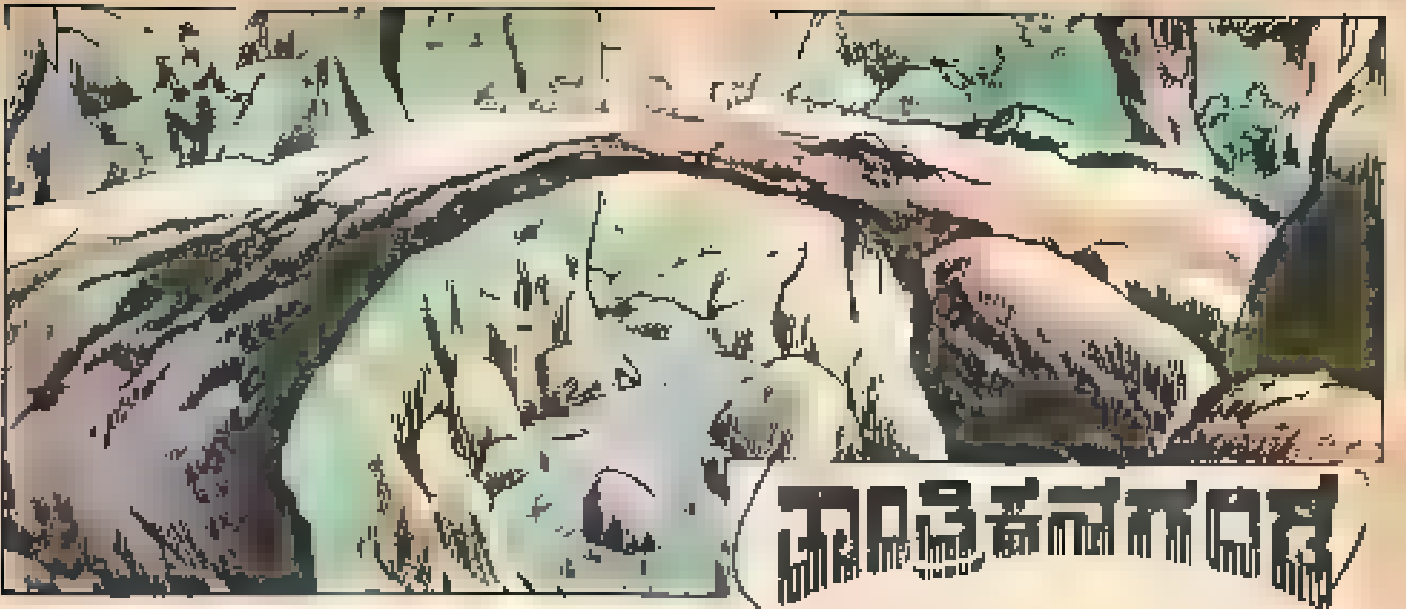
"ಹಾಗಾದರೆ ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಕೋಪ ಬಾರದಂತೆ ಅವರನ್ನು ಹಿಂದೆ ಕಳುಹಿಸುವುದು ಹೇಗೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ರಾಜ.

"ಅದು ಒಹು ಸುಲಭ ಮಹಾರಾಜಾ. ಶಕ್ತಿಸೇನನೊಂದಿಗೆ ರಾಜಾ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದರೆ ವಿರಸೇನ ನೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹದ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ಅವನ ದೂತನಿಗೆ ಹೇಳಿರಿ. ವಿರಸೇನನೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದರೆ ಶಕ್ತಿಸೇನನೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹಮಾಡುವೆನೆಂದು ಅವನ ದೂತನಿಗೆ ಹೇಳಿರಿ. ಇದರಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ಕಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಕೋಪ ಬಾರದು" ಎಂದನು ಅನಂತಕರ್ಮ.

ರಾಜನು ಅನಂತಕರ್ಮನನ್ನೇ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡನು.

ಜಿ. ಆರ್. ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ

ಗಾಂತ್ರಿಕವಸಗದಿಷ

ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಗಿರಿ ಮತ್ತು ಮಿತ್ರಪುರ ರಾಜ್ಯಗಳು ನೆರೆಹೊರೆ ದೇಶಗಳಾಗಿದ್ದುವು. ಚಂದ್ರಗಿರಿ ದೊಡ್ಡ ದೇಶವೂ ಅಲ್ಲ, ಹೆಚ್ಚು ಒಲಿಷ್ಠವಾದುದೂ ಅಲ್ಲ. ಚಂದ್ರಗಿರಿಗಿಂತಲೂ ಮಿತ್ರಪುರವು ಎಲ್ಲಾ ಮಠದಲ್ಲಿಯೂ ಒಲಿಷ್ಠವಾದ ದೇಶ. ಚಂದ್ರಗಿರಿಯ ರಾಜನಾದ ರುದ್ರಸೇನನ ಹೆಂಡತಿ ಮಿತ್ರಪುರ ರಾಜನ ಸಹೋದರಿಯಾದುದರಿಂದ, ರುದ್ರಸೇನನಿಗೆ ಮಿತ್ರ ಪುರದ ರಾಜನಿಂದ ಆಗಾಗ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಸಹಾಯಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದುವು.

ರುದ್ರಸೇನನಿಗೆ ಒಬ್ಬಳು ಮಗಳೂ, ಒಬ್ಬ ಮಗನೂ ಇದ್ದರು. ಕುಮಾರಿಯ ಹೆಸರು ಸುವರ್ಣ, ಮಗನಿಗೆ ವಿಜಯನೆಂದು ಹೆಸರು. ಸುವರ್ಣ ಕುಪ್ಪನಿಗೆ ಪ್ರಾಯ ತುಂಬಾಜಾಗ, ವಿಜಯನಿಗೆ ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯ ತುಂಬಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಅಂದಿನ ಚಂದ ತೇಜಸ್ಸುಗಳುಳ್ಳವರು. ಒಳ್ಳೆಯ ಧೈರ್ಯ ಸಾಹಸ ತುಂದಿದವರು. ಆಕೃತಮೃಂದಿ ರೋಗಿಗೆ ಒಹಳ ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆಯೂ ಇದ್ದಿತು.

ಚಂದ್ರಗಿರಿಯ ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರವು ಎಷ್ಟ ಯಾಗಿತ್ತು, ಸಮುದ್ರಕ್ಕೂ ಚಂದ್ರಗಿರಿ ನಗರಕ್ಕೂ

ನಡುವೆ ಒಂದು ಪರ್ವತಶ್ರೇಣಿ ಇದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಕಾಡಾದಿಗಳಾದ ಬೇಡ ಜಾತಿಯವರು ವಾಸವಾಗಿ ದ್ದರು. ಆ ಪರ್ವತದ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಲ ದಲ್ಲಿ ಭೈರವ ಶರ್ಮನೆಂಬೊಬ್ಬ ತಾಂತ್ರಿಕನಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಗಳು ಒಹು ದೊಡ್ಡವೆಂದೂ, ಮನಶ್ಚರವನ್ನು ಪಡೆಗಳಾಗಿ, ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಮೃಗಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸುವಂತಹ ಅದ್ಭುತ ಶಕ್ತಿ ಅವನಿಗಿತ್ತೆಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅನೇಕರು ಅದನ್ನು ನಂಬುತ್ತಾರೆ ಸಾಧಾರಣ ಜನರಿಗೆ ಅಂಥವನ ಮೇಲೆ ಗೌರವ ಕ್ಕಿಂತಲೂ ಭಯವೇ ಹೆಚ್ಚು. ಹೀಗಾಗಿ ಆ ಕಣಿವೆ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಪುರಜನರಾರೂ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಭೈರವ ಶರ್ಮನು ತೀರಿಹೋದ ಮೇಲೆ ಅವನ ಶಿಷ್ಯನಾದ ವಿಗಡ ಶರ್ಮನೆಂಬವನು ಆ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿ ನಿವಾಸವೇರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಗುರು ವಿನ ಹಾಗೆ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲೇ ಇರುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಆಗಾಗ ಬೆಟ್ಟಗಳ ಪಕ್ಕದ ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದೊಂದು ಸಾರಿ ರಾಜ ವಾಸಾದದ ಕಡೆಗೂ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ರುದ್ರಸೇನ ರಾಜನು ಅವರ ಮೇಲೆ ಗೌರವ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅದನ್ನು ನಿಜವಾದ ಗೌರವವೆಂದು ಹೇಳಲಾಗದು. ಏಕರಿಗೆ ಛಾತಮಾಡಬಲ್ಲವಹ ಮಂತ್ರ, ಮಾಯೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತವರ ಹತ್ತಿರ ಮನಸ್ತಾಪ ತಂದುಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂಬುದು ರಾಜನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದೆ ಹಬ್ಬದ ದಿನವು ಸಮಾಪಿಸತೊಡಗಿತು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಆ ಹಬ್ಬದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಯುದರಾಜ ವಿಜಯನೂ, ಯುವರಾಣಿ ಸುವರ್ಣಕುಮಾರಿಯೂ ತಮ್ಮ ಸೋದರ ಮೂವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವುದು ವಾಡಿಕೆ. ಅವರಂತೆ ಈ ಸಾರಿ ಕೂಡಾ ಅಲ್ಲಿಂದ ಅದ್ವಾನ ಒಂದಿಷ್ಟು ಆಕ್ಕ ತಮ್ಮಂದಿರು ಇಬ್ಬರೂ ಮಿತ್ರ ಪುರಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಹೊರಟರು.

ರುದ್ರಸೇನ ರಾಜನು ಅವರನ್ನು ರಥದಲ್ಲಿ ಹೋಗುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು. ಆದರೆ ಸುವರ್ಣ ಕುಮಾರಿಯೂ, ವಿಜಯನೂ ತಾವು ಈ ಸಾರಿ ಕುದುರೆದು ಮೇಲೆಯೇ ಹೋಗುತ್ತೇವೆಂದು ಹಟ

ಹಿಡಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಹೋಗುವ ಮಾರ್ಗಗಳು ಫರಿಯಾಗಿ ಗೊತ್ತಿವುದು. ಅವರ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಶ್ರಮ ಸಾಹಸಗಳು ತುಂಬಿದ ಕೆಲಸವೆಂದರೆ ಬಹಳ ಇಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರಾಯವೂ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತಹವಾದೇ! ರಾಜನು ಅವರ ಇಷ್ಟದಂತೆಯೇ ಹೋಗಲು ಬಿಟ್ಟನು.

ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಅಂಗರಕ್ಷಕರಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಅಶ್ವಿಕರೂ ಹೊರಟಿದ್ದರು. ನಗರದ ಪರಿಸರಗಳನ್ನು ದಾಟುವವರೆಗೂ ಸಾಧಾರಣ ಮೇಗವಲ್ಲಿ ಓಡುತ್ತಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಆಮೇಲೆ ಸುವರ್ಣ ಕುಮಾರಿಯೂ, ವಿಜಯನೂ ಅಶ್ವತ್ಥಾಪದಿಯ ಬಹು ವೇಗವಾಗಿ ದೌಡು ತೇಸ ತೊಡಗಿದರು. ಅವರ ಮನೋಭಿಷ್ಟದಂತೆಯೇ ಕುದುರೆಗಳೂ ಓಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಅಂಗರಕ್ಷಕರು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೂ ಬಹಳ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದರು. ಒರಬರುತ್ತ ಅವರಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಹೋದರು.

ಸುವರ್ಣ ಕುಮಾರಿಯೂ, ವಿಜಯನೂ ಬೆಟ್ಟಗಳ ಪ್ರಾಂತ್ಯವನ್ನು ಸೇರಿದ ಮೇಲೆ, ತಮ್ಮ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಅಂಗರಕ್ಷಕರಿಗಾಗಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿದರು. ಬೃಷ್ಟಿ ಹರಿಯುವಷ್ಟು ಬೂರದಲ್ಲಿ ಅವರೆಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ಈಗ ಅವರು ಸೇರಿದ ಸ್ಥಳವು ಬಂಡೆಕಲ್ಲುಗಳ ರಾಶಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಮೊಡ್ಡ ಮೊಡ್ಡ ಮರಗಳಿವೆ. ದಾರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿನಿಂದ ಕೆತೆಸಲ್ಲಿ ದಾರಿ ಎರಡೂ ಕವಲೊಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ಎಡಗಡೆಗೆ ಹೋದರೆ, ಮತ್ತೊಂದು ಒಲಗಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಎಡಗಡೆಯ ದಾರಿಯೇ ಮಿತ್ರಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಂತಹವೆಂದು ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಬಲಗಡೆಯ ದಾರಿ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಇಕ್ಕಟ್ಟಾಗಿ ತಾಂತ್ರಿಕ ವಿಗಡ ಶರ್ಮನೆಂಬ ಕೆಲವೆಗೆ ಹೋಗುವಂತಹವು.

ಅವನಿಬ್ಬರಿಗೂ ಮಿತ್ರಪ್ಪರಕ್ಕೆ ಪೋಗುವ ದಾರಿ ಗೊತ್ತೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ, ತಮ್ಮ ಅಂಗರಕ್ಷಕರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರುವೆಂದುಕೊಂಡು, ಅವರು ತಮ್ಮ ಕುಮಾರೆಯನ್ನು ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಧ್ಯಾವಾಗಿ ಸಾಗಿಸೋಣವೆಂದುಕೊಂಡರು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಅವರ ಹಿಂದಿನ ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆಯ ಮರೆಯಿರದ "ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಲ್ಲಿರಿ!" ಎಂಬ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿತು.

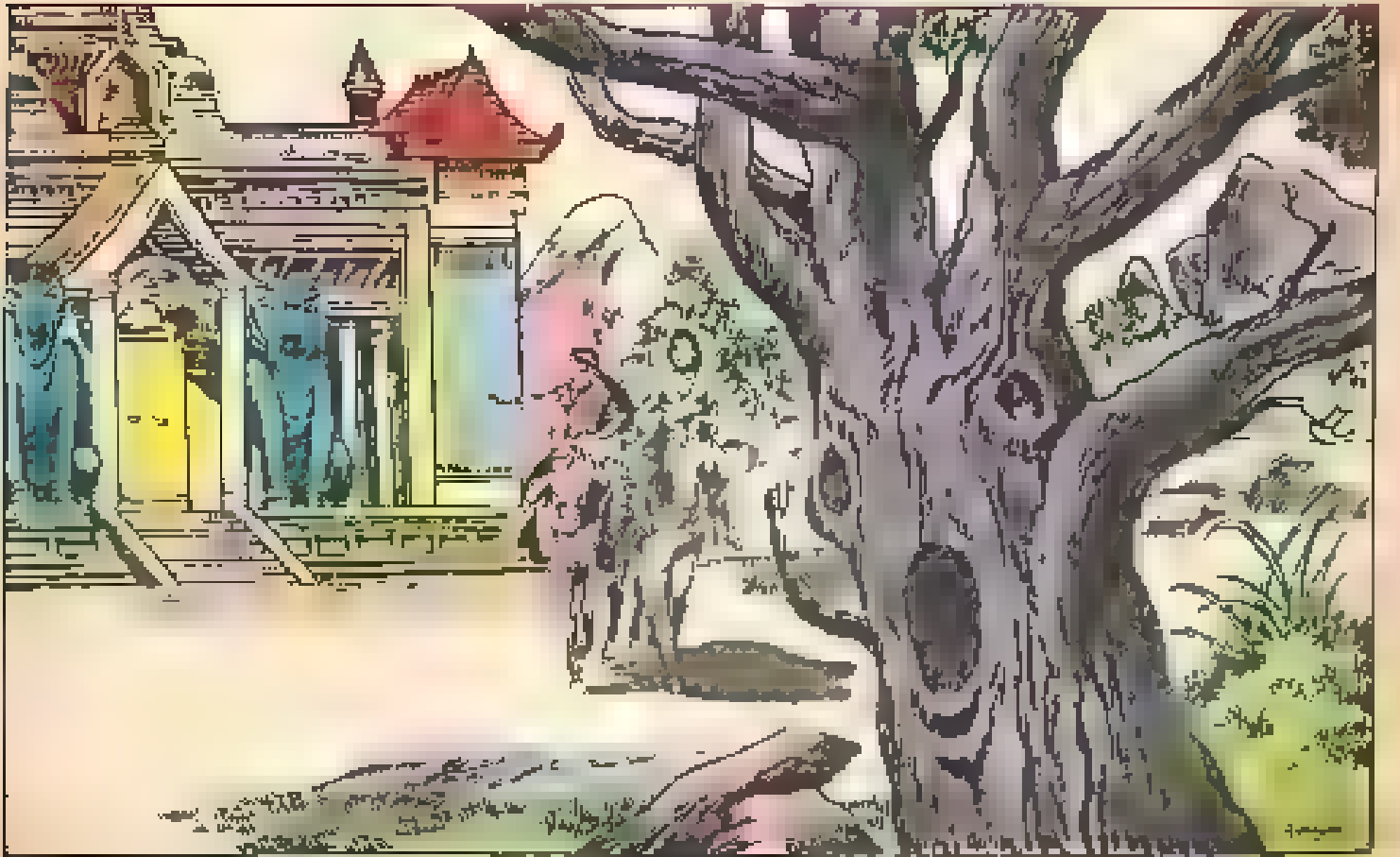
ಅವರು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಆ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವಿಗಡ ಶರ್ಮನು ಅವರ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತ ನಿಂತನು.

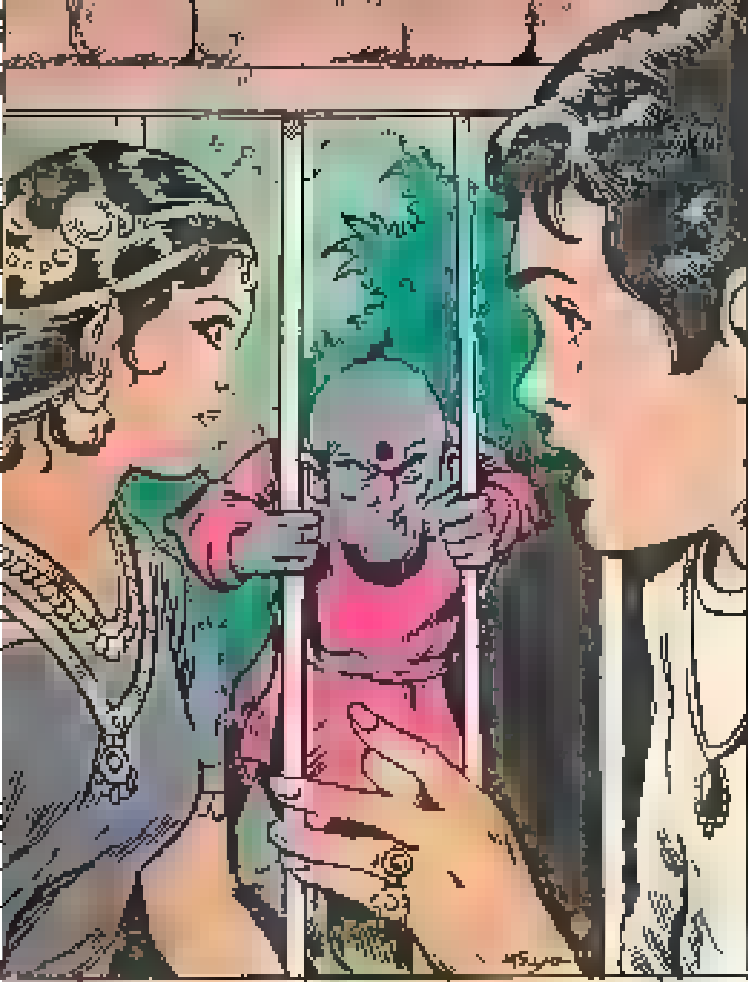
ಸು ವರ್ಣ ಕುಮಾರಿಗೂ, ವಿಜಯನಿಗೂ ಅವನ ಪರಿಚಯವಿದ್ದಿತು. ಅವನು ಆಗಾಗ ತಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುವಾಗ ಅವರು ನೋಡಿದ್ದರು. ಅವರೇ ಅವನು ತಾಂತ್ರಿಕಸಂಬಂಧಗಳಿಂದ, ಅವನು ಈ ಪ್ರಾಂತವೆಲ್ಲೆರುವೆಂಬ ವಿಷಯವೂ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದುತ್ತು. ಒಬ್ಬ ಯೋಗಿ ಎಂದಷ್ಟೇ ಅವನನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದರು.

"ಕುಮಾರೆಯನ್ನಿಳಿದು ನಾನು ಕೊಡುವ ಪ್ರಸಾದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿರಿ ನಿಮಗೆ ಶುಭವಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದನು ವಿಗಡ ಶರ್ಮ.

ರಾಜಕುಮಾರ, ಕುಮಾರಿಯರು ಕುಮಾರಿಯಿಂದ ಇಳಿದು, ವಿಗಡ ಶರ್ಮನು ಅದರೊಂದಿಗೆ, "ಪ್ರಸಾದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲು ಕೈಗಳನ್ನೂ ಮುಖವನ್ನೂ ತೊಳೆದುಕೊಳ್ಳಿರಿ" ಎಂದ. ಅದ್ವೈತ ಕೇವಲ ಕಮಲಾ ಎಂದ ಅವರ ಕೈಗೆ ನೀರು ಎರೆದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಆ ನೀರಿನಿಂದ ಕೈಗಳನ್ನೂ, ಮುಖಗಳನ್ನೂ ತೊಳೆದುಕೊಂಡರು. ಆ ನೀರು ಒಳ್ಳೆಯ ಪರಿಮಳದಿಂದ ಕೂಡಿತ್ತು. ಆಮೇಲೆ ವಿಗಡ ಶರ್ಮನು ಅವರಿಗೆ ಜೊತೆ ಬೆರೆದ ಬಾಳೆಹಣ್ಣಿನ ತುಂಡುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಇಬ್ಬರೂ ಆ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ತಿಂದರು.

"ಇನ್ನು ನಿಮ್ಮ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ಹೊರಡಿರಿ. ನಮಗಿಬ್ಬರಿಗೂ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಲಿ. ಆಮೇಲೆ ಕಲೆತು ಕೊಳ್ಳೋಣ" ಎಂದನು ವಿಗಡ ಶರ್ಮ.

ವಿಜಯನೂ, ಸುವರ್ಣ ಕುಮಾರಿಯೂ ತಮ್ಮ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ವೇಗವಾಗಿ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಹಾಗೆ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತು ದಾಟಿದ ಮೇಲೆ ದಾರಿ ಇರುಕಾಗಿ ಹೋಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ವಿಜಯನು ಕುದುರೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, "ನಾವು ದಾರಿ ತಪ್ಪಿ ಬಂದವೇನು?" ಎಂದು ಸುವರ್ಣಕುಮಾರಿ ಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

"ನಾನೂ ಅದನ್ನೇ ಕೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದೆ" ಎಂದಳು ಸುವರ್ಣಕುಮಾರಿ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡುತ್ತ.

ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ದಾರಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆ ಇರುವುದು ಸುವರ್ಣ ಕುಮಾರಿಗೆ ಕಂಡಿತು. ವಿಜಯನಿಗೆ ಅದನ್ನು ತೋರಿಸಿ, ಆ ಮನೆಯವರನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಿತ್ರಪುರಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿ ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳೋಣವೆಂದಳು.

ಇಬ್ಬರೂ ಆ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಕುದುರೆ ಯಿಂದ ಇಳಿದು, ಒಂದು ಮರದ ಕಾಂಡಕ್ಕೆ ಕುದುರೆ

ಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿ, ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಟ್ಟಿದರು. ಉತ್ತರವೇನೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಬಾಗಿಲು ಮಾತ್ರ, ತೆರೆದು ಕೊಂಡಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಒಳಗೆ ಹೋದರು ಮರು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲು: ದೇಣಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿತು. ಅವರ ಇದಿರಿವಲ್ಲಿ ತಾಂತ್ರಿಕ ವಿಗಡ ಶರ್ಮನು ನಗುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದನು.

ರಾಜಕುಮಾರ ಕುಮಾರಿಯರಿಗಾದ ಆಶ್ಚರ್ಯಕ್ಕೆ ಮೇರೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರು ಅದನ್ನು ತೋರಿಸ ಲಿಲ್ಲ. ಸುವರ್ಣ ಕುಮಾರಿ ತಾಂತ್ರಿಕನೊಂದಿಗೆ, "ನಮಗೆ ಮಿತ್ರಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿ ಹೋಯಿತು. ನೀವು ಇಲ್ಲಿ ಇರುವಿರಾ? ಇದು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯೇನು?" ಎಂದಳು.

ವಿಗಡ ಶರ್ಮನು ನಗುತ್ತ, "ಯಾವ ರಾಣೀ, ನಿಮಗೆ ದಾರಿ ತಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ನೀನು ಚಂದ್ರಗಿರಿಯ ರಾಣಿಯಾಗಿರುವ ದಾರಿಯಲ್ಲೆಯೇ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಿ" ಎಂದನು.

"ಹಾಗೇಕೆ ಹೇಳುವಿರಿ? ಚಂದ್ರಗಿರಿಯ ಸಿಂಹಾಸ ನಕ್ಕೆ ನನ್ನ ತಮ್ಮ ಈ ವಿಜಯನಿರುವನು. ಇವನ ಹೆಂಡತಿಯೇ ರಾಣಿಯಾಗುತ್ತಾಳೆ." ಎಂದಳು ಸುವರ್ಣಕುಮಾರಿ.

"ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಮಾರ್ಪಾಡಿನಿಂದ ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಚಂದ್ರಗಿರಿಯ ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ ಬಂದು ನಿನ್ನನ್ನು ಮದುವೆ ಯಾಗಿ ರಾಣಿ ಮಾಡಬಹುದಷ್ಟೆ?" ಎಂದನು ವಿಗಡ ಶರ್ಮ.

"ಇದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಇಷ್ಟಮೆಂಬುದೇನೂ ಇಲ್ಲವೆನ್ನು ವಿರಾ? ದಾರಿ ಕೇಳಿದರೆ ಮತ್ತೇನೋ ಹೇಳುವಿರೇಕೆ?" ಎಂದಳು ಕುಮಾರಿ ಕೋಪದಿಂದ.

"ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟ ಕೇಳಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು ತಾಂತ್ರಿಕನು ಬಾಗಿಲಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಲು, "ವಿಲ್ಲಲ್ಲಿ! ನಾವು ಒಳಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿದವರು ಯಾರು?" ಎಂದನು ವಿಜಯ.

“ಆ ವಿವರಗಳನ್ನು ನೀವು ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಹೊರಗೆ ಹೋಗಲು ನಿಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದವನೇ ವಿಗಡ ಶರ್ಮನು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಹೊರಗೆ ಹಾರಿ, ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟನು.

“ಅರೆ! ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಈ ದುಷ್ಟನ ಬುದಿಗಳಾಗಿ ಒಪ್ಪಿವು” ಎಂದನು ವಿಜಯ.

ಸುವರ್ಣ ಕುಮಾರಿ ಹೆಲ್ಲು ಕಡಿಯುತ್ತ, ಕೋಣೆಯ ಮತ್ತೊಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದಳು. ಅಲ್ಲಿ ವಿಶಾಲವಾದ ಆವರಣದಲ್ಲಿ ಕ್ಷುದ್ರ, ದೇವತೆಯ ಭಯಂಕರ ರೂಪದ ವಿಗ್ರಹವಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರು ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೆರಡು ಕ್ಷಣ ಕುಳಿತಿದರು.

ಆ ವಿಗ್ರಹದ ಬದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಿಟಕಿ ಇದ್ದಿತು. ವಿಜಯನೂ, ಸುವರ್ಣ ಕುಮಾರಿಯೂ ಆ ಕಿಟಕಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಒಗ್ಗಿ ನೋಡಿದರು. ಹೊರಗೆ ವಿಶ್ವತಾಕಾರನಾದ ಕಬ್ಬಣದ ಗುಂಡಿನಂತೆ ಕಪ್ಪಗಿನ ಶರೀರದಿಂದ ಒಲಿವುನಾಗಿ ಕಾಣುವ ಕುಬ್ಜನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು.

“ಏನಪ್ಪಾ, ಸ್ವಲ್ಪ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುವಿಯಾ? ನೀನು ಕೇಳುವ ಬಹುವಾಸನ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ” ಎಂದನು ವಿಜಯ, ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿಸುವ ಹಾಗೆ.

ಕಬ್ಜಬಂಟಿ ವಿಕಟವಾಗಿ ನಗುತ್ತ, “ಬಾಗಿಲಿನ ಬೀಗದ ಕೈ ನನ್ನ ಯಜಮಾನನ ಹತ್ತಿರ ಇದೆ. ಮೊದಲು ಒಂದು ಕೆಲಸಮಾಡಿ. ನನಗೆ ಒಹಳ ದಾಹವಾಗಿದೆ. ದೇವತಾ ವಿಗ್ರಹದ ಹಿಂದೆ ಇರುವ ನೀರಿನ ಜಾಡಿಯನ್ನು ತಂದು ಕಿಟಕಿಯ ಸಂದಿನಿಂದ ನನಗೆ ಕೊಡಿ” ಎಂದನು.

ವಿಜಯನು ಹೋಗಿ ನೀರಿನ ಜಾಡಿಯನ್ನು ತಂದು ಆ ಕುಬ್ಜನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅವರು ಅದರಲ್ಲಿಯ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದು ವಿಜಯನ ಮುಖವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ನೋಡುತ್ತ, “ನಾನು ನಿನ್ನ

ತಲೆ ಕಡಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ! ಅದಕ್ಕೇ ಇದನ್ನು ಕುಡಿದೆ” ಎಂದನು ಹೆಲ್ಲು ತೋರಿಸುತ್ತ.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸುವರ್ಣಕುಮಾರಿ “ಇವನ ತಲೆ ನೀನು ಕಡಿಯುವುದೆ? ಏಕೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ನನ್ನ ಯಜಮಾನರು ದೇವಿಯನ್ನು ಒಲಿಸಲಿಕ್ಕೆ! ಆಮೇಲೆ ಅವರು ನಿನ್ನನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ನೀನೇ ಹಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ರಾಣಿ. ಆಗ ನನ್ನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮರೆಯಬೇಡ. ನನ್ನ ಯಜಮಾನರು ನನ್ನನ್ನು ಚಂದ್ರಗಿರಿಯ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಮಾಡುವೆನೆಂದು ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದನು ಆ ಕುಬ್ಜ ಬಂಟಿ.

“ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನ ತಲೆ ಕಡಿಯುವವನು ನೀನೇ ಅಂತ ತಿಳಿಯಿತು” ಎಂದು ವಿಜಯನು ಅವನನ್ನು ಕೆಂಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಿದನು.

“ಹೌದೊ, ನಾನೇ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನು ನೂರಿಪ್ಪತ್ತು ಮೇಕೆಗಳ ತಲೆ ಕಡಿದು ಒಳ್ಳೆಯ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದನು ಕುಬ್ಜ

“ಜಾಪಿ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟಿರುವಿ. ಹಾಪು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಾರದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಿನಗೆ ಈ ಕಷ್ಟ ತಪ್ಪುತ್ತಿತ್ತು” ಎಂದನು ವಿಜಯ.

ಅವನು ಕೇಳಿ ಕುಬ್ಜನು ದೊಡ್ಡ ಪಸೆಯಿಂದ ನಗುತ್ತ, “ಈ ಕಡೆವೆಗೆ ಇಷ್ಟ ಹೇಗೆ ಬಾರದಿರಲು ಸಾಧ್ಯ? ನನ್ನ ಯಜಮಾನರು ಕೆಂಪು ಕಮಂಡಲು ನೀರಿನಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಮುಖ ತೊಳೆಸಿದರೋ ಇಲ್ಲವೋ? ಅದು ಮಂತ್ರವ ನೀರು ಅದು ದೂರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ತಾಗಿದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಅವರಿಗೆ ದೃಷ್ಟಿ ಮಾಪಾಳು ಒರುತ್ಯ ಎಡ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿದ್ದವು ಬಲ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಬಲ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿದ್ದವು ಎಡ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಅದೇನಂದರೇ ನಮಗೆ ಎಡ ದಿಕ್ಕಿನ ವಾರಿ ಒಲ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಂಡು ನೀವು ಈ ಕಣಿವೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆದು, “ಯುಮಾತಾ, ನನಗೆ ದ್ರಾಕ್ಷಾರಸ ಕುಡಿದ ಕೂಡಲೆ ವಿಪರೀತ ಬಾಹ್ಯಾರಿಕೆ

ಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಜಾಡಿಯನ್ನು ಇದ್ದ ಜಾಗದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕುಡಿಯಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಒಳ್ಳೆಯ ನೀರು ತಂದುಕೊಡದ್ಯಾ ಪುಣ್ಯವಹ!” ಎಂದನು.

ಅವನ ಮೂತಿನಿಂದ ವಿಜಯನಿಗೆ ತಾಂತ್ರಿಕನ ರಹಸ್ಯವು ತಿಳಿದುಹೋಯಿತು. ಅವನು ಮೊದಲು ಕುಡಿದುದು ನೀರಲ್ಲ, ದ್ರಾಕ್ಷಾರಸ. ಅದರ ಮಯಕೆ ದಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟು ರಟ್ಟು ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಈಗ ನೀರು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಹೀಗೆ ಊಹಿಸಿಕೊಂಡು ವಿಜಯನು, ಕ್ಷುದ್ರದೇವತಾ ವಿಗ್ರಹದ ಮತ್ತೊಂದು ಬದಿ ಯಲ್ಲಿದ್ದ ನೀರಿನ ಪಾತ್ರವನ್ನು ತಂದು ಕುಬ್ಜನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಕುಬ್ಜನು ಅದರೊಳಗಿದ್ದ ನೀರನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರ ಕುಡಿದು, “ಅರೇ! ಪುರಾ ಕುಡಿಯಬಾರದದು ನಿನ್ನ ತಲೆ ಕಡಿಯುವ ಮೊದಲು ಈ ನೀರಿನಿಂದ ಮುಖ ತೊಳೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಉಳಿದ ನೀರಿನೊಂದಿಗೆ ಆ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಿಜಯನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಇದ್ದಲ್ಲೇ ಇಡುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು.

ವಿಜಯನು ನೀರಿನ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಿಗ್ರಹದ ಹಿಂದೆ ಇಡುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಗೋಡೆಯ ಮೂಲೆ ಯಲ್ಲಿ ತಾಂತ್ರಿಕನ ಕೆಂಪು ಕಮಂಡಲು ಇರುವುದು ಕಂಡಿತು ಕೂಡಲೇ ಅವನು ನೀರಿನ ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿದ್ದ ನೀರನ್ನು ಚೆನ್ನಿ. ಆ ಕಮಂಡಲದಿಂದ ನೀರನ್ನು ಅದರೊಳಗೆ ಹಾಕಟ್ಟನು.

ಅಮೇಲೆ ವಿಜಯನೂ, ಸುಪರ್ಣ ಕುಮಾರಿಯೂ ಮುಂದೇ ನಾಗುವುದೋ ಎಂದು ನೋಡುತ್ತಿರಲು, ಭಕ್ಕನೆ ಜಾಗಲು ತೆರೆದು ತಾಂತ್ರಿಕ ವಿಗಡ ರಮಣನು ಒಳಗೆ ಬಂದು, ಅವರಿಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಎನೋ ಬೂದಿ ಯನ್ನು ಚೆಲ್ಲಿದನು.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ತಲೆ ತಿರುಗಿ ಕಣ್ಣು ಕತ್ತಲೆ ಕವಿದು ನೆಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದರು. ತಾಂತ್ರಿಕನು ವಿಜಯನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕ್ಷುದ್ರದೇವತೆಯ ಎಡ ಬದಿ

ಯಲ್ಲಿ ಚಟ್ಟಿ ಮುಟ್ಟಿ ಇಡಿಸಿ ಕೊಡಿಸಿ, ತಾನು ಬಲಜದಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ಕುಳಿತನು.

ಕೃಷ್ಣನು ದೊಡ್ಡ ಕತ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನು ಮೊದಲು ತಾಂತ್ರಿಕನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ವಿಜಯನು ಮಂತ್ರಜಾಲ ಸುರಿದಿಟ್ಟ ನೀರಿನ ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿರುವ ನೀರಿನಿಂದ, ತನ್ನ ಮುಖವನ್ನೂ, ಕೈಗಳನ್ನೂ ತೊಳೆದುಕೊಂಡನು.

ಆಮೇಲೆ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹಾರಿ, ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ತಲೆ ಕಡಿದು, "ಆಹಾ! ಮೊದಲು ನೂರಿವತ್ತು ತಲೆಗಳನ್ನು ಕಡಿದು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ್ದು ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯದಾಯಿತು! ಇನ್ನು ಓ ದೊರೇ! ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತು ಮರೆಯಬೇಡಿರಿ. ತಲೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬೇವಿಯ ಪಾದಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಿದೆ!" ಎಂದು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ, ವಿಜಯನ ಮುಂದೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಬಿದ್ದನು.

ಕೆಂಪು ಕಮಂಡಲದ ಮಂತ್ರ ಜಲವು ಕುಟ್ಟಿನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ತಾಗಿದುದರಿಂದ, ಎಡಗಡೆ ಬಲಗಡೆ ಯಾಗಿಯೂ, ಬಲಗಡೆ ಎಡಗಡೆಯಾಗಿಯೂ ಅವನಿಗೆ ಕಂಡು ಬಂದು, ಅವನು ಕಡಿದು ಹಾಕಿದ್ದ ತಾಂತ್ರಿಕ ಎಗಡ ಶರ್ಮನ ತಲೆಯನ್ನೇ.

ತಾಂತ್ರಿಕನ ಮರಣದಿಂದ ಅವನು ವಿಜಯ ಮತ್ತು ಸುರ್ಮಾಕುಮಾರಿಯರ ಮೇಲೆ ಬೆರೆದ ಒಂದಿಂ

ಪ್ರಭಾವ ಹೋಯಿತು, ಕೂಡಲೇ ವಿಜಯನು ಎದ್ದು ಕುಟ್ಟಿನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬಲವಾಗಿ ಒಂದೇಟು ಹಾಕಿದನು. ಅವನು ಸಾಯುವ ಹಾಗೆ ಕೂಗುತ್ತ ಬಿದ್ದು, ನರಳ ಕೊಡಗಿದನು.

ವಿಜಯನೂ, ಸುರ್ಮಾ ಕುಮಾರಿಯೂ ತಾಂತ್ರಿಕನ ಮನೆಯಿಂದ ಓಡುತ್ತಾ ದೊರಗೆ ಬಂದು, ತಾವು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಕುಡುರೆಗಳ ಮೇಲೆ ಏರಿ ಕೊಂಡರು. ಅವರು ಮಿತ್ರ ಪುರದ ಸೋದರ ಮಾವಯ್ಯನ ಹುನಗೆ ಹೋಗುವ ಅಲೋಚನೆ ಬಿಟ್ಟು, ಚಂದ್ರಗಿರಿಯ ತಮ್ಮ ಅರಮನೆಗೇ ವಾಯು ವೇಗ ದಿಂದ ಸಾಗಿದರು.

ಅ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಿತ್ರಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಕಾಣದೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದ ಅವರ ಅಂಗ ರಕ್ಷಕರು, ಯುವರಾಜ ಯುವರಾಜನೆಯರು ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೋ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲವೆಂಬ ಸಂಗತಿ ಹೇಳ ಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಹನ್ನ ಕುಮಾರ ಕುಮಾರಿಯರು ಕ್ಷೇಮವಾಗಿ ಬಂದುವನ್ನು ಮೋಡುತ್ತಲೇ ರುದ್ರಗೇನ ರಾಜನಿಗೆ ಆತ್ಮಾನಂದವಾಯಿತು.

"ಮಹಾ ದುಷ್ಟನಾದ ತಾಂತ್ರಿಕನನ್ನು ಹತಮಾಡಿ ಬಂದೆವು" ಎಂದು ಕುಮಾರ ಕುಮಾರಿಯರು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದರು.

ಹೊಗಳಿಕೆಗೆ ಬಾಗುವನು

ವಿಜಯವುರಾ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಿಜಯವರ್ಮನೆಂಬ ರಾಜನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಹೊಗಳಿಕೆಗೆ ಬಾಗುವವನೆಂಬ ಅಂಶ ಗಟ್ಟಿ ನಂಬುಗೆ ಇದ್ದಿತು.

ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ, ತನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಮೆಚ್ಚಿಸುವವರಿಗೆ ಲಕ್ಷ ವರಹ ಒಡುಮಾನ ಕೊಡುವನೆಂದು ಪ್ರಕಟ ಪಡಿಸಿದನು.

ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಕವಿಗಳೂ, ಪಂಡಿತರೂ ರಾಜನನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಮೆಚ್ಚಿಸಿ ಒಡುಮಾನ ಪಡೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ವಿಫಲರಾದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೊಬ್ಬನು ರಾಜನ ಒಡ್ಡೋಲಿಗೆ ಬಂದು "ಮಹಾರಾಜನು ನಾನು ವಿಸ್ತಾರ ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಹೊಗಳಿಕೆಗೆ ಬಾಗುವವರೇ. ಹಾಗೆ ಹೊಗಳಿಕೆಗೆ ಮೈಮರೆಯದೆ ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿರುವ ಮಹಾರಾಜರು ತಾಳ್ಮೆಬ್ಬರೇ !" ಎಂದನು.

ರಾಜನು ಆ ಮಾತಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಟ್ಟು, ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ನೂರು ವರಹ ಒಡುಮಾನ ಕೊಡಿಸಿದನು.

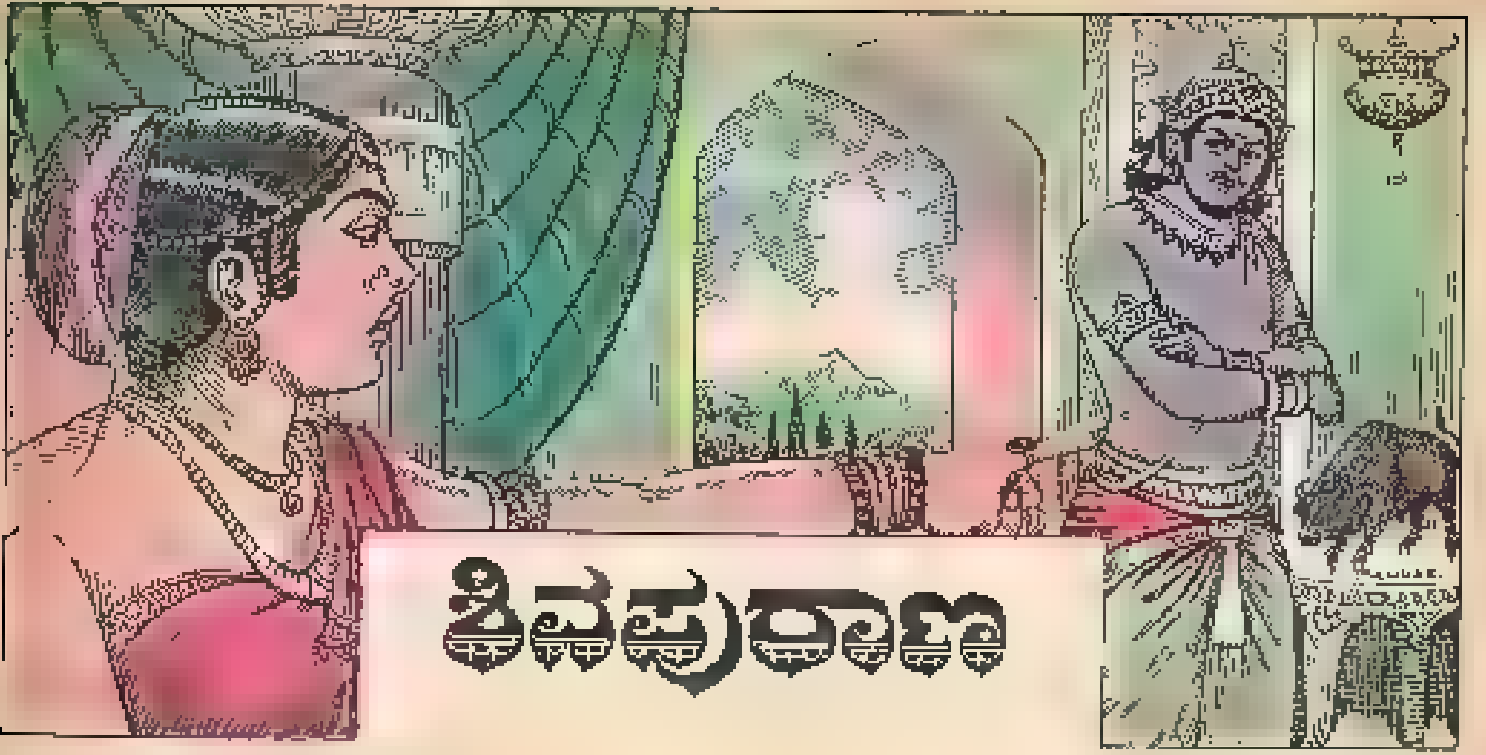
ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, "ಈಗ ನೂರು ಕೊಡಿಸಿದಿರಿ. ಉಳಿದ ಒಡುಮಾನವ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಯಾವಾಗ ಕೊಡುವಿರಿ ಪ್ರಭೂ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಉಳಿದ ಒಡುಮಾನ ಏನು ?" ಎಂದನು ರಾಜ ಕೋಪದಿಂದ.

"ತಮ್ಮನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಮೆಚ್ಚಿಸಿದವರಿಗೆ ಕೊಡುವನೆಂದ ಒಡುಮಾನ ಪ್ರಭೂ. ನೀವು ಹೊಗಳಿಕೆಗೆ ಬಾಗುವವರೆಲ್ಲವೆಂದು ಈಗ ತಾನೇ ಹೊಗಳಿದೆ ? ಅದಕ್ಕೆ ಮೆಚ್ಚಿ ನೂರು ವರಹ ಮಾತ್ರ ಕೊಡಿಸಿದಿರಿ" ಎಂದನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ. ತಾನು ಹೊಗಳಿಕೆಗೆ ಬಾಗಿಲ್ಲಾ ಅರ್ಥವಾಯಿತು ರಾಜನಿಗೆ.

ಆಮೆ ಲಕ್ಷ ವರಹ ಕರೆಸಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಶಿವಪುರಾಣ

ಘೋರ ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ ವಜ್ರಾಂಗನ ಮುಂದೆ ಒಂದು ದಿನ ಬ್ರಹ್ಮನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ. "ನಿನ್ನ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿದನು. ಇನ್ನೂ ತಪಸ್ಸು ಸಾಕು, ಏನು ವರ ಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಕೇಳು" ಎಂದನು.

"ಮಹಾದೇವಾ, ನನ್ನ ಆರ್ಥಾಂಗಿಣಿಯಾದವಳು ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಜಯಿಸತಕ್ಕ ಮಗನು ಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳಿಗೆ ಅಂತಹ ಮಗನು ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ವರ ಕೊಡು" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ವಜ್ರಾಂಗ.

"ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ" ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮನು ವರ ಕೊಟ್ಟು ಅಂತರ್ಧಾನನಾದನು.

ವಜ್ರಾಂಗನು ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಒಂದು ಬ್ರಹ್ಮನು ತನಗೆ ವರ ಕೊಟ್ಟ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

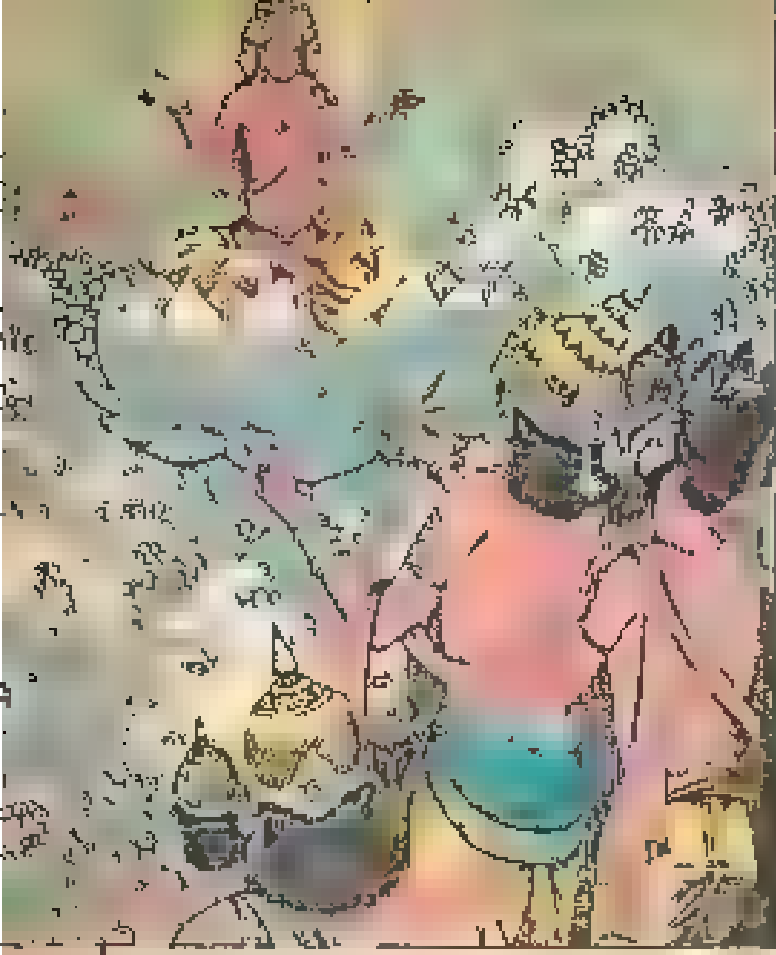
ಆಮೇಲೆ ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ವರಾಂಗಿ ಗರ್ಭವತಿಯಾಗಿ, ಹತ್ತನೆಯ ತಿಂಗಳು ಒಂದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಂಜಾವುವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮಗನನ್ನು ಹೆಚ್ಚಳು. ಆ ಮಗನು

ತ್ರಿಲೋಕ ಶೂರನಾಗುವನೆಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸು ನಂತೆ, ಅವನು ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಭೂಮಿ ಕಂಪಿಸಿತು. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಿಂದಲೂ ಅಗ್ನಿಜ್ವಾಲೆಗಳಿದ್ದುವು. ಸುಳಿಗಳ ದೀಪಿ ಮೊಡ್ಡ ಮೊಡ್ಡ ಮರಗಳು ಮಗುಟಿ ಬಿದ್ದುವು. ಹದ್ದುಗಳೂ, ಗೂಗೆಗಳೂ ಕೆಬ್ಬದನಿಯಿಂದ ಅರಚಿದುವು. ಹೆಚ್ಚೆಹಗಲೇ ಉಲೈಗಳು ಉದಾರಿದುವು. ಇಂತಹ ಉತ್ಪಾತಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಜನರೆಲ್ಲಾ ಹೆದರಿ ನಡುಗಿದರು.

ವಜ್ರಾಂಗನೂ, ವರಾಂಗಿಯೂ ತಮ್ಮ ಮಗನಿಗೆ ತಾರಕ ಎಂದು ಜೊರೆಯುತ್ತಾ ಬಹಳ ಮುಂದಿನಿಂದ ಬೆಳೆಸತೊಡಗಿದರು.

ತಾರಕನು ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಬಲಿಷ್ಠನಾಗುತ್ತ. ಬೆಳೆಯುತ್ತ, ಪರ್ವತಾಕಾರ ತಾಳುತ್ತ, ನೋಡುವವರಿಗೆ ಭಯ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ವರಾಂಗಿ ತಾರಕನೊಂದಿಗೆ, "ಕುಂದಾ, ನೀನು ಏಕಾಂತ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿ, ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ

ಜಯಿಸುವ ಹಾಗೆ ವರ ಕೇಳಿ ಪಡೆಯಬೇಕು. ಒರೇ ಬೇಹಕ್ಕಿಯಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮೋಜನವಿಲ್ಲ ಎಂದಳು.

ತಾರಕನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಒಂದು ನಿರ್ಜನ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಕುಳಿತನು. ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಅವನ ತಪಸ್ಸು ದಾರುಣವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು. ಆಗ ಅವನ ಶರೀರದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಬೆಳೆಯಿಂದ ಮೂರು ಲೋಕಗಳೂ ಕಾವೇರಿ ಸುಟ್ಟು ಮೋಳುವಂತೆ ಕಾಣ ಕೊಡುತು.

ಆಗ ದೇವತೆಗಳೂ ಮಿತ್ರಗಳೂ ಬ್ರಹ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಲೋಕಲತಾ ಆ ತಾರಕನ ತಪಸ್ಸಿನ ಬೇಗೆಗೆ ಪ್ರಪಂಚವು ಉಳಿಯಲಾರದು, ನೀನು ಹೋಗಿ ಅವನ ತಪಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು.

ಬ್ರಹ್ಮನು ಸರಸ್ವತೀ ಸಮೀಪವಾಗಿ ಪಂಸದ ಮೇಲೇರಿಕೊಂಡು ತಾರಕನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, "ತಾರಕಾ,

ನಿನ್ನ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿದನು. ತಪಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಬೇಕಾದ ವರವನ್ನು ಕೇಳಿಕೋ" ಎಂದನು.

ತಾರಕನು ಪರಮಾನಂದದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, "ಓ ಬ್ರಹ್ಮದೇವಾ, ನೀನು ವರ ಕೊಡುವನೆಂದು ಹೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ತನ್ನ ತಪಸ್ಸು ಫಲಿಸಿತು. ನನಗೆ ಮೂರು ಲೋಕ ಗಳನ್ನೂ ಜಯಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡು. ಶಿವನಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದವನ ಹೊರತು ಮೇರೆ ಯಾರಿಂದಲೂ ನನಗೆ ಮರಣ ಬರಕೂಡದೆಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ವರವೂ ಬೇಕು. ನನಗೆ ಬೇಕಾದುದು ಈ ಎರಡು ವರಗಳೇ" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಬ್ರಹ್ಮನು ತಾರಕನಿಗೆ ಅವನು ಕೇಳಿದ ಎರಡು ವರಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು, ತನ್ನ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಮೊರಟು ಹೋದನು. ತಾರಕನು ತನ್ನ ರಾಜಧಾನಿಯಾದ ಶೋಣಿತ ಪ್ಲಾನಾಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು, ತಾನು ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ಪಡೆದ ವರಗಳ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ತನ್ನ ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೂ ಗುರುವಾದ ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನೊಂದಿಗೂ ಹೇಳಿದನು. ತಾಯಿಯು ಅಪೇಕ್ಷೆಯಂತೆ ಇನ್ನು ತಾನು ತ್ರಿಲೋಕ ದಿಗ್ವಿಜಯಕ್ಕೆ ಹೊರಡಲು ಒಳ್ಳೆಯ ಮುಹೂರ್ತ ನೋಡಿ ಹೇಳುವಂತೆ ತಾರಕನು ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ತಾರಕನು ದಿಗ್ವಿಜಯಕ್ಕೆ ಹೊರಡಲು ಮುಹೂರ್ತ ದಿನವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಹೇಳಿದನು. ಆ ದಿನದಲ್ಲಿ ತಾರಕನು ತನ್ನ ಚತುರಂಗ ಬಲಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟು, ಮೊದಲು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ದಾಳಿಯಿಟ್ಟನು. ದೇವತೆಗಳು ಒತುಬೆಗವಲ್ಲೇ ಸೋತು ಅವನಿಗೆ ಶರಣಾದರು. ತಾರಕನು ದೇವೇಂದ್ರನಿಂದ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಕೊಂಡು, ಅವನ ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ತನಗೆ ಸ್ವಾಧೀನ ಪಡಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ತಾರಕನು ವರುಣನ ಮೇಲೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಜಯಿಸಿ, ಅವನ ರಥಾಶ್ವಗಳನ್ನು ಕಾಣಿಕೆ ಗಳಾಗಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡು, ಅಲ್ಲಿಂದ ಯಮನ ಮೇಲೆ ಹೊರಟನು.

ಹೀಗೆ ಅವನಿಂದ ಒಂದೊಂದು ದಿಕ್ಪಾಲಕರೂ ಸೋತು ಸೋತು ಶರಣಾಗತರಾದರು. ದಿಕ್ಪಾಲಕರಿಂದ ಅವರವಿಂಶವಾದ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದು, ತಾರಕನು ತನ್ನ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಬಂದು ಅತಿವೈಭವದಿಂದ ಇರತೊಡಗಿದನು.

ಒಂದು ದಿನ ನಾರದನು ತಾರಕನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದನು. ತಾರಕನು ಅವನಿಗೆ ಇದಿರಾಗಿ ಹೋಗಿ ಪುನಃ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ತನ್ನ ಪತ್ನಿ, ಪುತ್ರ ಸಿಂಹಾಸನವ ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿ, "ತ್ರಿಲೋಕ ಸಂಚಾರಿ ಯಾವ ನಾರದ! ನಿನ್ನ ದಯದಿಂದಲೇ ದಿಕ್ಕು ಇನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜಯಿಸಿಬಿಟ್ಟೆನು! ತ್ರಿಲೋಕ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಯಾದನು" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನಾರದನು, "ತಾರಕಾ, ಲೋಕ ವಿಶ್ವಾಮನುವ ಪ್ರಾಚೀನಿಂದ ಎನಗಳನ್ನು ಪಡೆ ದಿರುವ ನೀನು ಪತ್ನಿ, ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನೂ ಜಯಿಸಿರುವ ರಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ವಿಶೇಷವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸುವುದೂ ಸಹಾ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದೂ ತಿಳಿದ ವಿಷಯ. ನೀನು ಪರಮಶಿವನ ಔರಸ ಪುತ್ರನ ಹೊರಲು ಬೇರೆ ಯಾರಿಂಬರೂ ಸಾವಿ ಬಾರ ದಂತೆ ವರ ಪಡೆದಿರುವಿ. ಶಿವನೇನೋ ಪೈರಾಗ್ಯ ದಿಂದ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಅದುದರಿಂದ ನೀನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ತ್ರಿಲೋಕ ತುರನೆಯ ಕೀರ್ತಿ ಗಳಿಸ ಬೇಕಾದರೆ ಹೋಗಿ ವೈಕುಂಠವನ್ನು ಬಾಂಸಿ ಒರಬೇಕು" ಎಂದನು.

ತಾರಕನು ನಾರದನ ಸಲಹೆಯನ್ನು ನಿಜವೆಂದು ಅನುಮೋದಿಸಿ, ತಡ ಮಾಡದೆ ತನ್ನ ಸೇನೆಯನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ರಾಘವನ

ಮೊಳಗಿಸಿದನು. ತಾರಕನು ಪಡೆದ ವರಗಳ ಸಂಗತಿ ಯನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದ ವಿಷ್ಣು, ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು, ತಾರಕನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಸವಿಮಾತುಗಳಿಂದ ಅವನನ್ನು ಸ್ವೀಕರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ವಿಷ್ಣುವಿನ ಮಾದುವ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ಒಲವನ್ನು ತನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವೆನುಕೊಂಡು ತಾರಕನು ಒಪಕ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದಲೂ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಉಬ್ಬು ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

ಅತ್ತ ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ ಪಾರ್ವತಿ ಮಾದುವ ಸೇವಾ ಸಹಯೋಗಿಗೆ ಶಿವನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡುದರಿಂದ ಶಿವನು ವಂತನು ಸಂತೋಷಗೊಂಡು. ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಅವಕ ಸಮಿಯರೊಡನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಕಿವಿಸೊಂದಿಗೆ, "ದೇವಾ, ಪಾರ್ವತಿ ಇವಳೇ ನಿನ್ನ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಒಂದಿದ್ದಾರೆ. ದೇವಾ, ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳ ಸೇವೆ ಮಾಡಿಸಿಕೊಡಿ, ಮತ್ತು ಹುಡುಗಿಯೂ ಇವಳು ಹಾಗೇ

ನಾದರೂ ತಿಳಿಯದೆ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ದಯವಿಟ್ಟು ಕ್ಷಮಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು, ಮೇನಕೆಯೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಅಂದಿನಿಂದ ಪಾರ್ವತಿ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಉದಯ ಕಾಲದಿಂದ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ವರೆಗೂ ಹಿರಣ್ಯ ಸಮರ್ಪ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸ್ತುತಿಗಳು, ಫಲಗಳು, ನೀರು ಮುಂತಾದುವನ್ನು ಕುದಿಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ತಾನು ತಿವನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೇಳುವಳು.

ಶೋಣಿತಪುಷ್ಪ ತಿರುಗಿ ಒಂದೆ ತಾರಕನು, ಸುಮ್ಮನಿರಲಾಗದೆ, ಸ್ನೇಹದೊಂದಿಗೆ ಕೃಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ದೇವೇಂದ್ರನ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು, ದೇವತೆಗಳಿಂದ ನಾನಾ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಸುತ್ತ ಕಾದಿಸತೊಡಗಿದನು. ಅದರಿಂದ ಲೋಕಗಳೂ

ಬಾಧೆಗಳಾಗುವವು. ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಅರಾಧಿಸುವ ಮಹಿಳೆ ಯವಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಹಾರಕನಿಂದ ವಿಷ್ಣು ಪರಮ ಪ್ರಾರೋಧವಾಯಿತು. ತಪಸ್ವಿಗಳ ಕವಸ್ತು ಸಾಗದಾಯಿತು.

ಈ ಕಷ್ಟ ಸಮಸ್ಯೆ ದೇವೇಂದ್ರನೇ ಮೇವಲಾದವರು ಬ್ರಹ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ತಾರಕಾಸುರನು ವರ ಪಡೆದ ಗರ್ವದಿಂದ ತಾವು ನಾನಾ ಹೀನ ಹಿಂಸೆಗಳಿಂದ ನೊಂದುಕೊಂಡ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮೊರೆಯುತ್ತಾಕೊಂಡರು.

ಬ್ರಹ್ಮನು ತಾರಕನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ತಾರಕಾ, ನಾನು ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನು ಜಯಿಸಿದವನು ತಾವೇ? ನಾನು ನಿನ್ನ ಶೋಣಿತ ಪುಷ್ಪವನ್ನೇ ಲೋಕ ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪಾಲಿಸಿಕೊಂಡಿರು. ಸ್ವರ್ಗ ಲೋಕ ದೇವೇಂದ್ರನ ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲೇ ಇರಲಿ. ನಿನ್ನೂ ದೇವತೆಗಳೂ ನಡುವೆ ವಿರೋಧ ಬೀಡವು" ಎಂದು ಹಿತಚೋಧನೆ ಮಾಡಿದನು.

ತಾರಕನು ಬ್ರಹ್ಮನ ಮಾತಿಗೆ ಗೌರವ ಕೊಟ್ಟು, ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟನು. ದಿಶ್ವಾಲಕ ರಿಗೂ ಅವರವರ ದಿಕ್ಕುಗಳು ಸ್ಥಿರವಾದವು. ತಾರಕನು ಶೋಣಿತ ಪುಷ್ಪವನ್ನೇ ಮೂರು ಲೋಕಗಳಿಂದ ಕವಸ್ತಕಾಕಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಚಕ್ರವರ್ತಿಮನಾದವನು. ಈಶ್ವರಾರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಶನ್ನ ಹೊತ್ತನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು ತಾರಕಾಸುರ.

ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಮಗವಾಗಿದ್ದ ಕೊರಗು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಇದ್ದಿತು. ತಾನು ಸ್ವರ್ಗದ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಮತ್ತೊಬ್ಬನ ಅಧಿಕಾರದ ಕೆಳಗೇ ಪಾಲಿಸಿಕೊಂಡಿರ ಬೇಕಾದ ಸ್ಥಿತಿ ಉದಂವದಿಂದ ಬಹಳ ಸಂಕಟ ಪಡುತ್ತಿದ್ದನು.

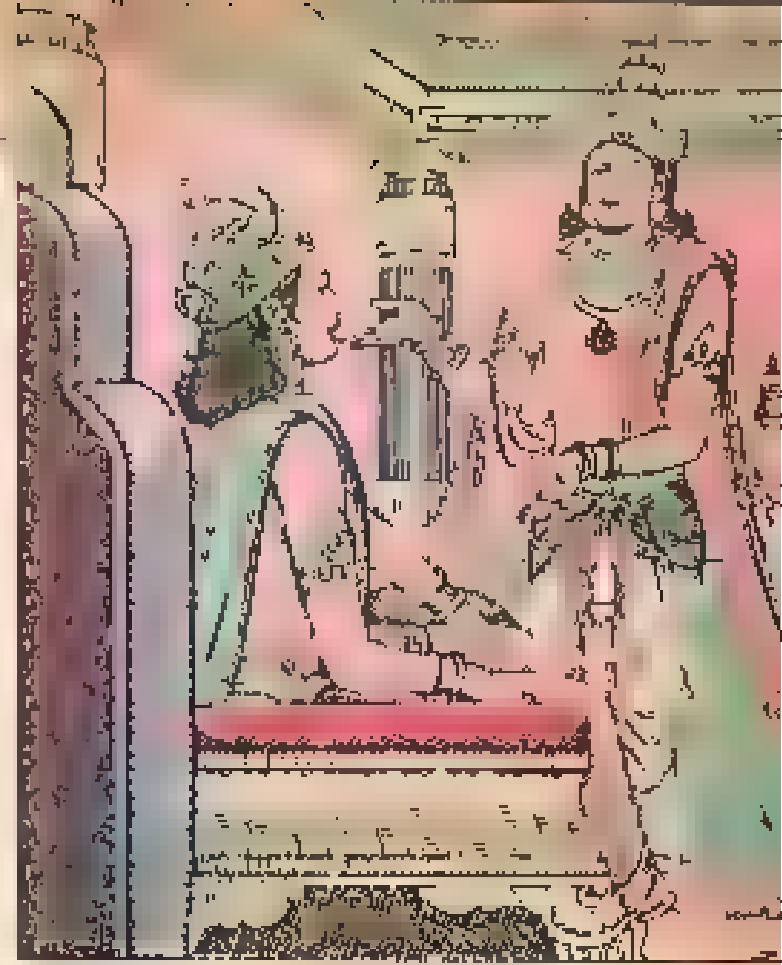
ಒಂದು ದಿನ ಇಂದ್ರನು ತನ್ನ ಗುರುವಾದ ಬೃಹಸ್ಪತಿಯನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, "ಗುರು ದೇವಾ, ತ್ರಿಲೋಕಾಧಿಪತಿಯಾದ ನಾನು, ತಾರಕನ ಕೈಕಳುವ

ಸೇವಕನಾಗಿರುವುದು ದೊಡ್ಡ ಅವಮಾನವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಅವಮಾನದಿಂದ ಒದುಕುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸಾಯುವುದೇ ಮೇಲು. ನಮಗೆ ಸಾವು ಬಾರದು. ಇದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರವೆಂದರೆ ತಾರಕನ ಸಾಖೆ. ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾವು ಒಪ್ಪಳ ಗಟ್ಟಿಗದು. ಈ ತಾರಕನು ಸಾಯುವ ಉಪಾಯವೇನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಆಲೋಚಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕು" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು.

"ನಾವು ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನೇ ಆಲೋಚನೆ ಕೇಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ತಾರಕನ ವಿಜೃಂಭಣೆಗೆ ಅವನೇ ಕಾರಣ" ಎಂದನು ಬ್ರಹ್ಮಪತಿ.

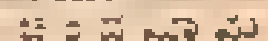
ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಬ್ರಹ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಾರಕನು ಸಾಯುವ ಉಪಾಯವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

"ಶಿವನಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಪುತ್ರನ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾರಿಂದಲೂ ತಾರಕನಿಗೆ ಸಾವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಹಾಗೆಯೇ ವರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಸತೀದೇವಿಯು ಸಾವಿನಿಂದ ಮಹಾ ವೈರಾಗ್ಯ ತಾಳಿದ ಶಿವನು ಕೈಲಾಸ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಆ ಸತೀದೇವಿಯೇ ಹಿಮವಂತನ ಕುಮಾರಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಶಿವನಿಗೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳು ತನ್ನ ಪವಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಶಿವನನ್ನೇ ಗಂಡವನ್ನಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿದ್ದಾಳೆ. ನೀವು ಹೇಗಾದರೂ ಶಿವನಿಗೆ ಪಾರ್ವತಿಯ ಮೇಲೆ ಮೋಹ ಒರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿರಿ. ಆ ಮೇಲೆ ಅವರಿಬ್ಬರೊಳಗೆ ವಿವಾಹವನ್ನೂ ನಡೆಯಿಸಿರಿ, ಅಷ್ಟು ಮಾಡಿವಿಟ್ಟರೆ, ಶಿವಪಾರ್ವತಿಯಿಗೆ ಹುಟ್ಟುವ ಮಗನು ತಾರಕನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸುತ್ತಾನೆ. ತಾರಕನ ಸಂಹಾರಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಉಪಾಯವಾವುದೂ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬ್ರಹ್ಮನು ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಬ್ರಹ್ಮನು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಂತೋಷ

ವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು. ಇನ್ನು ಶಿವನಂತಹ ಮಹಾ ವಿರಾಗಿಗೆ ಮೋಹ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಸುಲಭವಾದ್ದೆಂಬುದು ಬಲ್ಲ. ಪಾರ್ವತಿ ಇದಿರನ್ನಲ್ಲಿ ದ್ದರೂ ಶಿವನು ಅಷ್ಟೊಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ದೇವೇಂದ್ರನು ಮನ್ನಥನನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿದನು. ಇಂದ್ರನು ಅವನನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಸಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ, "ಮನ್ಮಥಾ, ನಿನ್ನಿಂದ ಒಹು ಮುಖ್ಯವಾದೊಂದು ಕೆಲಸವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ತಾರಕನುರನು ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ವರಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಜಯಿಸಿ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಡಿಯಾಳಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಅಳುವ ನನ್ನನ್ನೇ ಆ ತಾರಕನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಈಶ್ವರನ ಮಗನಿಂದ ಹೊರತು ಅವನಿಗೆ ಸಾವೇ ಬಾರದು. ಈಶ್ವರನೇನೋ ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಪಾರ್ವತಿ ಅವನಿಗೆ ಸಪರ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಪಾರ್ವತಿ ಶಿವನ

ಕೆಂಡಳು ವನದಲ್ಲಿವಾ ಎತ್ತಿತ್ತವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಶಿವನು ಈ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡುವ ಗೊಡವೆಗೆ ಹೋಗದೆ, ಮತ್ತೆ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ತವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋದನು.

ಪಾರ್ವತಿ ಎಂದಿನಂತೆ ಶಿವನಿಗೆ ಹೋಡತೋಪ ಬಾರಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸಿ, ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಧ್ಯಾನ ಸುತ್ಯಾ ಶಿವನ ಇದಿರಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಳು. ಆಗ ಶಿವನು ಅವಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕಣ್ತೆರೆದು ನೋಡಿ, ಎಂದಿನಂತಿದ್ದದ ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ, ಎವೆ ಇಕ್ಕದೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದು ಬಿಟ್ಟನು.

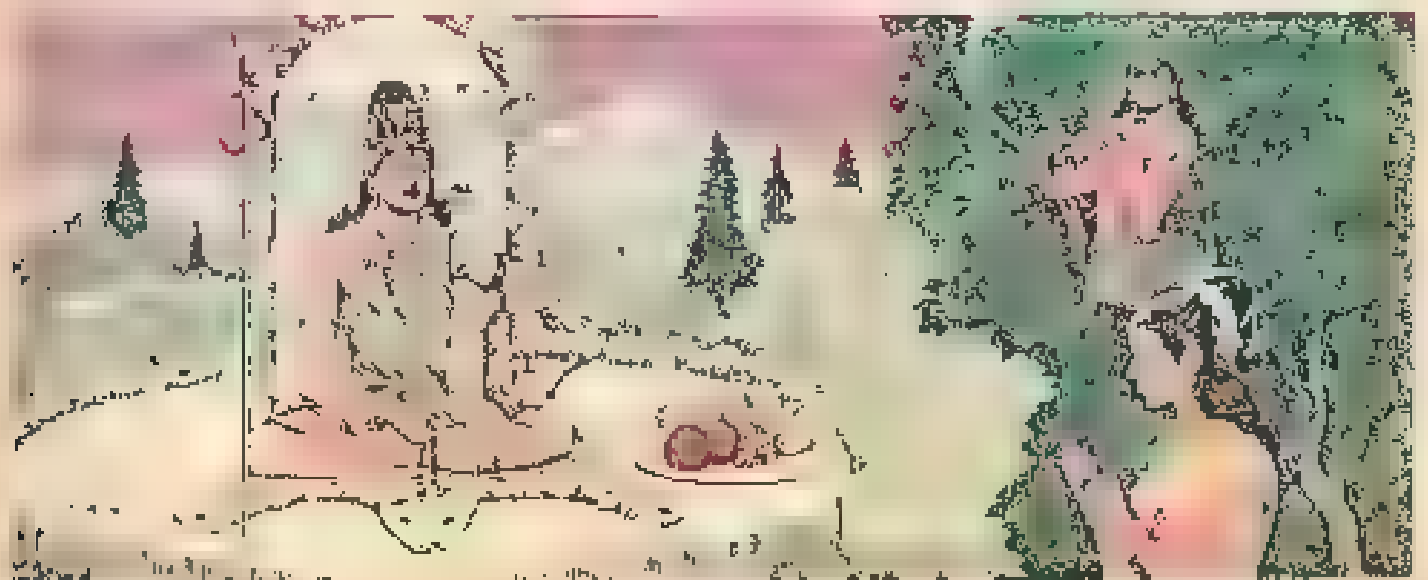
ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಪಾರ್ವತಿ ಶಿವನಿಂದ ಅಪ್ಪಣೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಂತೆ ಅಡ್ಡಬಿಡ್ಡು, ಎದ್ದು ಬೋಗಲಾ ತೊಡಗಿದಳು. ಶಿವನು ಮಾತಾಡದೆ ಮತ್ತೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮನ್ಮಥನು ತನ್ನ ಪುಷ್ಪ ಬಾಣಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ, ಶಿವನ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಹೊಡೆಯ ತೊಡಗಿದನು. ಅರವಿಂದ, ಅಲೋಕ, ನವಮಲ್ಲಿಕ, ಚೂತಪುಷ್ಪ ಗಳು ಶಿವನನ್ನು ಕದಲಿಸಲಾರದೆ ಹೋದುವು. ಆದರೆ ಮನ್ಮಥನ ಐದನೇ ಬಾಣವಾದ ಸೀರೋತ್ಕಲವು ಶಿವನ ಹೃದಯವನ್ನು ಗಾಯಪಡಿಸಿತು. ಆ ನೋವನ್ನು ತಾಳಲಾಗದೆ ಶಿವನು ಕೋಪದಿಂದ,

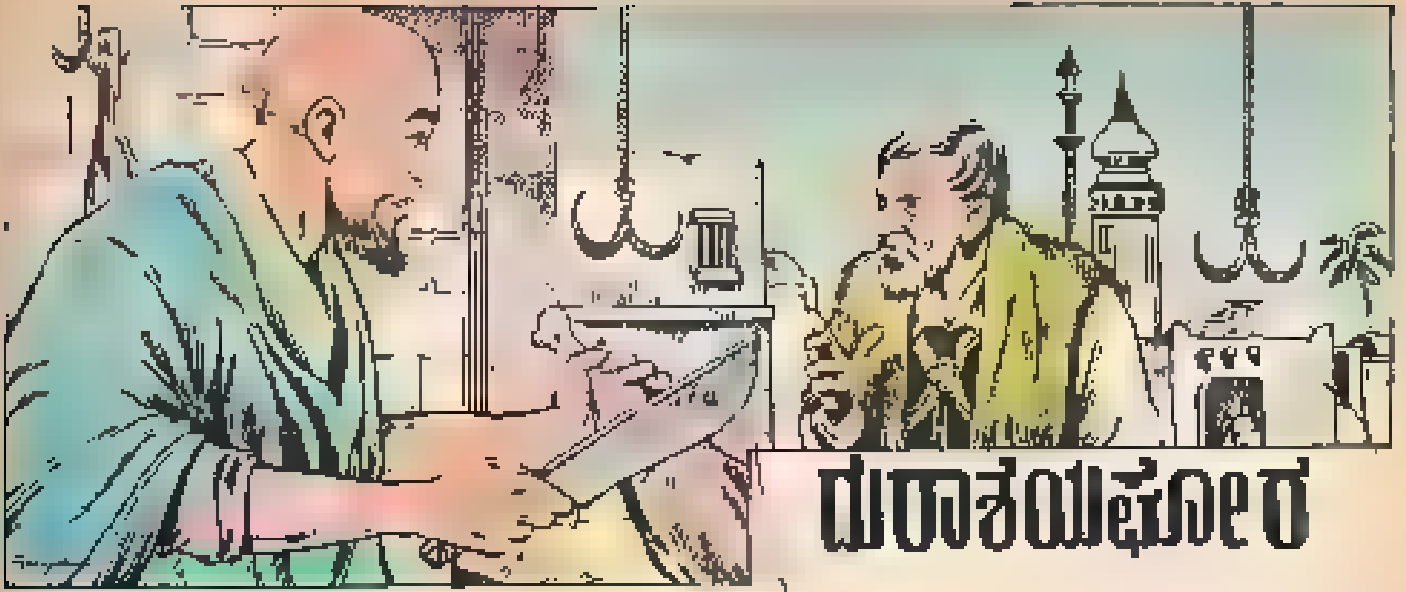
“ಹೂರೋ ಆದು, ನನ್ನನ್ನು ಪುಷ್ಪಬಾಣಗಳಿಂದ ಹೊಡೆಯುವವನು !” ಎನ್ನುತ್ತ ಎದ್ದುನಿಂತು ಪೂರಣ ಕಣ್ಣನ್ನು ತೆರೆದು ಆ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು.

ಆ ಹಣ್ಣುಗೊಡವನಿಂದ ಅಗ್ನಿ ಜ್ವಾಲೆಗಳು ಹೊರಟು, ವನವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಬೂದಿ ಮಾಡಿದವು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಮನ್ಮಥನು ಕೂಡಾ ಬೂದಿಯಾಗಿ ಹೋದನು.

ಆ ವಿಪರೀತವನ್ನು ನೋಡಿ ದೇವೇಂದ್ರನೇ ಪೊವಲಾದ ದೇವತೆಗಳು ಶಿವನ ಇದಿರಿಗೆ ಬಂದು ದೀನರಾಗಿ ಸ್ತೋತ್ರಪಾಠ ಮಾಡಿ, ಶಿವನನ್ನು ಪ್ರಸನ್ನಗೊಳಿಸಿದರು. ಶಿವನು ತನ್ನ ಹಗ್ಗಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ, ಅಗ್ನಿಜ್ವಾಲೆಗಳನ್ನು ಉಪಸಂಹಾರ ಮಾಡಿದನು.

ಆಗ ಮನ್ಮಥನ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ರತೀದೇವಿ ಶಿವನ ಇದಿರಿಗೆ ಬಂದು, “ಸದಾಶಿವಾ ! ನನ್ನ ಗಂಡ ನಿಂದ ಯಾವ ಕಷ್ಟವೂ ವಡೆದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನಿಂದ ಪಾರ್ವತಿಗೆ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದರೆ, ಅವನು ತಾರಕಾಸುರನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾನೆಂಬ ಅಸೆಯಲ್ಲಿ, ನಿನಗೆ ಪಾರ್ವತಿಯ ಮೇಲೆ ಮೋಹ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ನನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಪ್ರೇರೇಪಕ ಮಾಡಿದರು. ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ, ನನ್ನಿಗೆ ಪತಿಭಕ್ತೆ ನೀಡು. ದೇವಾ, ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ವಿವಾಹವಾಗಿ ಲೋಕಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡು !” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡಳು.

ದುರಾಶಯಿಷೋರ

ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ನಗರದ ಸಮಾಪದಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ಪಟ್ಟಣವಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಇಸ್ಮಾಯಿಲ್ ಎಂಬೊಬ್ಬ ಕಟುಕವ್ಯಕ್ತಿಯವನಿದ್ದನು. ಅವನ ಅಂಗಡಿಯ ಸಮಾಪದಲ್ಲಿಯೂ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾಂಸದಂಗಡಿ ಇಲ್ಲದುದರಿಂದ, ಇಸ್ಮಾಯಿಲನಿಗೆ ಒಳ್ಳೇ ರಾಫ ಪಾಟಿಯಾಗಿಯೇ ವ್ಯಾಪಾರ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಇಸ್ಮಾಯಿಲನ ಅಂಗಡಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕನು ಬಂದನು. ಅವನು ಹಾಕಿಕೊಂಡ ದುಸ್ತುಗಳಿಂದ ಯಾವನೋ ವಿವೇಚನೆಯಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದನು.

ಈ ಮುದುಕನು ಅಂಗಡಿಯ ಮಾಂಸಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, ತನಗೆ ಎಳೆ ಕುರಿಮಾಂಸ ಒಂದು ಸೇರಿ ಬೇಕೆಂದು ಇಸ್ಮಾಯಿಲನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ಅ ಬಗೆಯ ಮಾಂಸ ಬೇಕಾದರೆ ಒಂದು ಸೇರಿಗೆ ಒಂದು ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು” ಎಂದನು ಇಸ್ಮಾಯಿಲ್.

ಮುದುಕನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡಿ, ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಅಗರಿಸಿ, “ಒಂದು ಸೇರು ಮಾಂಸಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬೆಳ್ಳಿ ವಾಣ್ಯವೇ? ಇದುವು ದುಬಾರಿ

ಬೆಲೆಯವು! ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆ ಬೆಲೆಗೆ ಒಂದು ಕುರಿಯನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು!” ಎಂದನು.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಇಸ್ಮಾಯಿಲ್ ಕೋಪದಿಂದ, “ನಿನಗೆ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಬೆಲೆ ಕೊಡಲು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ಷಣವೂ ನಿಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗಿ ಬಿಡು!” ಎಂದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮುದುಕನು ಸಣ್ಣಗೆ ನಕ್ಕು, ಒಂದು ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯವನ್ನು ಇಸ್ಮಾಯಿಲನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಮಾಂಸ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಮರು ದಿನ ಕೂಡಾ ಆ ವಿವೇಚಿ ಮುದುಕನು ಇಸ್ಮಾಯಿಲನ ಅಂಗಡಿಗೆ ಬಂದನು. ಈ ಸಾರಿ ಅವನು ಮಾಂಸದ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಗೊಡವೆಗೆ ಹೋಗದೆ, ಒಂದು ಸೇರು ಮಾಂಸ ಕೊಂಡುಕೊಂಡು, ಭಗಭಗನೆ ಹೊಳೆಯುವ ಒಂದು ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯವನ್ನು ಇಸ್ಮಾಯಿಲನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಅದರ ಇಸ್ಮಾಯಿಲ್ ಅದನ್ನು ಮುದುಕನಿಗೇ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಕೊಟ್ಟು, “ಇವತ್ತು ಮಾಂಸದ ಬೆಲೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಸೇರು ಮಾಂಸಕ್ಕೆ ಎರಡು

ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು" ಎಂದನು. ಮುದುಕನು ಇನ್ನೆಯ ಹಾಗೆಯೇ ಸಣ್ಣಗೆ ನುಗ್ಗುತ್ತ ಅವನಿಗೆ ಎರಡು ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟು ಮಾಂಸ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ಆದರೆ ಮುದುಕನು ಕೊಟ್ಟ ಮೂರು ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯಗಳೂ ಆದಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ಮರದ ತುಂಡುಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿದವು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಇಸ್ಮಾಯಿಲ್ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿದು ಕೊಂಡನು. ಮರುದಿನ ಮುದುಕನು ಒಂದಕ್ಕೊಂದೇ ಅವನ ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು, "ಎರೋ ಮುದಿ ಹೇಡವನೇ! ಏನು ಧೈರ್ಯ ನಿನಗೆ! ನನಗೆ ಮೊಸ ಮಾಡುವಿದೇನು?" ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿ ನಡುಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದನು ಇಸ್ಮಾಯಿಲ್.

ಮದ್ದುಕನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಗಾಬರಿಯಾಗದೆ, "ತುಚ್ಛ! ಮೋಸವೊಡ್ಡಿದ ನಾನಲ್ಲ ನೀನೇ!" ಎಂದು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವಂತೆ.

ಆ ಮಾತು ಇಸ್ಮಾಯಿಲ್ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಕುಗ್ಗನಾಗಿ ಅವಡುಗುಟ್ಟುತ್ತ, ಮುದುಕನನ್ನು ಹೊಡೆಯ ತೊಡಗಿದನು.

ಮುದುಕನು ರಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ದೊಡ್ಡ ಕೆಂಡದ ಕೊಗಾಡ ತೊಡಗಿದನು. ಆ ಕೊಗಾಡ ಕೇಳಿ ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದಾಡುವ ಅನೇಕರು ಒಡೊಡೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಕೂಡಿದರು.

"ಈ ಮೋಸಗಾರ ಮುದುಕ ಎರಡು ದಿನಗಳಿಂದ ನನಗೆ ಕಳ್ಳ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕುರಿಮಾಂಸ ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ" ಎಂದು ಗುಂಪಿ ನವರೊಂದಿಗೆ ಇಸ್ಮಾಯಿಲ್ ಹೇಳಿದನು.

"ನಾನು ಹೇಳುವ ಮಾತು ಕೇಳಿ! ಇವನು ಕೊಡುವ ಹಾಳು ಮಾಂಸಕ್ಕೆ ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯ ಕೊಡುವಷ್ಟು ಮೂರ್ಖನಲ್ಲ ನಾನು. ಕುರಿಮಾಂಸ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಇವನು ಮಾಡುವುದು ನಾಯಿಯ ಮಾಂಸ ಎಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆಂಬ ಭಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಮೋಸಗಾರನೆಂದು ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ನೀವೇ ಹೇಳಿ, ಯಾರು ಮೋಸಗಾರರು?" ಎಂದನು ಮುದುಕ.

ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಜನರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಮುದುಕನನ್ನು ನೋಡಿ, "ನೀನು ಹೇಳುವ ಸಂಗತಿ ಹೇಗೆ ಸಂಬಂಧವು? ನಿಜವೆಂದು ನಿರೂಪಿಸುತ್ತೀಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ನಿರೂಪಿಸುತ್ತೇನೆಂಬ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದು ಮುದುಕನು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಅಂಗಡಿಯ ಹಿಂದುಗಡೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅವರಣ ದೊಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿರಾದ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಕುರಿಗಳೇ ಇಲ್ಲ! ಇಸ್ಮಾಯಿಲನ ಆಪರಣದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಿ ಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದ

ಕುರಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಾಯಿಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಗಿ ಕೆಯಿಂ,
ಕೆಯಿಂ ಎಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ಕಿರಿಚಿಕೊಂಡಿದ್ದುವು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಇಸ್ರಾಯೇಲನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಗಟ್ಟಿ
ಹೋಗುವಂತಾಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಬೋವ
ತಪ್ಪಿದಂತಿದ್ದ ಅವನು, ಮತ್ತೆ ಸ್ತಿಮಿತಕ್ಕೆ ಬಂದು,
ಮಂದಾಕನನ್ನು ಯಾವನೋ ಮಾತ್ರ, ತಂತ್ರ, ಕಲಿತ
ರುಷ್ಯನೆಂದು ಜನರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಲು ನೋಡಿದನು.
ಅಪ್ಪರೊಳಗೆ ಕೂಡಿದ್ದ ಜನರು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು
ನಾಲ್ಕಾರು ಒದೆಕೊಟ್ಟು, ಹಿಂಗಟ್ಟು ಮುರಿಗಟ್ಟಿ,
ಪಟ್ಟಣಪಾಲಕನಾದ ಅಮಿರನ ಬಳಿಗೆ ಎಳೆದು
ಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ, ಅಮಿರನು
ಅತ್ಯಂತ ಕೋಪದಿಂದ, “ಎಲೋ ನೀಚ! ನನ್ನ
ಅಡಿಗೆಯವನು ಕೂಡಾ ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದ ನಿನ್ನ
ಅಂಗಡಿಯಿಂದಲೇ ಮಾಂಸ ತರುತ್ತಾನೆಂದು ನನಗೆ
ಗೊತ್ತಿದೆ. ನಿನಗೆ ಸರ್ವಾಂಗ ಚಿತ್ರವರ್ಧಯೇ ತಕ್ಕ
ಶಿಕ್ಷೆ!” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ತನ್ನ ಮುಂದಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ
ದೊಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ತೆರೆದು ಸ್ವಲ್ಪ
ಹೊತ್ತು ಕೋಡಿ, ಬೇಸರದ ಧ್ವನಿಯಾದ, “ಹೂಂ.
ನೀನು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಅದೃಷ್ಟವಂತನೇ. ನೀನು
ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪಿಗೆ ಮರಣ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೆ.
ಆದರೆ ಶಿಕ್ಷಾಸ್ಥಿತಿ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು
ಭಟರನ್ನು ಕರೆದು, “ಈ ದುಷ್ಟನಿಗೆ ಮೊದಲು
ನೂರೊಂದು ಸಾರಿ ಕೊರಡೆಯಿಂದ ಬಾರಿಸಿರಿ.
ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ಕಣ್ಣನ್ನು ಕಿತ್ತು ತೆಗೆಯಿರಿ. ಇಷ್ಟು
ನಡೆದ ಮೇಲೆ ಇವನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ
ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸರಿಹದ್ದಿನ ಆಚೆಗೆ ಬಿಡುಬಿಡು ಬಂದು
ಬಿಡಿ!” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಇಸ್ರಾಯೇಲನನ್ನು ನೋಡಿ,
“ಎಲೋ, ನಿನ್ನ ಮನೆ, ಅಂಗಡಿ, ಕೂಡಿಸಿಟ್ಟ ಧನ
ಎಲ್ಲವೂ ಸುಲ್ತಾನರ ವಶಕ್ಕೆ ಸೇರತಕ್ಕದ್ದು!” ಎಂದು
ಹೇಳಿದನು ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ.

ಭಟರು ಅಮಿರನ ಆಜ್ಞೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಇಸ್ರಾಯೇಲ
ನನ್ನು ಕೊರಡೆಯಿಂದ ಹೊಡೆದು, ಬಲಗಣ್ಣಿನ
ಗುಡ್ಡು ಕಿತ್ತು, ಅವನನ್ನು ಒಯ್ದು ದೇಶದ ಸರಿ
ಹದ್ದಿನಾಚೆಗೆ ಬಿಟ್ಟರು.

ಅಹಡಾರವು ಮಿತಿಮೀರಿ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಧನದ
ಆಶೆಯೂ ಹೆಚ್ಚಾದುದರಿಂದಲೇ ತನಗೆ ಇಂತಹ
ಘೋರಗತಿ ಬಂದಿತೆಂದು ದುಃಖಿಸುತ್ತ, ಇಸ್ರಾಯೇಲ್
ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ನಗರವನ್ನು
ಸೇರಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ಭಿಕ್ಷೆಬೇಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತ
ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನ ಜತೆ
ಭಿಕ್ಷುಕರು ಮಾತಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವನೊಂದಿಗೆ,
“ಎಲೋ, ಈ ನಗರದ ಸುಲ್ತಾನರಿಗೆ ಕುಸುನದ
ಹುಚ್ಚು ಬೋರಾಗಿದೆ ಗೊತ್ತಾ? ಒಂಟಿ ಕಣ್ಣಿನವನನ್ನು
ಕಂಡರೆ ದುಶ್ಚಕುನ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅಂಥ
ವನಿಗೆ ಬಿನ್ನು ಬಾತು ಸೀಳುವ ಹಾಗೆ ಕೊರಡೇ
ಏಟು ಬೀಳುತ್ತವೆ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಬಲಗಣ್ಣು

ಇಲ್ಲಿವವನನ್ನು ಕಂಡರೆಂತೂ ಗಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷೆಯೇ !
ಅದರಿಂದ ನೀನು ಸುಲ್ತಾನನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಂತೆ
ಹಾಗರೂಕನಾಗಿರು !” ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಹೇಳಿದರು.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿನ ಇಸ್ಲಾಮ್
ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುತ್ತಾ ರಾಜ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿರು
ವಾಗ, ದೊಡ್ಡ ಕೋಲಾಹಲದ ಶಬ್ದವು ಕೇಳ
ತೊಡಗಿತು. ಕೆಲಮಂದಿ ಕುದುರೇ ಸವಾರರು,
ಜನರಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಹೇಳುತ್ತಾ, ಬದಿಗೆ ಸರಿಸುತ್ತಾ
ದೌಡಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಬರತೊಡಗಿದರು. ಅದನ್ನು
ಕೇಳಿದಾಗ ಇಸ್ಲಾಮ್‌ನಿಗೆ ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸುಲ್ತಾ
ನನು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂಬ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ
ಅವನಿಗೆ ಜತೆ ಭಿಕ್ಷುಕರು ಹೇಳಿದ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೆನ
ಪಾಯಿತು. ಅವನು ಗಬಬಿಡಿಯಿಂದ ಎಲ್ಲಿ ಅಡ
ಗುವುದೆಂದು ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಿ, ಎರಡು ಬಾಗಿಲು
ಗಳೂ ತೆರೆದಿದ್ದ ಒಂದು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಫಕ್ಕನೆ
ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು.

ಹಾಗೆ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿಂದ
ಕಲ್ಲುಗುಂಡಿನಂತೆ ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾದ ಮೂವರು
ವಸ್ತ್ರಾದಿಗಳು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು,
“ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯಾ ಕಳ್ಳ ಭಡವಾ ! ಕಳೆದ ಮೂರು
ದಿನಗಳಿಂದ, ಏನು ಇಲ್ಲದಿರುವಾಗ ಅಡಿಗೆ ಕೋಣೆಗೆ
ನುಗ್ಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದುವನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಂದು ಹೋಗುವ

ಬಿಕನಾ? ಕಳ್ಳ ನೀನೇನು !” ಎನ್ನುತ್ತ ಹಾಳುಗಾಯ
ನೀರುಗಾಯ ಮಾಡಿ ಬೀದಿಗೆ ಧೂಡಿಬಿಟ್ಟರು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಇಸ್ಲಾಮ್‌ನಿಗೆ ಎಚ್ಚರ
ಬಂತು. ಅವನು ಇನ್ನು ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವುದು
ಕ್ಷೇಮವಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡು, ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಾಲೆಳೆಯುತ್ತ,
ಮತ್ತೊಂದು ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿದನು.

ಇಪ್ಪರೊಳಗೆ ಇಸ್ಲಾಮ್‌ನ ತಮ್ಮನು, ತನ್ನ
ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಹಿಡಿದಿರುವ ದುರ್ದಶೆಯನ್ನು ತಿಳಿದು
ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಆ ವನವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು, ತನ್ನ
ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡುಹೋದನು. ಇಸ್ಲಾಮ್‌ನ
ತಮ್ಮನಿಗೆ ತಾನು ಪಟ್ಟ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ,
“ ಆಪ್ತಾ, ತಮ್ಮಾ, ನನ್ನ ದುರಾಲಯೇ ನನ್ನ
ಇಪ್ಪೆಲ್ಲಾ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಕಾರಣ. ನೀನು ಕೂಡಾ ನನ್ನ
ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಂಸ ಮಾಂ ಜೀವಿಸುವ ಕಟು
ವೃತ್ತಿಯವನು ತಾನೇ? ನನ್ನ ಹಾಗೆ ಬೆನ್ನಾಗಿ
ಸಂಪಾದಿಸುವೆಯಷ್ಟೆ? ಒಂದು ಸಂಗತಿ ನೆನಪಿ
ನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೋ. ಎಂದಿಗೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ದುರಹಂಕಾರ
ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ಹೊರ ದೇಶಗಳಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ
ಬರುವವರು ನಮಗೆ ಅತಿಥಿಗಳೆಂದು, ಅಂಥವ
ರಿಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡದಿರಬ್ಬಾ !
ಅಂಥವರಲ್ಲಿ ಎಂತೆಂಥವರೋ ಇರಬಹುದು !”
ಎಂದು ನೀತಿ ಹೇಳಿದನು.

ಕಾಡು ಕೋಣಗಳು

ಮೊರೆ ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ಆಮೆರಿಕಾ ಮಿಂಡಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವ ಪಶ್ಚಿಮ ಹಿಡ್ಡುಗಳು ಕೊಡಿಸುವ ಉದ್ದವಾದ ರೈಲು ಮಾರ್ಗ ಹಾಕಿದರು. ಪೂರ್ವ ಪಶ್ಚಿಮ ದೇಶಗಳ ನಡುವೆ ಪ್ರಯಾಣಿಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಈ ರೈಲು ಮಾರ್ಗ ಎಷ್ಟೋ ಸಹಾಯವಾಯಿತು. ಆದರೂ ಈ ರೈಲು ಮಾರ್ಗ ನಿರ್ಮಾಣ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರೈಲ್ವೇ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವ ಕಾಡು ಕೋಣಗಳು ವಿನಾಶವಾಗಿ ಕೊಲ್ಲಲ್ಪಟ್ಟವು. ಹದಿನೆಂಟು ಹಿಂಗಳುಗಳವರೆಗೆ ಸಾಗಿದ ಈ ರೈಲು ಮಾರ್ಗ ನಿರ್ಮಾಣ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಬವರೋಲಲ್ ಎಂಬ ಪ್ರಮುಖ ದೇಶೀಯರು ದಿನಕ್ಕೆ ಅರವತ್ತೊಂದು ರವರೆಗೂ ಒಟ್ಟು ನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರ ಕಾಡು ಕೋಣಗಳನ್ನು ಬೇಟೆಯಾಡಿ ಕೊಂದನು. ರೈಲ್ವೆ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ದಿನಾ ಬಲವರ್ಧನವಾದ ಕಾರಣ ಕೋಣಗಳ ಮಾಂಸಾಹಾರ ಕೊಡಲಾಯಿತು.

ಆದರೂ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಈ ಕಾಡು ಕೋಣಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಗೆ, ಬಲವಾದ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡುದರಿಂದ, ಆಮೆರಿಕಾದಲ್ಲಿ 20,000 ಕಾಡು ಕೋಣಗಳೂ, ಕೆನಡಾದಲ್ಲಿ 20,000 ಕೋಣಗಳೂ ಮಂದ ಮಂದೆಯಾಗಿ ಹಿರುಗುತ್ತವೆ.

ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ 'ಬೈಸನ್', ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಈ ಕೋಣಗಳು, ಅತಿ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ, ಅದೇ ಜಾತಿಯವಾಗಿ ಗುಡಾರಗಳಿಗೂ, ದುಮ್ಮಗಳಿಗೂ ಬೇಕಾದ ಗಾತ್ರವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳ ಮಾಂಸವನ್ನೂ ಸಹ ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಬಲವಾದ ತಲೆಯಿರುವ ಈ ಕೋಣಗಳು ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಮೇವಿಗಾಗಿ, ವಸಂತ ಋತುವಿನಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿಗೂ, ಶರತ್ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣ ದಿಕ್ಕಿಗೂ ಗುಂಪು ಗುಂಪಾಗಿ ಗುಡ್ಡ, ಕಣಿವೆ, ಪರೀ ನದಿಗಳನ್ನು ದಾಟುತ್ತಾ, ಈಜುತ್ತಾ ಸಾಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಮುಂದಿನಿಂದ ಗುಡು ಕೋಣಗಳೂ, ಹಿಂದಿನಿಂದ ಎಮ್ಮೆಗಳೂ ಕರುಗಳೂ ನಡೆಯುವುವು. ಏನಾದರೂ ಆಪತ್ತು ಸಂಭವಿಸಿದಾಗ ಮೊದಲು ಕೋಣಗಳು ಇದ್ದಿರುತ್ತವೆ. ಒಂದು ಕಾಲ ಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ, ಪರೋಪಾ, ಏಷ್ಯಾ, ಉತ್ತರ ಆಮೆರಿಕಾ ಮಿಂಡಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಈ ಕೋಣಗಳು ಹಿರುಗಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದುವು. ಆಗ ಈ ಮೂರು ಮಿಂಡಗಳನ್ನೂ ಕೊಡಿಸುವ ಭೂ ಭಾಗಗಳಿದ್ದುವು. ಮುಂದೆ ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅವು ಜಲಮಯವಾಗಿ, ಜಲಸಂಧಿಗಳಾದುದರಿಂದ, ಕಾಡು ಕೋಣಗಳ ಬದುಕು ಹೋಗುವಿಕೆಗಳು ಆಯಾ ಮಿಂಡಗಳಿಗೆ ಪರಿವರ್ತವಾಗಿಹೋದುವು.

ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ : : ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦
ಗೆದ್ದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೮೫ ಜುಲೈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ.

M. Natarajan

* ಮೇರಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಸುಸುಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ ಹೀರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು. * ಮೇರಿ ೧೦ ರೂಳಿಗೆ ಹೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲುಪಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಬಂದ ಹೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. * ಹೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವೆಂದು ನಾವು ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಒಂದು ಜುಲೈ ರೂ. ೫೦ ಬಹುಮಾನ. * ಹೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋಸ್ಟರ್ ಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಚೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು.

ವಿಕಾಸ : ಚಂದಮಾಮಾ ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು-೬೦೦ ೦೨೬

ಮಾರ್ಚ್ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ : ಸುಖದಾಯಕವಾದ ಕಾಯಕ

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : ಧರ್ಮದಾಯಕವಾದ ಕಾಯಕ

ಕಳುಹಿಸಿದವರು : ಬಿ. ರಂಗರಾಜ್, ಸಿ. ಎಂ. ಬಿ. ಎಸ್, ಕಾಲೂ, ಮಲ್ಲೂರು

ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦/- ಈ ತಿಂಗಳ ಆವೇರಿನೊಳಗೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುವುದು.

ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ? ಈತರಗಳು :

೧. ಮೆಗ್ಸೆಸೆಸ್, ೨. ರಿಬ್ಬಿನ್ ನೇ ಸಂವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ಸಿರಾಜುಧೌಲಾ, ಕುಬ್ಜಿಂಡಿಯಾ ಕಂಪೋ ಮೊಗಲ ನಡುವೆ.
೨. ಎರಡನೇ ಕಿಂಗ್ ಜಾರ್ಜ್, ೪. ಚೇತಾ, ೫. ಗ್ರೇಟ್ ಬ್ರಿಟನ್.

Printed by B. V. REDDI at Pressed Process Private Ltd., and Published by B. VISWANATHA REDDI for CHANDAMAMA CHILDREN'S TRUST FUND (Prop. of Chandamama Publications) 118, Arcot Road, Madras-600 026 (India). Controlling Editor: NAGI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are exclusive property of the Publishers and copying or adopting them in any manner will be dealt with according to law.